

משניות סדר מועד

על פי מהדורת הרב דוד אלטאראס ז"ל
שהודפס בשנת ה'תק"ע בעיר פיסא

פה ירושלים יע"א
שנת בבל מועדי ישמרו ואת שבתותי יקדשו לפ"ק

הוצאת חטף-סגול

2023

הובא לדפוס באמצעות \LaTeX ע"י שמעון מונטגיו

תפלת ר' נחוניא בן הקנה שחייב לאומרה כל הנכנס לבית המדרש ללמוד
יהי רצון מלפניך יי אלהי שלא יאָרע דְבַר תְּקֻלָּה עַל יְדֵי וְלֹא אֶכְשֹׁל
בְּדַבֵּר הִלְכָּה וַיִּשְׁמַח בִּי חֲבִירִי וְלֹא אֹמֵר עַל טְהוֹר טָמֵא וְלֹא עַל
טָמֵא טְהוֹר וְלֹא עַל מִתֵּר אֶסוּר וְלֹא עַל אֶסוּר מִתֵּר וְלֹא יִכְשְׁלוּ חֲבִירִי
בְּדַבֵּר הִלְכָּה וַאֲשַׁמַּח בָּהֶם:

והאר"י צוק"ל היה אומר אחר תפלה זו שני פסוקים אלו

כִּי יִי יִתֵּן חֲכָמָה מִפִּי דַעַת וְתְבוּנָה:
גַּל עֵינֵי וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ:

קודם הלימוד

כתוב בספר תוצאות חיים כשפותח הספר ללמוד בו יאמר

הִנְנִי רוֹצֶה לְלַמֹּד כְּדִי שֶׁיֵּבִיאֵנִי תִלְמוּד זֶה לִידי מַעֲשֶׂה וְלִידי מִדּוֹת
יִשְׁרוֹת. וְלִידי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִיד קֹדֶשׁא בְּרִיךְ
הוא וּשְׁכִינָתִיה בְּדַחֲלֵה וּרְחִימוּ. וְיֵהִי נֹעֵם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה
יְדִינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה יְדִינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

משניות סדר מועד

יש בו י"ב מסכתות וזהו סדורן

א שבת כד פרקים. ב עירובין י פרקים. ג פסחים י פרקים.
ד חגיגה ג פרקים. ה ביצה ה פרקים. ו מועד קטן
ג פרקים. ז ראש השנה ד פרקים. ח יומא ח פרקים.
ט סוכה ה פרקים. י תענית ד פרקים. יא שקלים
ח פרקים. יב מגילה ד פרקים.
בין הכל פ"ח פרקים:

אבל כפי סדר תוספת יום טוב כך הוא. שבת. ערובין. פסחים.
שקלים. יומא. סוכה. ביצה. ראש השנה. תענית. מגילה. מועד קטן.
חגיגה. ואלו ואלו דברי אלהים חיים:

מסכת שבת

פרק א

יציאות השבת שתיים שהן ארבע בפנים ושתיים שהן
ארבע בחוץ כיצד העני עומד בחוץ ובעל
הבית בפנים פשט העני את ידו לפנים ונתן לתוך ידו
של בעל הבית או שנטל מתוכה והוציא העני חייב ובעל
הבית פטור פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונתן לתוך
ידו של עני או שנטל מתוכה והכניס בעל הבית חייב
והעני פטור פשט העני את ידו לפנים ונטל בעל הבית
מתוכה או שנתן לתוכה והוציא שניהם פטורים פשט
בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה או שנתן
לתוכה והכניס שניהם פטורים:

ב לא ישב אדם לפני הספר סמוך למנחה עד שיתפלל
לא יכנס אדם למרחץ ולא לבורסקי ולא לאכול ולא
לדון ואם התחילו אין מפסיקין מפסיקין לקריאת שמע
ואין מפסיקין לתפלה:

ג לא יצא החייט במחטו סמוך לחשכה ששם ישכח
ויצא ולא הלבלר בקלמוסו ולא יפלה את כליו ולא
יקרא לאור הנר באמת אמרו החזן רואה היכן תיגזרות
קוראים אבל הוא לא יקרא כיוצא בו לא יאכל הזב עם
הזבה מפני הרגל עברה:

ד ואלו מן ההלכות שאמרו בעלי חנניה (בן) חזקיה בן גוריון כשעלו לבקרו נמנו ורבו בית שמאי על בית הלל ושמונה עשר דברים גזרו בו ביום:

ה בית שמאי אומרים אין שורין דיו וסממנים וכרשינים אלא כדי שישורו מבעוד יום ובית הלל מתירין:

ו בית שמאי אומרים אין נותנין אונין של פשתן לתוך התנור אלא כדי שיהבילו מבעוד יום ולא את הצמר ליזרה אלא כדי שיקלוט העין ובית הלל מתירין בית שמאי אומרים אין פורשין מצודות חיה ועופות ודגים אלא כדי שיצודו מבעוד יום ובית הלל מתירין:

ז בית שמאי אומרים אין מוכרין לנכרי ואין טוענין עמו ואין מגביהין עליו אלא כדי שיגיע למקום קרוב ובית הלל מתירין:

ח בית שמאי אומרים אין נותנין עורות לעבדן ולא כלים לכובס נכרי אלא כדי שיעשו מבעוד יום ובכללן בית הלל מתירין עם השמש:

ט אמר רבן שמעון בן גמליאל נוהגין היו בית אבא שהיו נותנין כלי לבן לכובס נכרי שלשה ימים קודם לשבת ושזין אלו ואלו שטוענין קורות בית הבד ועגולי הגת:

י אין צולין בשר בצל וביצה אלא כדי שיצולו מבעוד יום אין נותנין פת לתנור עם חשכה ולא חררה על גבי

גַּחְלִים אֵלָא כְּדִי שִׁיקְרָמוּ פְּנִיָּה מִבְּעוּד יוֹם רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
(בֶּן יַעֲקֹב) אוֹמֵר כְּדִי שִׁיקְרוֹם הַתַּחֲתוֹן שְׁלֹה:

י"א מִשְׁלֵשְׁלִין אֶת הַפֶּסַח בַּתְּנוּרָה עִם חֲשִׁיכָה וּמֵאַחֲזִין אֶת
הָאוֹר בַּמְדוּרָת בֵּית הַמוֹקֵד וּבִגְבוּלֵין כְּדִי שֶׁתֵּאָחֹז הָאוֹר
בְּרֶבֶן רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר (אָף) בִּפְתָחִין כָּל שֶׁהוּא:

פרק ב

בַּמָּה מְדָלִיקִין וּבַמָּה אֵין מְדָלִיקִין אֵין מְדָלִיקִין לֹא
בְּלֶכֶשׁ וְלֹא בְּחוֹסֶן וְלֹא בְּכָלֶד וְלֹא בַּפְתִּילִת
הָאֵידִן וְלֹא בַּפְתִּילִת הַמְדָּבֶר וְלֹא בִירוּקָה שְׁעַל פְּנֵי
הַמַּיִם לֹא בַזֶּפֶת וְלֹא בַשְּׁעוּהָ וְלֹא בַשְּׁמֶן קִיק וְלֹא
בַשְּׁמֶן שְׂרָפָה וְלֹא בְּאַלְיָה וְלֹא בַחֲלָב נָחוּם הַמְדִי אוֹמֵר
מְדָלִיקִין בַּחֲלָב מִבָּשֶׁל וַחֲכָמִים אוֹמְרִים אַחַד מִבָּשֶׁל
וְאַחַד שְׂאִינוּ מִבָּשֶׁל אֵין מְדָלִיקִין בּוֹ:

ב אֵין מְדָלִיקִין בַּשְּׁמֶן שְׂרָפָה בְּיוֹם טוֹב רַבִּי יִשְׁמַעֲלֵאל
אוֹמֵר אֵין מְדָלִיקִין בְּעֵטְרִין מִפְּנֵי כְבוֹד הַשַּׁבָּת וַחֲכָמִים
מִתִּירִין בְּכָל הַשְּׁמָנִים בַּשְּׁמֶן שְׁמֵשְׁמִין בַּשְּׁמֶן אֲגוּזִים
בַּשְּׁמֶן צְנוּנוֹת בַּשְּׁמֶן דָּגִים בַּשְּׁמֶן פִּקְעוֹת בְּעֵטְרִין וּבִנְפֹט
רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר אֵין מְדָלִיקִין אֵלָא בַשְּׁמֶן זֵית בְּלֶבֶד:

ג כָּל הַיּוֹצֵא מִן הָעֵץ אֵין מְדָלִיקִין בּוֹ אֵלָא פֶּשֶׁתָן וְכָל
הַיּוֹצֵא מִן הָעֵץ אֵינוֹ מִטְמֵא טוֹמֵאת אֱהָלִים אֵלָא פֶּשֶׁתָן
פְּתִילִת הַבֶּגֶד שֶׁקִּפְלָה וְלֹא הַבִּהְבָּה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר

טמאה ואין מדליקין בה. רבי עקיבא אומר טהורה ומדליקין בה:

ד לא יקוב אדם שפופרת של ביצה. וימלאנה שמן ויתגנה על פי הנר. בשביל שתהא מנטפת. אפילו היא של חרס. ורבי יהודה מתיר. אבל אם חברה היוצר מתחלה מותר. מפני שהוא כלי אחד. לא ימלא אדם קערה שמן ויתגנה בצד הנר. ויתן ראש הפתילה בתוכה. בשביל שתהא שואבת. ורבי יהודה מתיר:

ה המכבה את הנר. מפני שהוא מתירא. מפני גזים. מפני לסטים. מפני רוח רעה. ואם בשביל החולה שיישן פטור. כחם על הנר. כחם על השמן. כחם על הפתילה חייב. ורבי יוסי פוטר בכלן. חוץ מן הפתילה מפני שהוא עושה פחם:

ו על שלש עבירות נשים מתות בשעת לדתן. על שאינן זהירות. בנדה. ובחלה. ובהדלקת הנר:

ז שלשה דברים צריך אדם לומר בתוך ביתו ערב שבת עם חשכה. עשרתן. ערבתן. הדליקו את הנר. ספק חשכה ספק אין חשכה. אין מעשרין את הודאי. ואין מטבילין את הכלים. ואין מדליקין את הנרות. אבל מעשרין את הדמאי. ומערבין. וטומנין את החמין:

פרק ג

בִּירָה שֶׁהִסְקוּהָ בְּקֶשׁ וּבִגְבָבָא. נֹתֵנִין עָלֶיהָ תְּבִשִּׁיל.
בִּגְפָת וּבַעֲצִים. לֹא יִתֵּן עַד שְׁיִגְרוּף. אוֹ עַד שְׁיִתֵּן
אֶת הָאֵפֶר. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים חֲמִין אָבֵל לֹא תְּבִשִּׁיל.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים חֲמִין וְתְּבִשִּׁיל. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים
נוֹטְלִין אָבֵל לֹא מַחְזִירִין. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים אֵף מַחְזִירִין:

ב תָּנֹור שֶׁהִסְקוּהוּ בְּקֶשׁ וּבִגְבָבָא. לֹא יִתֵּן בֵּין מֵתוֹכוֹ
בֵּין מַעַל גָּבִיו. כֶּפֶח שֶׁהִסְקוּהוּ בְּקֶשׁ וּבִגְבָבָא. הָרִי הוּא
כְּכִירִים. בִּגְפָת וּבַעֲצִים הָרִי הוּא כְּתָנֹור:

ג אֵין נֹתֵנִין בִּיצָה בְּצַד הַמִּיחָם בְּשָׁבִיל שְׁתַּגְלָגֵל. וְלֹא
יִפְקִיעָנָה בְּסוּדְרִים. וְרַבִּי יוֹסִי מִתִּיר. וְלֹא יִטְמִינָנָה בְּחוּל
וּבְאַבָּק דְּרָכִים. בְּשָׁבִיל שְׁתַּצָּלָה:

ד מַעֲשֶׂה שֶׁעָשׂוּ אֲנָשֵׁי טְבֵרְיָא. וְהֵבִיאוּ סֵלֹן שֶׁל צוֹנֵן לְתוֹךְ
אִמָּה שֶׁל חֲמִין. אָמְרוּ לָהֶן חֲכָמִים. אִם בְּשֶׁבֶת. כְּחֲמִין
שֶׁהוּחֲמוּ בְּשֶׁבֶת. אֲסוּרִין בְּרַחֲצָה וּבִשְׂתִיָּה. וְאִם בְּיוֹם
טוֹב כְּחֲמִין שֶׁהוּחֲמוּ בְּיוֹם טוֹב. אֲסוּרִין בְּרַחֲצָה וּמִתְרִין
בִּשְׂתִיָּה. מוֹלִיֵּאֵר הַגְּרוּף שׁוֹתֵין הֵימָנוּ בְּשֶׁבֶת. אֲנָטִיכִי אֵף
עַל פִּי שְׁגֻרָּפָה אֵין שׁוֹתֵין מִמָּנָה:

ה הַמִּחָם שֶׁפָּנָהוּ לֹא יִתֵּן לְתוֹכוֹ צוֹנֵן. בְּשָׁבִיל שְׁיִחֲמוּ. אָבֵל
נֹתֵן הוּא לְתוֹכוֹ. אוֹ לְתוֹךְ הַכּוֹס. כְּדֵי לְהַפְשִׁירָן. הָאֵלֶּפֶס
וְהַקֹּדֶרֶה שֶׁהֵעֲבִירָן מִרְתָּחִין. לֹא יִתֵּן לְתוֹכָן תְּבִלִּין. אָבֵל

נותן הוא לתוך הקערה. או לתוך התמחוי. רבי יהודה
אומר לכל הוא נותן. חוץ מדבר שיש בו חמץ וציר:

אין נותנין כלי תחת הגר לקבל בו את השמן. ואם נתנו
מבעוד יום מתר. ואין נאותין ממנו לפי שאינו מן המוכן.
מטלטלין גר חדש. אבל לא ישן. רבי שמעון אומר כל
הגרות מטלטלין חוץ מן הגר הדולק בשבת. נותנין כלי
תחת הגר לקבל נצוצות. ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא
מכבה:

פרק ד

במה טומנין ובמה אין טומנין. אין טומנין לא בגפת.
ולא בזבל. ולא במלח. ולא בסיד. ולא בחול. בין
לחים ובין יבשים. לא בתבן. ולא בזגים. ולא במוכים.
ולא בעשבים בזמן שהן לחים. אבל טומנין בהן כשהן
יבשין. טומנין בכסות. ובפירות. בכנפי יונה. ובנסורת
של חרשים. ובנעורת של פשתן דקה. רבי יהודה אוסר
בדקה ומתיר בגסה:

טומנין בשלחין. ומטלטלין אותן. בגזי צמר. ואין
מטלטלין אותן. כיצד הוא עושה. נוטל את הכסוי והן
נופלות. רבי אלעזר בן עזריה אומר קפה מטה על צדה
ונוטל. שמא יטול ואינו יכול להחזיר. וחכמים אומרים
נוטל ומחזיר. לא כשהו מבעוד יום. לא יכסנו משתחשך.

כִּסְהוּ וְנִתְגַּלָּהּ מִתֵּר לְכִסּוֹתָיו מִמֶּלֶא אֶת הַקִּיתוֹן וְנוֹתָן
לְתַחַת הַכֶּרֶ אוֹ תַּחַת הַכֶּסֶת:

פרק ה

בַּמָּה בִּהְמָה יוֹצְאָהּ וּבַמָּה אֵינָה יוֹצְאָהּ יוֹצֵא הַגָּמֶל
בְּאַפְסָר וְנֹאקָה בְּחָטָם וְלִבְדָּקִים בְּפֶרוֹמְכִיָּא
וְסוֹס בְּשִׁיר וְכָל בְּעָלֵי הַשִּׁיר יוֹצְאִים בְּשִׁיר וְנִמְשָׁכִים
בְּשִׁיר וּמִזִּין עָלֶיהֶן וְטוֹבְלִין בַּמָּקוֹמָן:

^ב חֲמוֹר יוֹצֵא בְּמִרְדַּעַת בְּזִמָּן שֶׁהִיא קְשׁוּרָה לוֹ זָכָרִים
יוֹצְאִין לְבוֹבִין רַחֲלוֹת יוֹצְאוֹת שְׁחוּזוֹת כְּבוֹלוֹת וְכַבּוּנוֹת
הָעֲזִים יוֹצְאוֹת צְרוּרוֹת רַבִּי יוֹסִי אוֹסֵר בְּכֶלֶן חוּץ מִן
הָרַחֲלִין הַכְּבוּנוֹת רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר עֲזִים יוֹצְאוֹת צְרוּרוֹת
לִיָּבֶשׁ אֲבָל לֹא לַחֲלָב:

^ג וּבַמָּה אֵינָה יוֹצְאָהּ לֹא יֵצֵא גָמֶל בְּמִטּוֹטְלָתָּהּ לֹא עֶקֶד
וְלֹא רָגוּל וְכֵן שָׂאֵר כָּל הַבְּהֵמוֹת לֹא יִקְשׁוּר גָּמְלִים זֶה
בְּזֶה וְיִמְשׁוּךְ אֲבָל מִכְּנִיס חֲבָלִים לְתוֹךְ יָדוֹ וְיִמְשׁוּךְ וּבִלְבַד
שֶׁלֹא יִכְרוֹךְ:

^ד אֵין חֲמוֹר יוֹצֵא בְּמִרְדַּעַת בְּזִמָּן שֶׁאֵינָה קְשׁוּרָה לוֹ וְלֹא
בְּזוּג אֶף עַל פִּי שֶׁהוּא פָקוּק וְלֹא בְּסֶלֶם שֶׁבְּצוּאָרוֹ וְלֹא
בְּרִצּוּעָה שֶׁבְּרָגְלוֹ וְאֵין הַתְּרַנְּגוּלִין יוֹצְאִין בְּחוּטִין וְלֹא
בְּרִצּוּעוֹת שֶׁבְּרָגְלֵיהֶם וְאֵין הַזָּכָרִים יוֹצְאִין בְּעִגְלָה שֶׁתַּחַת
הָאֵלֶּיָּה שֶׁלֶּהֶן וְאֵין הַרַחֲלִים יוֹצְאוֹת חֲנוּנוֹת וְאֵין הָעֶגֶל

יוצא בגימזון. ולא פרה בעזר הקופד. ולא ברצועה שבין
קרניה. פרתו של רבי אלעזר בן עזריה היתה יוצאה
ברצועה שבין קרניה. שלא ברצון חכמים:

פרק ו

במה אשה יוצאה. ובמה אינה יוצאה. לא תצא אשה
לא בחוטי צמר. ולא בחוטי פשתן. ולא ברצועות
שבראשה. ולא תטבול בהן עד שתתרחם. ולא בטוטפת.
ולא בסנבוטין בזמן שאינן תפורין. ולא בכבול לרשות
הרבים. ולא בעיר של זהב. ולא בקטלא. ולא בגזמים. ולא
בטבעת שאין עליה חותם. ולא במחט שאינה נקובה.
ואם יצאה אינה חייבת חטאת:

ב לא יצא האיש בסנדל המסמר. ולא ביחיד בזמן שאין
ברגלו מכה. ולא בתפלין. ולא בקמיע בזמן שאינה מן
הממחה. לא בשריון. ולא בקסדא. ולא במגפיים. ואם
יצא אינו חייב חטאת:

ג לא תצא אשה במחט הנקובה. ולא בטבעת שיש
עליה חותם. ולא בכוליארא. ולא בכובלת. ולא בצלוחית
של פלייטון. ואם יצאה חייבת חטאת. דברי רבי מאיר.
וחכמים פוטרין בכובלת ובצלוחית של פלייטון:

ד לא יצא האיש לא בסיף. ולא בקשת. ולא בתריס. ולא
באלה. ולא ברומח. ואם יצא חייב חטאת. רבי אליעזר

אומר תכשיטין הן לו וחכמים אומרים אינן אלא לגנאי.
שנאמר וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות.
לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה. בירית
טהורה ויוצאים בה בשבת. כבלים טמאין ואין יוצאין
בהן בשבת:

^ה יוצאת אשה בחוטי שער בין משלה בין משל חברתה.
בין משל בהמה בטוטפת ובסנבוטין בזמן שהם תפורין.
בכבול ובפאה נכרית לחצר. במזוך שבאזנה ובמזוך
שבסנדלה ובמזוך שהתקינה לנדתה. בפלפל ובגרגיר
מלח. ובכל דבר שתתן לתוך פיה. ובלבד שלא תתן
לכתחלה בשבת. ואם נפל לא תחזיר. שן תותבת. ושן
של זזה. רבי מתיר. וחכמים אוסרים:

^ו יוצאין בסלע שעל הצינית. הבנות (קטנות). יוצאות
בחוטין. ואפילו בקסמין שבאזניהם. ערביות יוצאות
רעולות. ומדינות פרופות. וכל אדם. אלא שדברו חכמים
בהוה:

^ז פורפת על האבן. ועל האגוז. ועל המטבע. ובלבד שלא
תפרוץ לכתחלה בשבת:

^ח הקטע יוצא בקב שלו. דברי רבי מאיר. ורבי יוסי אוסר.
ואם יש לו בית קבול פתותים טמא. סמוכות שלו טמאין.
מדרס. ויוצאין בהן בשבת. ונכנסין בהן בעזרה. כסא

וסמוכות שלו טמאין מדרס. ואין יוצאין בהן בשבת. ואין נכנסין בהן בעזרה. אנקטמין טהורים. ואין יוצאין בהן:

ט הבנים יוצאים בקשרים. ובני מלכים בזוגין. וכל אדם. אלא שדברו חכמים בהווה:

י יוצאין בביצת החרגול. ובשן שועל. ובמסמר מן הצלוב. משום רפואה. דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים אף בחול אסור. משום דרכי האמורי:

פרק ז

כָּלֵל גדול אמרו בשבת. כל השוכח עקר שבת. ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה. אינו חייב אלא חטאת אחת. היודע עקר שבת. ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה. חייב על כל שבת ושבת. היודע שהוא שבת. ועשה מלאכות הרבה. בשבתות הרבה. חייב על כל אב מלאכה ומלאכה. העושה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת. אינו חייב אלא חטאת אחת:

כ אבות מלאכות ארבעים חסר אחת. הזרע. והחורש. והקוצר. והמעמר. הדש. והזרה. הבורר. הטוחן. והמרקד. והלש. והאופה. הגוזז את הצמר. המלבנו. והמנפצו. והצובעו. והטווה. והמסד. והעושה שתי בתי גירין. והאורג שני חוטין. והפוצע שני חוטין. והקושר והמתיר. והתופר שתי תפירות. הקורע על מנת לתפור

שְׁתֵּי תַפְּרוֹת־הַצֵּד צָבִי־הַשּׁוֹחֲטִין וְהַמִּפְשִׁיטִין הַמּוֹלְחוֹ
וְהַמַּעֲבֵד אֶת עֹרֹוֹ וְהַמּוֹחֲקוֹ וְהַמַּחֲתֹכוֹ הַכּוֹתֵב שְׁתֵּי
אוֹתִיּוֹת וְהַמּוֹחֵק עַל מְנַת לְכַתּוֹב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת הַבּוֹנֶה
וְהַסּוֹתֵר הַמְּכַבֶּה וְהַמְּבַעֵר הַמְּכֶה בַּפִּטִּישׁ הַמוֹצִיא
מִרְשׁוֹת לִרְשׁוֹת הָרִי אֱלוֹ אָבוֹת מְלָאכּוֹת אַרְבָּעִים חֹסֵר
אַחַת:

ג וְעוֹד כָּלֵל אַחֵר אָמְרוּ כָּל הַכָּשֶׁר לְהַצְנִיעַ וּמַצְנִיעִין
כְּמוֹהוּ וְהוֹצִיאוּ בַשֶּׁבֶת חֵיִיב עָלָיו חֲטָאֵת וְכָל שְׁאֵינוֹ
כָּשֶׁר לְהַצְנִיעַ וְאִין מַצְנִיעִין כְּמוֹהוּ וְהוֹצִיאוּ בַשֶּׁבֶת אֵינוֹ
חֵיִיב אֱלָא הַמַּצְנִיעַ:

ד הַמוֹצִיא תֵּבֶן כְּמֵלֶא פִי פָּרָה עֵצָה כְּמֵלֶא פִי גָמֶל
עֶמֶר כְּמֵלֶא פִי טָלָה עֹשָׁבִים כְּמֵלֶא פִי גָדִי עָלִי שׁוֹם
וְעָלִי בְּצָלִים לַחִים כְּגִרוּגְרַת יְבֵשִׁים כְּמֵלֶא פִי גָדִי וְאִין
מַצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה מִפְּנֵי שְׁלֹא שׁוּוּ בְּשִׁיעוּרֵיהֶן הַמוֹצִיא
אוֹכְלִים כְּגִרוּגְרַת חֵיִיב וּמַצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה מִפְּנֵי
שְׁשׁוּוּ בְּשִׁיעוּרֵיהֶן חוּץ מִקְלִיפֵיהֶן וְגִרְעִינֵיהֶן וְעוֹקְצִיהֶן
וְסוֹכְנִין וּמִרְסָנִין רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר חוּץ מִקְלִיפֵי עֲדָשִׁים
שֶׁמֶת בְּשִׁלּוֹת עֲמֵהֶן:

פרק ח

הַמוֹצֵיא יֵזֵן כְּדֵי מְזִיגַת הַכּוֹס. חֵלֶב כְּדֵי גְמִיעָה. דְּבִשׁ
כְּדֵי לִיתֵן עַל הַפֶּתִית. שֶׁמֶן כְּדֵי לְסוּד אֶבֶר
קָטָן. מִים כְּדֵי לְשׁוֹף בָּהֶם אֶת הַקִּילּוֹר. וְשָׂאֵר כָּל הַמַּשְׁקִין
בְּרַבִּיעִית. וְכָל הַשּׁוֹפְכִין בְּרַבִּיעִית. רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר
כֹּלֵן בְּרַבִּיעִית. וְלֹא אָמְרוּ כָּל הַשִּׁיעוּרִין הִלְלוּ. אֶלֶּא
לְמַצְנִיעִיהֶן:

^ב הַמוֹצֵיא חֶבֶל כְּדֵי לַעֲשׂוֹת אֶזֶן לְקָפָה. גָּמִי כְּדֵי לַעֲשׂוֹת
תְּלָאִי לְנֶפֶה וְלִכְבֶּרֶה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר כְּדֵי לְטוֹל מִמֶּנּוּ
מִדַּת מִנְעַל לְקָטָן. נֵיִיר כְּדֵי לִכְתּוֹב עָלָיו קֶשֶׁר מוֹכְסִין.
וְהַמוֹצֵיא קֶשֶׁר מוֹכְסִין חֵיִיב. נֵיִיר מַחוּק כְּדֵי לְכַרוֹךְ עַל
פִּי צְלוּחִית קֶטְנָה שֶׁל פְּלִיטוֹן:

^ג עוֹר כְּדֵי לַעֲשׂוֹת קָמִיעַ. קֶלֶף כְּדֵי לִכְתּוֹב עָלָיו פֶּרֶשָׁה
קֶטְנָה שֶׁבִּתְפִלִּין. שֶׁהִיא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל. (דּוֹכְסוֹסְטוֹס כְּדֵי
לִכְתּוֹב מְזוּזָה.) דִּין כְּדֵי לִכְתּוֹב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת. כָּחוּל כְּדֵי
לְכַחוֹל עֵין אַחַת:

^ד דֶּבֶק כְּדֵי לִתֵּן בְּרֹאשׁ הַשֶּׁבִּשְׁבֶּת. זָפֶת וְגִפְרִית כְּדֵי
לַעֲשׂוֹת נֶקֶב. שַׁעוּה כְּדֵי לִתֵּן עַל פִּי נֶקֶב קָטָן. חֲרָסִית
כְּדֵי לַעֲשׂוֹת פִּי כּוֹר שֶׁל צוֹרְפֵי זָהָב. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר כְּדֵי
לַעֲשׂוֹת פֶּטְפוּט. סוֹבִין כְּדֵי לִתֵּן עַל פִּי כּוֹר שֶׁל צוֹרְפֵי זָהָב.
סִיד כְּדֵי לְסוּד אֶצְבַּע קֶטְנָה שֶׁבִּבְנוֹת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
כְּדֵי לַעֲשׂוֹת כִּלְכּוֹל. רַבִּי נַחֲמָיָא אוֹמֵר כְּדֵי לְסוּד אֲנָדִיפִי:

ה' אַדְמָה כְּחוֹתָם הַמְרָצוּפִין. דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. וְחֲכָמִים
 אֹמְרִים כְּחוֹתָם הָאִיגְרוֹת. זָבֵל וְחוֹל הִדֵּק כְּדִי לְזַבֵּל קָלַח
 שֶׁל כְּרוּב. דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. וְחֲכָמִים אֹמְרִים כְּדִי לְזַבֵּל
 כְּרִישָׁא. חוֹל הֶגֶס כְּדִי לִתֵּן עַל מְלֵא כַף סִיד. קִנָּה כְּדִי
 לַעֲשׂוֹת קוֹלְמוֹס. וְאִם הָיָה עָב אוֹ מְרָסָס. כְּדִי לְבָשֵׁל בּוֹ
 בִיצָה קָלָה שְׁבִייעִים. טְרוּפָה וְנִתּוּנָה בְּאַלְפָס:

י' עֶצֶם כְּדִי לַעֲשׂוֹת תְּרוּדָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר כְּדִי לַעֲשׂוֹת
 מִמֶּנּוּ חֵף. זְכוּכִית כְּדִי לִגְרוֹר בּוֹ רֹאשׁ הַכֶּרֶפֶר. צְרוֹר אוֹ
 אֶבֶן כְּדִי לְזָרוֹק בְּעוֹף. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר כְּדִי
 לְזָרוֹק בְּבִהְמָה:

י' חֶרֶס כְּדִי לִתֵּן בֵּין פָּעִים לְחִבְרֵיו. דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי
 מֵאִיר אוֹמֵר כְּדִי לְחַתּוֹת בּוֹ אֶת הָאוֹר. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר
 כְּדִי לְקַבֵּל בּוֹ רְבִיעִית. אָמַר רַבִּי מֵאִיר אֵף עַל פִּי שְׁאִין
 רְאִיָּה לְדַבֵּר זָכַר לְדַבֵּר. שְׁנֵאֲמַר וְלֹא יִמָּצֵא בְּמִכְתָּתוֹ חֶרֶשׁ
 לְחַתּוֹת אֵשׁ מִיְקוּד. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי מִשֵּׁם רְאִיָּה. וְלִחְשׁוֹף
 מִים מִגָּבָא:

פרק ט

אמר רבי עקיבא מנין לעבודה זרה שמטמאה במשא כנדה שנאמר תזרם כמו דוה צא תאמר לו מה נדה מטמאה במשא אף עבודה זרה מטמאה במשא:

ב מנין לספינה שהיא טהורה שנאמר דרך אניה בלב ים מנין לערוגה שהיא ששה על ששה טפחים שזורעין בתוכה חמשה זרעונים ארבעה בארבע רוחות הערוגה ואחד באמצע שנאמר כי כארץ תוציא צמחה וכגנה זרועיה תצמיח זרעה לא נאמר אלא זרועיה:

ג מנין לפולטת שכבת זרע ביום השלישי שהיא טמאה שנאמר היו נכונים לשלשת ימים מנין שמרחיצין את המילה ביום השלישי שחל להיות בשבת שנאמר ויהי ביום השלישי בהיותם כואבים מנין שקושרין לשון של זהורית בראש שער המשתלח שנאמר אם יהיו חטאיכם בשנים בשלג ילבינו:

ד מנין לסיכה שהיא כשתיה ביום הכיפורים אף על פי שאין ראיה לדבר זכר לדבר שנאמר ותבא כמים בקרבן וכשמן בעצמותיו:

ה המוציא עצים כדי לבשל ביצה קלה תבלין כדי לתבל ביצה קלה ומצטרפין זה עם זה קליפי אגוזים קליפי רמונים איסטיס ופואה כדי לצבוע בהן בגד

קִטָּן בַּסִּבְכָּה • מִי רִגְלִים • נִתְּר • וּבֹרִית • קִמּוּלִיא • וְאַשְׁלָג •
כְּדִי לִכְבֵּס בָּהֶן בָּגַד קִטָּן בַּסִּבְכָּה • רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר כְּדִי
לְהַעֲבִיר עַל הַכֶּתֶם:

י פִּלְפֹּלֶת כָּל שֶׁהוּא • וְעֵטָרָן כָּל שֶׁהוּא • מִיָּנִי בְּשָׂמִים וּמִיָּנִי
מִתְּכוּת כָּל שֶׁהוּא • מֵאַבְנֵי הַמִּזְבֵּחַ וּמֵעֵפֶר הַמִּזְבֵּחַ • מִקֶּקֶט
סָפְרִים • וּמִקֶּקֶט מִטְּפָחוֹתֵיהֶם • כָּל שֶׁהוּא • שְׂמֻצָּנִיעִים אוֹתָן
לְגוֹנָן • רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֵף הַמוֹצִיא מִמֶּשֶׁמֶשׁ עֲבוֹדַת
אֱלִילִים כָּל שֶׁהוּא • שֶׁנֶּאֱמַר וְלֹא יִדְבַק בִּידָךְ מֵאוֹמָה מִן
הַחֵרֶם:

י הַמוֹצִיא קֶפֶת הָרוֹכֵלִין • אֵף עַל פִּי שֵׁשׁ בָּה מִיָּנִין
הַרְבֵּה • אֵינּוּ חַיִּיב אֲלָא חֲטָאת אַחַת • זֶרְעוֹנִי גְּנֵה פָחוֹת
מִכְּרוּגְרָת • רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּתִירָה אוֹמֵר חֲמִשָּׁה • זֶרַע
קְשׁוּאִין שָׁנִים • זֶרַע דְּלוּעִין שָׁנִים • זֶרַע פּוֹל הַמִּצְרֵי שָׁנִים •
חֲגָב חֵי (טְהוֹר) כָּל שֶׁהוּא • מֵת כְּרוּגְרָת • צְפוּרֶת כְּרָמִים
בֵּין חֵיהָ בֵּין מֵתָה כָּל שֶׁהוּא • שְׂמֻצָּנִיעִין אוֹתָהּ לְרִפּוּאָה •
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֵף הַמוֹצִיא חֲגָב חֵי טָמֵא כָּל שֶׁהוּא •
שְׂמֻצָּנִיעִין אוֹתוֹ לְקָטָן לְשִׁחוּק בּוֹ:

פרק י

הַמְצִינֵעַ לְזֶרַע וְלְדוֹגְמָא וְלִרְפוּאָה וְהוֹצִיאוּ בְשַׁבָּת חַיִּיב בְּכָל שֶׁהוּא וְכָל אָדָם אִין חַיִּיב עָלָיו אֲלָא כְּשִׁיעוּרוֹ חֲזַר וְהִכְנִיסוּ אִינוּ חַיִּיב אֲלָא כְּשִׁיעוּרוֹ:

^ב הַמוֹצִיא אוֹכְלִין וְנִתְּנָן עַל הָאֶסְקָפָה בֵּין שְׁחֹזַר וְהוֹצִיֶּאן בֵּין שֶׁהוֹצִיֶּאן אַחֵר פָּטוּר מִפְּנֵי שֶׁלֹּא עָשָׂה מְלָאכְתּוֹ בְּבֵת אַחַת קָפָה שֶׁהִיא מְלֵאָה פִּירוֹת וְנִתְּנָה עַל אֶסְקָפָה הַחִיצוֹנָה אִף עַל פִּי שְׂרֹב הַפִּירוֹת מִבַּחוּץ פָּטוּר עַד שִׁיּוֹצִיא אֶת כָּל הַקָּפָה:

^ג הַמוֹצִיא בֵּין בֵּימִינוֹ בֵּין בְּשִׁמְאָלוֹ בְּתוֹךְ חִיקוֹ אוֹ עַל כֶּתֶפוֹ חַיִּיב שְׁכֹן מִשָּׂא בְּנֵי קָהֶת כְּלֹאֲחֵר יָדוֹ בְּרָגְלוֹ בִּפְיוֹ וּבִמְרָפְקוֹ בְּאָזְנוֹ וּבִשְׁעָרוֹ וּבַפּוֹנְדָתוֹ וּפִיָּה לְמִטָּה בֵּין פּוֹנְדָתוֹ לְחִלּוּקוֹ וּבִשְׁפַת חִלּוּקוֹ בְּמַנְעָלוֹ בְּסַנְדָּלוֹ פָּטוּר שֶׁלֹּא הוֹצִיא כְּדֶרֶךְ הַמוֹצִיֶּאן:

^ד הַמִּתְכַּוֵּין לְהוֹצִיא לְפָנָיו וּבָא לוֹ לְאַחֲרָיו פָּטוּר לְאַחֲרָיו וּבָא לוֹ לְפָנָיו חַיִּיב בְּאַמַּת אָמְרוֹ הָאִשָּׁה הַחוֹגֶרֶת בְּסִינֵר בֵּין מִלְּפָנֶיהָ וּבֵין מִלְּאַחֲרֶיהָ חַיִּיבֶת שְׁכֹן רָאוּי לְהִיּוֹת חוֹזֵר רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִף מִקְבְּלֵי פֶתַח קִין:

^ה הַמוֹצִיא כֶּכֶר לְרִשּׁוֹת הָרָבִים חַיִּיב הוֹצִיאָוהוּ שְׁנַיִם פָּטוּרִין לֹא יָכוֹל אֶחָד לְהוֹצִיאוֹ וְהוֹצִיאָוהוּ שְׁנַיִם חַיִּיבִין וְרַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר הַמוֹצִיא אוֹכְלִין פָּחוֹת מִכְּשִׁיעוּר בְּכָלִי:

פֶּטוּר אֶף עַל הַכְּלִי שֶׁהַכְּלִי טִפְּלָה לוֹ אֶת הַחֵי בַּמָּטָה.
 פֶּטוּר אֶף עַל הַמָּטָה שֶׁהַמָּטָה טִפְּלָה לוֹ אֶת הַמֵּת בַּמָּטָה
 חַיִּיב וְכֵן כְּזֵית מִן הַמֵּת וְכֵזֶית מִן הַנְּבִלָה וְכַעֲדָשָׁה מִן
 הַשָּׂרֵץ חַיִּיב וְרַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר:

י הַנוֹטֵל צִפְרָנָיו זֶה בָּזוּ אוֹ בְּשָׁנָיו וְכֵן שְׁעָרוֹ וְכֵן שְׁפָמוֹ
 וְכֵן זָקָנוֹ וְכֵן הַגּוֹדְלֵת וְכֵן הַכוֹחֶלֶת וְכֵן הַפּוֹקֶסֶת רַבִּי
 אֱלִיעֶזֶר מַחֲיִיב וַחֲכָמִים אוֹסְרִין מְשׁוּם שְׁבוּת הַתּוֹלֵשׁ
 מֵעֵצִין נָקוֹב חַיִּיב וְשֹׂאֵינוֹ נָקוֹב פֶּטוּר וְרַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר
 בִּזְהָ וּבִזְהָ:

פרק יא

הַזּוֹרֵק מִרְשׁוֹת הַיָּחִיד לְרְשׁוֹת הָרַבִּים מִרְשׁוֹת הָרַבִּים
 לְרְשׁוֹת הַיָּחִיד חַיִּיב מִרְשׁוֹת הַיָּחִיד לְרְשׁוֹת
 הַיָּחִיד וּרְשׁוֹת הָרַבִּים בְּאִמְצָע רַבִּי עֲקִיבָא מַחֲיִיב
 וַחֲכָמִים פּוֹטְרִין:

ב כֵּיצַד שְׁתֵּי גְזוּזִטְרָאוֹת זֶה כְּנֶגֶד זֶה בְּרְשׁוֹת הָרַבִּים
 הַמוֹשִׁיט וְהַזּוֹרֵק מִזֶּה לָזֶה פֶּטוּר הֵיוּ שְׁתֵּיהֶן בְּדִיּוּטָא אַחַת
 הַמוֹשִׁיט חַיִּיב וְהַזּוֹרֵק פֶּטוּר שְׂכַד הֵיְתָה עֲבוּדַת הַלְוִיִּם
 שְׁתֵּי עֲגָלוֹת זֶה אַחֵר זֶה בְּרְשׁוֹת הָרַבִּים מוֹשִׁיטִין הַקָּרְשִׁים
 מִזֶּה לָזֶה אֲבָל לֹא זוֹרְקִין חוּלִית הַבּוֹר וְהַסֹּלַע שֶׁהֵן גְּבוּהִין
 עֲשָׂרָה וָרַחֲבָן אַרְבָּעָה הַנוֹטֵל מֵהֶן וְהַנּוֹתֵן עַל גִּבָּן חַיִּיב
 פָּחוֹת מִכֵּן פֶּטוּר:

ג' הזורק ארבע אמות בפתל. למעלה מעשרה טפחים.
 בזורק באויר. למטה מעשרה טפחים. בזורק בארץ.
 הזורק בארץ ארבע אמות חייב זרק לתוך ארבע אמות.
 ונתגלגל חוץ לארבע אמות פטור. חוץ לארבע אמות.
 ונתגלגל לתוך ארבע אמות חייב:

ד' הזורק בים ארבע אמות פטור. אם היה רקק מים
 וירשות הרבים מהלכת בו. הזורק לתוכו ארבע אמות
 חייב. וכמה הוא רקק מים. פחות מעשרה טפחים. רקק
 מים וירשות הרבים מהלכת בו. הזורק בתוכו ארבע
 אמות חייב:

ה' הזורק מן הים ליבשה. ומן היבשה לים. ומן הים
 לספינה. ומן הספינה לים. ומן הספינה לחברתה. פטור.
 ספינות קשורות זו בזו. מטלטלין מזו לזו. אם אינן
 קשורות. אף על פי שמקפות. אין מטלטלין מזו לזו:

ו' הזורק ונזכר לאחר שיצתה מידו. קלטה אחר. קלטה
 כלב. או שנשרפה. פטור. זרק לעשות חבורה. בין באדם.
 ובין בבבהמה. ונזכר עד שלא נעשית חבורה פטור. זה
 הכלל. כל חייבי חטאות אינן חייבין. עד שתהא תחלתן
 וסופן שגגה. תחלתן שגגה וסופן זדון. תחלתן זדון וסופן
 שגגה. פטורין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה:

פרק יב

הַבּוֹנָה • כִּמָּה יִבְנֶה וַיְהִי חַיִּיב. הַבּוֹנָה כֹּל שֶׁהוּא •
וְהַמְסִיתָ • וְהַמָּכָה בְּפִטְיֹשׁ • וּבִמְעַצָּד • וְהַקּוֹדֵחַ
כֹּל שֶׁהוּא • חַיִּיב • זֶה הַכֹּלֹל • כֹּל הָעוֹשֶׂה מְלָאכָה וּמְלָאכָתוֹ
מִתְקַיֶּמֶת בְּשַׁבָּת • חַיִּיב • רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר
אִף הַמָּכָה בַּקּוֹרְנָס עַל הַסֵּדֶן בְּשַׁעַת מְלָאכָה חַיִּיב • מִפְּנֵי
שֶׁהוּא כֹמֶתֶקֶן מְלָאכָה:

^א הַחוֹרֵשׁ כֹּל שֶׁהוּא • הַמְנַבֵּשׁ • וְהַמְקַרְסֵם • וְהַמְזוֹרֵר כֹּל
שֶׁהוּא • חַיִּיב • הַמְלַקֵּט עֵצִים • אִם לְתֵקֶן כֹּל שֶׁהוּא • אִם
לְהַסִּיק כְּדֵי לְבַשֵּׁל בִּיצָה קֹלֶה • הַמְלַקֵּט עֲשָׂבִים • אִם לְתֵקֶן
כֹּל שֶׁהוּא • אִם לְבַהֲמָה • כִּמְלֵא פִי גְדִי:

^ב הַכּוֹתֵב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת • בֵּין בִּימִינוֹ • בֵּין בְּשִׁמְאֵלוֹ • בֵּין מִשֵּׁם
אֶחָד • בֵּין מִשְׁתֵּי שְׁמוֹת • בֵּין מִשְׁתֵּי סִמְמָנוֹת • בְּכֹל לְשׁוֹן
חַיִּיב • אָמַר רַבִּי יוֹסִי לֹא חִיְבוּ שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת אֶלָּא מִשּׁוּם
רוּשָׁם • שֶׁכָּדֹהּ הָיוּ כּוֹתְבִין עַל קֶרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן • לִידַע אִיזוֹ בֶּן
זוּגוֹ • אָמַר רַבִּי (יְהוּדָה) מְצִינוּ שֵׁם קָטָן מִשֵּׁם גָּדוֹל • שֵׁם
מִשְׁמָעוֹן וּשְׁמוּאֵל • נַח מִנְחוֹר • דָּן מִדְּנִיָּאל • גָּד מִגְּדִיָּאל:

^ג הַכּוֹתֵב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת בְּהֶעֱלֵם אֶחָד • חַיִּיב • כָּתַב בְּדִיּוֹ •
בְּסֵם • בְּסִקְרָא • בְּקוֹמוֹס • וּבְקִנְקִנְתּוֹם • וּבְכָל דְּבָר שֶׁהוּא
רוּשָׁם • עַל שְׁנֵי כּוֹתְלֵי זָוִיּוֹת • וְעַל שְׁנֵי לוּחֵי פְנִקְס • וְהוּן
נִהְיִין זֶה עִם זֶה חַיִּיב • הַכּוֹתֵב עַל בִּשְׁרוֹ חַיִּיב • הַמְסִיר
עַל בִּשְׁרוֹ • רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיִּיב חֲטָאֵת • וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר:

ה כתב במשקין. במי פירות. באבק דרכים. באבק הסופרים. ובכל דבר שאינו מתקיים. פטור. לאחר ידו. ברגלו. בפיו. ובמרפיקו. כתב אות אחת סמוך לכתב. וכתב על גבי כתב. נתפון לכתוב ח"ת וכתב שני זי"ן. אחת בארץ ואחת בקורה. כתב על שתי כותלי הבית. על שני דפי פנקס. ואין נהגין זה עם זה. פטור. כתב אות אחת נוטריקון. רבי יהושע בן בתירא מחייב וחכמים פוטרין:

י הכותב שתי אותיות בשתי העלמות. אחת שחרית ואחת בין הארבעים. רבן גמליאל מחייב וחכמים פוטרין:

פרק יג

רבי אליעזר אומר האורג שלשה חוטין בתחלה ואחת על האריגה חייב. וחכמים אומרים בין בתחלה בין בסוף שיעורו שני חוטין:

ב העושה שתי בתי גירין. בגירין. בקירוס. בגפה. בכברה. ובסל חייב. והתופר שתי תפירות. והקורע על מנת לתפור שתי תפירות:

ג הקורע בחמתו. ועל מתו. וכל המקלקלן פטורין. והמקלקל על מנת לתקן. שיעורו כמתקן:

ד שיעור המלבן. והמנפץ. והצובע. והטווה. כמלא רוחב הסיט כפול. והאורג שני חוטין. שיעורו כמלא הסיט:

ה רבי יהודה אומר. הצד צפור למגדל. וצבי לבית.
חייב. וחכמים אומרים. צפור למגדל. וצבי לבית. ולחצר
ולביבין. רבן שמעון בן גמליאל אומר לא כל הביבין
שוין. זה הכלל. כל המחסר צידה פטור. ושאינו מחסר
צידה חייב:

י צבי שנכנס לבית ונעל אחד בפניו. חייב. נעלו שנים
פטורין. לא יכול אחד לנעול. ונעלו שנים. חייבין. ורבי
שמעון פוטר:

י יושב האחד על הפתח ולא מלאהו. יושב השני ומלאהו.
השני חייב. יושב הראשון על הפתח ומלאהו. ובא השני
וישב בצדו. אף על פי שעמד הראשון והלך לו. הראשון
חייב. והשני פטור. הא למה זה דומה. לנועל את ביתו
לשמרו. ונמצא צבי שמור בתוכו:

פרק יד

שמנה שרצים האמורים בתורה. הצדן והחובל בהן
חייב. ושאר שקצים ורמשים. החובל בהן פטור.
הצדן לצורך. חייב. ושלא לצורך. פטור. חיה ועוף
שברשותו. הצדן פטור. והחובל בהן. חייב:

ב אין עושין הילמי בשבת. אבל עושה הוא את מי מלח.
וטובל בהן פתו. ונותן לתוף התבשיל. אמר רבי יוסי.

וְהָלֹא הוּא הִלְמִי בֵּין מְרַבָּה וּבֵין מוּעָט וְאַלּוּ הֵן מִי מַלְח
הַמִּתְרִין נוֹתֵן שֶׁמֶן בַּתְּחִלָּה לְתוֹךְ הַמִּים אוֹ לְתוֹךְ הַמֶּלַח:

^ג אֵין אוֹכְלִין אֵיזוּב יוֹן בְּשֶׁבֶת לְפִי שְׁאִינוּ מֵאֲכָל בְּרִיאִים
אֲבָל אוֹכֵל הוּא אֶת יוֹעֶזֶר וְשׁוֹתָה אֲבוּב רוּעָה כָּל
הָאוֹכְלִין אוֹכֵל אָדָם לְרִפּוּאָה וְכָל הַמְּשַׁקִּין שׁוֹתָה חוּץ
מִמֵּי דְקָלִים וְכוּס עֲקָרִים מִפְּנֵי שֶׁהֵן לִירוּקָה אֲבָל שׁוֹתָה
הוּא מִי דְקָלִים לְצִמָּאוֹ וְסֵד שֶׁמֶן עֲקָרִין שְׁלֹא לְרִפּוּאָה:

^ד הַחוֹשֵׁשׁ בְּשָׁנָיו לֹא יִגְמַע בָּהֶן אֶת הַחֲמִץ אֲבָל מְטַבֵּל
הוּא כְּדֶרֶכוֹ וְאִם נִתְרַפָּא נִתְרַפָּא הַחוֹשֵׁשׁ בְּמִתְנָיו לֹא
יִסוֹךְ יוֹן וְחֲמִץ אֲבָל סֵד הוּא אֶת הַשֶּׁמֶן וְלֹא שֶׁמֶן וְרֵד
בְּנֵי מַלְכִים סָכִין שֶׁמֶן וְרֵד עַל מְכוּתֵיהֶן שֶׁכֵּן דִּרְכָם לְסוֹךְ
בַּחוּל רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מַלְכִים הֵם:

פרק טו

אֵלּוּ קִשְׂרִים שְׁחִיבִין עָלֵיהֶן קִשֶּׁר הַגְּמָלִין וְקִשֶּׁר
הַסְּפָגִין וְכֶשֶׁם שֶׁהוּא חִיִּב עַל קִשְׁוֶרֶן כִּךְ הוּא חִיִּב
עַל הַתֶּרֶן רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר כָּל קִשֶּׁר שֶׁהוּא יָכוֹל לְהַתִּירוֹ
בְּאַחַת מִיָּדָיו אֵין חִיִּבִין עָלָיו:

^ב יֵשׁ לָךְ קִשְׂרִים שְׁאִין חִיִּבִין עָלֵיהֶן בְּקִשֶּׁר הַגְּמָלִין
וּבְקִשֶּׁר הַסְּפָגִין קוֹשֶׁרֶת אִשָּׁה מִפְּתַח חִלּוּקָה וְחוּטֵי
סִבְכָּא וְשֵׁל פְּסִיקָא וְרִצּוּעוֹת מִנְעָל וְסַנְדָּל וְנוֹדוֹת יוֹן
וְשֶׁמֶן וְקִדְרָה שֶׁל בֶּשֶׂר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר

קושרין לפני הבהמה בשביל שלא תצא קושרין דלי
בפסיקיא אבל לא בחבל רבי יהודה מתיר כלל אמר
רבי יהודה כל קשר שאינו של קיימא אין חייבין עליו:

^א מקפלין את הכלים אפילו ארבעה וחמשה פעמים
ומציעין את המטות מלילי שבת לשבת אבל לא משבת
למוצאי שבת רבי ישמעאל אומר מקפלין את הכלים
ומציעין את המטות מיום הכפורים לשבת וחלבי שבת
קרבין ביום הכפורים (אבל לא של יום הכפורים
בשבת) רבי עקיבא אומר לא של שבת קרבין ביום
הכפורים ולא של יום הכפורים קרבין בשבת:

פרק טז

כל כתבי הקדש מצילין אותן מפני הדליקה בין שקורין
בהן ובין שאין קורין בהן ואף על פי שפתובים בכל
לשון טעונים גניזה ומפני מה אין קורין בהם מפני בטול
בית המדרש מצילין תיק הספר עם הספר ותיק התפלין
עם התפלין ואף על פי שיש בתוכן מעות ולהיכן מצילין
אותן למבוי שאינו מפלש בן בתירא אומר אף למפלש:

^ב מצילין מזון שלש סעודות הראוי לאדם לאדם הראוי
לבהמה לבהמה ביצד נפלה דליקה בלילי שבת מצילין
מזון שלש סעודות בשחרית מצילין מזון שתי סעודות
במנחה מזון סעודה אחת רבי יוסי אומר לעולם מצילין
מזון שלש סעודות:

ג מצילין סל מלא כפרות. ואף על פי שיש בו מאה סעודות. ועגול של דבילה. וחבית של יין. ואומר לאחרים בואו והצילו לכם. ואם היו פקחין. עושין עמו חשבון אחר השבת. להיכן מצילין אותן. לחצר המעורבת. בן בתיא אומר אף לשאינה מעורבת:

ד ולשם מוציא כל כלי תשמישו. ולובש כל מה שיכול ללבוש. ועוטר כל מה שיכול לעטר. רבי יוסי אומר שמונה עשר כלים. וחוזר ולובש ומוציא. ואומר לאחרים בואו והצילו עמי:

ה רבי שמעון בן ננס אומר. פורסין עור של גדי. על גבי שידה תיבה ומגדל שאחז בהן את האור. מפני שהוא מתרד. ועושין מחיצה בכל הכלים. בין מלאים בין ריקנים. בשביל שלא תעבור הדליקה. רבי יוסי אוסר בכלי חרס חדשים מלאים מים. לפי שאין יכולין לקבל את האור. והן מתבקעין ומכבין את הדליקה:

ו נכרי שבא לכבות. אין אומרים לו כבה ואל תכבה. מפני שאין שבייתתו עליהן. אבל קטן שבא לכבות. אין שומעין לו. מפני ששבייתתו עליהן:

ז כופין קערה על גבי הנר. בשביל שלא תאחוז בקורה. ועל צואה של קטן. ועל עקרב שלא תשוד. אמר רבי יהודה מעשה בא לפני רבן יוחנן בן זכאי בערב. ואמר חוששני לו מחטאת:

ח נָכְרִי שֶׁהִדְלִיק אֶת הַנֵּר מִשְׁתַּמֵּשׁ לְאוֹרוֹ יִשְׂרָאֵל. וְאִם
 בְּשִׁבִּיל יִשְׂרָאֵל. אָסוּר. מֵלֹא מִים לְהַשְׁקוֹת בְּהִמָּתוֹ.
 מִשְׁקָה אַחֲרָיו יִשְׂרָאֵל. וְאִם בְּשִׁבִּיל יִשְׂרָאֵל. אָסוּר. עָשָׂה
 גּוֹי כָּבֶשׂ לִירֵד בּוֹ. יוֹרֵד אַחֲרָיו יִשְׂרָאֵל. וְאִם בְּשִׁבִּיל
 יִשְׂרָאֵל אָסוּר. מַעֲשֶׂה בְּרַבֵּן גְּמְלִיאֵל וְזֻקְנִים שֶׁהָיוּ בָּאֵין
 בְּסַפִּינָה. וְעָשָׂה גּוֹי כָּבֶשׂ לִירֵד בּוֹ. וַיֵּרְדּוּ בּוֹ. רַבֵּן גְּמְלִיאֵל
 וְזֻקְנִים:

יום ו

פרק יז

כָּל הַכֵּלִים נִיטְלִים בְּשַׁבָּת וְדִלְתוּתֵיהֶן עִמָּהֶן אֵף עַל פִּי
שְׁנַת־פָּרְקוֹ בְּשַׁבָּת שְׁאִינָן דּוֹמִין לְדִלְתוֹת הַבַּיִת לְפִי
שְׁאִינָן מִן הַמוֹכֵן:

ב נֹטֵל אָדָם קֶרֶנֶס לְפַצֵּעַ בּוֹ אֶת הָאֲגוּזִים וְקֶרְדּוֹם לַחֲתוּךְ
בּוֹ אֶת הַדְּבִילָה מְגִירָה לְגִרּוֹר בָּהּ אֶת הַגְּבִינָה מְגִרִיפָה
לְגִרּוֹף בָּהּ אֶת הַגְּרוֹגְרוֹת אֶת הַרְחַח וְאֶת הַמְּזֹלֵג לְתֵת
עָלָיו (פֶּת) לְקַטֵּן אֶת הַכּוֹשׁ וְאֶת הַכַּרְכָּר לְתַחֵב בּוֹ מַחֲטָה
שֶׁל יָד לְטוֹל בּוֹ אֶת הַקּוֹץ וְשֶׁל סְקָאִים לְפִתּוּחַ בּוֹ אֶת
הַדֶּלֶת:

ג קָנָה שֶׁל זֵיתִים אִם יֵשׁ קֶשֶׁר בְּרֹאשׁוֹ מְקַבֵּל טַמְאָה וְאִם
לֹא אֵינוֹ מְקַבֵּל טַמְאָה בֵּין כֶּדֶן וּבֵין כֶּדֶן נֵטֵל בְּשַׁבָּת:

ד (רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר) כָּל הַכֵּלִים נִטְלִין חוּץ מִן הַמָּסַר
הַגָּדוֹל וַיִּתֵּד שֶׁל מַחֲרִישָׁה כָּל הַכֵּלִים נִטְלִין לְצוּרֶךְ וְשֶׁלֹּא
לְצוּרֶךְ רַבִּי נַחֲמִיָּה אוֹמֵר אֵין נִטְלִין אֶלָּא לְצוּרֶךְ:

ה כָּל הַכֵּלִים הַנִּטְלִין בְּשַׁבָּת שֶׁבְּרִיָּהֶן נִטְלִין (עִמָּהֶן)
וּבִלְבָד שִׁיָּהוּ עוֹשִׂין מַעֲשֵׂין מְלָאכָה שֶׁבְּרִי עֲרָבָה לְכֶסוֹת
בָּהֶן אֶת פִּי הַחֲבִית שֶׁבְּרִי זְכוּכִית לְכֶסוֹת בָּהֶן אֶת פִּי
הַפֶּךְ רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר וּבִלְבָד שִׁיָּהוּ עוֹשִׂין מַעֲשֵׂין מְלָאכָתָן:

שְׁבִרֵי עֲרִיבָה לְצוּק לְתוֹכָן מִקֶּפֶה וְשִׁבְרֵי זְכוּכִית לְצוּק
לְתוֹכָן שָׁמֶן:

^י הָאֶבֶן שֶׁבִּקְרוּיָהּ אִם מְמַלְאִין בָּהּ וְאִינָה נּוֹפֶלֶת מְמַלְאִין
בָּהּ וְאִם לֹא אִין מְמַלְאִין בָּהּ זְמוּרָה שֶׁהִיא קְשׁוּרָה
בְּטַפִּיחַ מְמַלְאִין בָּהּ בַּשַּׁבָּת:

^י פֶּקֶק הַחֲלוּן רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר בְּזֶמֶן שֶׁהוּא קְשׁוּר וְתִלְוִי
פּוֹקֵקִין בּוֹ וְאִם לֹא אִין פּוֹקֵקִין בּוֹ וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים בֵּין
כֶּךְ וּבֵין כֶּךְ פּוֹקֵקִין בּוֹ:

^ח כָּל כְּסוּיֵי הַפְּלִים שֵׁישׁ לָהֶם בֵּית אַחִיזָה נְטִלִים (עֲמָהֶן)
בַּשַּׁבָּת אָמַר רַבִּי יוֹסִי בִּמָּה דְּבָרִים אֲמוּרִים בְּכִסּוּיֵי
הַקְּרָקְעוֹת אֲבָל בְּכִסּוּיֵי הַפְּלִים בֵּין כֶּךְ וּבֵין כֶּךְ נְטִלִים
בַּשַּׁבָּת:

פרק יח

מִפְּנֵין אֲפִילוֹ אַרְבַּע וְחֲמֵשׁ קוֹפּוֹת שֶׁל תֵּבָן וְשֶׁל תְּבוּאָה
מִפְּנֵי הָאוֹרְחִים וּמִפְּנֵי בְּטוּלַת בֵּית הַמְּדֻרָשׁ אֲבָל
לֹא אֶת הָאוֹצֵר מִפְּנֵין תְּרוּמָה טְהוֹרָה וּדְמָאִי וּמַעֲשֵׂר
רֵאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּפְדּוּ
וְהַתְּרֻמוֹס הַיָּבֵשׁ מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאָכֵל לַעֲנִיִּים אֲבָל לֹא
אֶת הַטֶּבֶל וְלֹא אֶת מַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁלֹּא נִטְלָה תְּרוּמָתוֹ
וְלֹא אֶת מַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁלֹּא נִפְדּוּ וְלֹא אֶת הַלּוֹף:

ולא את החרדל רבן שמעון בן גמליאל מתיר בלוח מפני
שהוא מאכל עורבין:

ב חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זרדים אם התקינו
למאכל בהמה מטלטלין אותן ואם לאו אין מטלטלין
אותן כופין את הסל לפני האפרוחים כדי שיעלו וירדו
תרנגולת שברחה דוחין אותה עד שתכנס מדדין עגלין
וסייחין (ברשות הרבים) אשה מדדה את בנה אמר רבי
יהודה אימתי בזמן שהוא נוטל אחד ומניח אחד אבל
אם היה גורר אסור:

ג אין מילדין את הבהמה ביום טוב אבל מסעדין ומילדין
את האשה בשבת וקורין לה חכמה ממקום למקום
ומחללין עליה את השבת וקושרין את הטבור רבי יוסי
אומר אף חותכין וכל צרכי מילה עושין בשבת:

פרק יט

רבי אליעזר אומר אם לא הביא כלי מערב שבת מביא
בשבת מגלה ובסכנה מכסהו על פי עדים ועוד
אמר רבי אליעזר כורתים עצים לעשות פחמין לעשות
(כלי) ברזל כלל אמר רבי עקיבא כל מלאכה שאפשר
לעשותה מערב שבת אינה דוחה את השבת ושאי
אפשר לעשותה מערב שבת דוחה את השבת:

ב עוֹשִׁין כָּל צָרְכֵי מִלָּה בַּשַּׁבָּת מוֹחֲלִין וּפּוֹרְעִין וּמוֹצְצִין וְנוֹתְנִין עָלֶיהָ אִיסְפְּלָגִית וְכֻמוֹן אִם לֹא שָׁחַק מֵעֶרֶב שַׁבָּת לֹעֵס בְּשֵׁנָיו וְנוֹתֵן אִם לֹא טָרַף יַיִן וְשֶׁמֶן מֵעֶרֶב שַׁבָּת יִנָּתֵן זֶה בַּעֲצָמוֹ וְזֶה בַּעֲצָמוֹ וְאֵין עוֹשִׁין לָהּ חֲלוּק לְכַתְּחֻלָּה אֲבָל כּוֹרֵךְ עָלֶיהָ סְמִרְטוּט אִם לֹא הִתְקִין מֵעֶרֶב שַׁבָּת כּוֹרֵךְ עַל אֶצְבָּעוֹ וּמֵבִיא וְאֵפִילוֹ מַחְצֵר אַחֲרָת:

ג מְרַחֲצִין אֶת הַקָּטָן בֵּין לִפְנֵי הַמִּלָּה וּבֵין לְאַחֵר הַמִּלָּה וּמוֹזְלִפִּין עָלָיו בֵּיד אֲבָל לֹא בִכְלִי רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר מְרַחֲצִין אֶת הַקָּטָן בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי שְׁחַל לְהִיּוֹת בַּשַּׁבָּת שֶׁנֶּאֱמַר וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִיּוֹתָם כּוֹאֲבִים סִפֵּק וְאֶנְדְּרוּגִינוֹס אֵין מְחַלְלִין עָלָיו אֶת הַשַּׁבָּת וְרַבִּי יְהוּדָה מְתִיר בְּאֶנְדְּרוּגִינוֹס:

ד מִי שֶׁהָיוּ לוֹ שְׁתֵּי תִינוּקוֹת אֶחָד לְמוֹל אַחֵר הַשַּׁבָּת וְאֶחָד לְמוֹל בַּשַּׁבָּת וְשָׁכַח וּמָל אֶת שֵׁל אַחֵר הַשַּׁבָּת בַּשַּׁבָּת חַיִּיב אֶחָד לְמוֹל בְּעֶרֶב שַׁבָּת וְאֶחָד לְמוֹל בַּשַּׁבָּת וְשָׁכַח וּמָל אֶת שֵׁל עֶרֶב שַׁבָּת בַּשַּׁבָּת רַבִּי אֶלְעָזָר מְחַיִּיב חֲטָאֵת וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר:

ה קָטָן נִמּוֹל לְשִׁמוּנָהּ וּלְתַשְׁעָהּ וּלְעֶשְׂרָהּ וּלְאַחַד עָשָׂר וּלְשָׁנִים עָשָׂר לֹא פָחוֹת וּלֹא יוֹתֵר הָא פִּיֶּצֶד כְּדַרְכּוֹ לְשִׁמוּנָהּ נוֹלָד לְבֵין הַשְּׁמָשׁוֹת נִמּוֹל לְתַשְׁעָהּ בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת שֵׁל עֶרֶב שַׁבָּת נִמּוֹל לְעֶשְׂרָהּ יוֹם טוֹב לְאַחֵר הַשַּׁבָּת נִמּוֹל לְאַחַד עָשָׂר שְׁנֵי יָמִים טוֹבִים שֵׁל רֹאשׁ

השנה. נמול לשנים עשר. קטן החולה. אין מזהלן אותו
עד שיבריא:

¹ יאלו הן ציצין המעכבין את המילה. בשור החופה את
רוב העטרה. ואינו אוכל בתרומה. ואם היה בעל בשור
מתקנו מפני מראית העין. מל ולא פרע את המילה. כאלו
לא מל:

פרק כ

רבי אליעזר אומר תולין את המשמרת ביום טוב.
ונותנין לתלויה בשבת. וחכמים אומרים אין תולין
את המשמרת ביום טוב. ואין נותנין לתלויה בשבת. אבל
נותנין לתלויה ביום טוב:

² נותנין מים על גבי שמרים בשביל שיצלו. ומצננין את
היין בסודרין. ובכפיפה מצרית. ונותנין ביצה במסנגת של
חרדל. ועושין אנומלין בשבת. רבי יהודה אומר בשבת
בכוס. ביום טוב בלגין. ובמועד בחבית. רבי צדוק אומר
הכל לפי האורחין:

³ אין שורין את החלתית בפושרין. אבל נותן לתוך החמץ.
ואין שורין את הפרשינין ולא שפין אותן אבל נותן לתוך
הכברה. או לתוך הכלכלה. אין כוברים את התבן בכברה.
ולא יתננו על גבי מקום גבוה. בשביל שירד המוץ. אבל
נוטל הוא בכברה. ונותן לתוך האבוס:

י גורפין מלפני הפטם ומסלקין לצדדין מפני הרעי דברי
 רבי דוסא וחכמים אוסרים נוטלין מלפני בהמה זו.
 ונותנין לפני בהמה זו בשבת:

ה הקש שעל גבי המטה לא ינענענו בידו אבל מנענעו
 בגופו ואם היה מאכל בהמה או שהיה עליו כר או
 סדין מנענעו בידו מכבש של בעלי בתים מתירין אבל
 לא כובשין ושל כובסין לא יגע בו רבי יהודה אומר אם
 היה מותר מערב שבת מתיר את כלו ושומטו:

פרק כא

נוטל אדם את בנו והאבן בידו וכלכלה והאבן
 בתוכה ומטלטלין תרומה טמאה עם הטהורה
 ועם החולין רבי יהודה אומר אף מעלין את המדמע
 באחד ומאה:

ב האבן שעל פי החבית מטה על צדה והיא נופלת.
 היתה בין החביות מגביהה ומטה על צדה והיא נופלת.
 מעות שעל הכר נוער את הכר והן נופלות היתה עליו
 לשלשת מקנחו בסמרטוט היתה של עור נותנין עליה
 מים עד שתכלה:

ג בית שמאי אומרים מגביהין מן השלחן עצמות וקליפין.
 ובית הלל אומרים נוטל את הטבלא כלה ומנערה.
 מעבירין מעל השלחן פירורין פחות מכזית ושער של

אֶפּוֹנִים. וְשֹׁעַר עֲדָשִׁים. מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאֵכֶל בְּהֵמָה. סְפּוּג
אִם יֵשׁ לוֹ עוֹר בֵּית אַחִיזָה. מְקַנְחִין בּוֹ. וְאִם לֹא אֵין
מְקַנְחִין בּוֹ. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ נִטֵּל בְּשַׁבָּת.
וְאֵינוֹ מִקְבֵּל טוֹמְאָה:

פרק כב

חֲבִית שֶׁנִּשְׁבְּרָה. מְצִילִין הֵימָנָה מִזֶּזֶן שֶׁלֹּשׁ סְעוּדוֹת
וְאוֹמֵר לְאַחֲרֵים בּוֹאוּ וְהַצִּילוּ לָכֶם. וּבִלְבָד שֶׁלֹּא
יִסְפּוּג. אֵין סוֹחֲטִין אֶת הַפִּירוֹת לְהוֹצִיא מֵהֶן מִשְׁקִין. וְאִם
יֵצְאוּ מִעֲצָמָן אֶסּוּרִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם לֹאֻכְלִים.
הַיּוֹצֵא מֵהֶן מוֹתֵר. וְאִם לְמִשְׁקִין. הַיּוֹצֵא מֵהֶן אֶסּוּר. חֲלוֹת
דְּבַשׁ שֶׁרִסְקוֹן מִעֲרַב שַׁבָּת. וַיֵּצְאוּ מִעֲצָמָן אֶסּוּרִים. וְרַבִּי
אֵלִיעֶזֶר מִתִּיר:

ב כָּל שֶׁבֶא בְּחֻמִּין מִעֲרַב שַׁבָּת. שׁוֹרִים אוֹתוֹ בְּחֻמִּין
בְּשַׁבָּת. וְכָל שֶׁלֹּא בָּא בְּחֻמִּין מִעֲרַב שַׁבָּת. מְדִיחִין אוֹתוֹ
בְּחֻמִּין בְּשַׁבָּת. חוּץ מִן הַמְּלִיחַ הַיָּשָׁן (וְדָגִים מְלֻוּחִים
קִטְנִים). וְקוֹלִיס הָאֶסְפָּנִין שֶׁהִדְחָתָן זֶה הֵיא גִמְרָה מְלֹאכְתָּן:

ג שׁוֹבֵר אָדָם אֶת הַחֲבִית. לֹאֻכֵּל הֵימָנָה גְרוּגְרוֹת. וּבִלְבָד
שֶׁלֹּא יִתְכַּוֵּן לַעֲשׂוֹת כְּלִי. וְאֵין נֹקְבִים מְגוּפָה שֶׁל חֲבִית
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֻכָּמִים מְתִירִין. וְלֹא יִקְבְּנָה מַצָּדָה. וְאִם
הִיְתָה נְקוּבָה. לֹא יִתֵּן עָלֶיהָ שַׁעוּה. מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְמַרְחֵה.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מַעֲשֵׂה בָּא לִפְנֵי רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זִכְאִי בְּעֶרְבֵי.
וְאָמַר חוֹשֵׁשְׁנִי לוֹ מַחֲטָאָה:

י נֹתֵנִין תְּבַשִּׁיל לְתוֹךְ הַבּוֹר. בְּשֶׁבִיל שְׂיָהָא שְׁמוּר. וְאֵת
הַמֵּים הַיָּפִים בָּרָעִים. בְּשֶׁבִיל שְׂיַצְנוּ. וְאֵת הַצּוֹנֵן בַּחֲמָה.
בְּשֶׁבִיל שְׂיַחֲמוּ. מִי שֶׁנִּשְׁרָו כָּלְיוּ בַּדֶּרֶךְ בְּמֵים. מְהֵלֶךְ בָּהֶן
וְאֵינוֹ חוֹשֵׁשׁ. הִגִּיעַ לְחֹצֵר הַחִיצוֹנָה. שׁוֹטְחֵן בַּחֲמָה אֲבָל
לֹא כִנְגַד הָעֵם:

ה הָרוֹחֵץ בְּמֵי מַעְרָה. וּבְמֵי טְבֵרְיָא. וְנִסְתַּפֵּג אֶפְּלוֹ
בְּעֶשֶׂר אֶלְנָטִיאוֹת. לֹא יָבִיאֵם בִּידּוֹ. אֲבָל עֲשָׂרָה בְּנֵי
אָדָם מִסְתַּפְּגִין בְּאֶלְנָטִית אַחַת. פְּנִיָּהֶם יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם.
וּמִבִּיאִין אוֹתָן בִּידּוֹ:

י סָכִין וּמִמְשָׁמֶשִׁין (בְּבְנֵי מַעִים) אֲבָל לֹא מִתַּעֲמָלִים וְלֹא
מִתְגַּרְדִּין. אֵין יוֹרְדִים לְקוֹרְדִימָה. וְאֵין עוֹשִׂין אֶפִיקִטוּזִין.
וְאֵין מַעֲצָבִין אֵת הַקָּטָן. וְאֵין מַחֲזִירִים אֵת הַשֶּׁבֶר. מִי
שֶׁנִּפְרָקָה יָדוֹ אוֹ רַגְלוֹ. לֹא יִטְרַפֵּם בְּצוֹנֵן. אֲבָל רוֹחֵץ הוּא
כְּדֶרְכּוֹ. וְאֵם נִתְרַפָּא נִתְרַפָּא:

פרק כג

שׁוֹאֵל אָדָם מִחֲבִירוֹ כִּדֵּי יֵין וְכִדֵּי שֶׁמֶן וּבִלְבָד שְׁלֹא
יֹאמַר לוֹ הַלֵּוֹיִנִי וְכֵן הָאִשָּׁה מִחֲבֵרְתָּהּ כְּפָרוֹת.
וְאִם אֵינָהּ מֵאֲמִינוֹ מְנִיחַ טְלִיתוֹ אֶצְלוֹ וְעוֹשָׂה עִמּוֹ חֶשְׁבֹן
לְאַחֵר שַׁבָּת. וְכֵן עָרַב פֶּסַח בִּירוּשָׁלַיִם שֶׁחָל לַהֲיוֹת
בְּשַׁבָּת. מְנִיחַ טְלִיתוֹ אֶצְלוֹ וְנוֹטֵל אֶת פֶּסַחוֹ וְעוֹשָׂה עִמּוֹ
חֶשְׁבֹן לְאַחֵר יוֹם טוֹב:

ב מוֹנֶה אָדָם אֶת אוֹרְחָיו וְאֶת פְּרָפְרוֹתָיו מִפִּיּוֹ אֲבָל לֹא מִן
הַכֶּתֶב. וּמִפִּיס עִם בָּנָיו וְעִם בְּנֵי בֵיתוֹ עַל הַשְּׁלָחַן. וּבִלְבָד
שְׁלֹא יִתְכַּוֵּן לַעֲשׂוֹת מְנָה גְדוֹלָה כְּנֶגֶד קִטְנָהּ. מִשּׁוּם קִבְיָא.
וּמִטִּילִין חֲלָשִׁים עַל הַקֶּדְשִׁים בְּיוֹם טוֹב. אֲבָל לֹא עַל
הַמְנוֹת:

ג לֹא יִשְׁכּוֹר (אָדָם) פּוֹעֲלִים בְּשַׁבָּת. וְלֹא יֹאמַר אָדָם
לְחֲבִירוֹ לִשְׁכּוֹר לוֹ פּוֹעֲלִים. אֵין מִחְשִׁיכִין עַל הַתְּחוּם
לִשְׁכּוֹר פּוֹעֲלִים. וּלְהִבִּיא פִּירוֹת. אֲבָל מִחֲשִׁיד הוּא
לְשִׁמּוֹר. וּמִבִּיא פִּירוֹת בִּידּוֹ. כָּלֵל אָמַר אָבָא שְׂאוּל כָּל
שְׂאֵנִי זָכָאִי בְּאֲמִירְתּוֹ. רְשָׁאִי אֲנִי לְהַחֲשִׁיד עָלָיו:

ד מִחְשִׁיכִין עַל הַתְּחוּם לְפָקַח עַל עֶסְקִי כֻּלָּהּ. וְעַל עֶסְקִי
הַמֶּת. לְהִבִּיא לוֹ אָרוֹן וְתַכְרִיכִין. גּוֹי שֶׁהִבִּיא חֲלִילִין
בְּשַׁבָּת. לֹא יִסְפּוֹד בָּהֶן יִשְׂרָאֵל. אֵלֹא אִם כֵּן בָּאוּ מִמָּקוֹם
קָרוֹב. עָשׂוּ לוֹ אָרוֹן וְחִפְרוּ לוֹ קֶבֶר. יִקְבֵּר בּוֹ יִשְׂרָאֵל. וְאִם
בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל. לֹא יִקְבֵּר בּוֹ עוֹלָמִית:

ה עוֹשִׂין כָּל צָרְכֵי הַמֶּת. סָכִין וּמְדִיחִין אוֹתוֹ. וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִזְיִזוּ בּוֹ אֲבָר. שׁוֹמְטִין אֶת הַכֶּר מִתַּחְתָּיו. וּמְטִילִין אוֹתוֹ עַל הַחוּל בְּשֶׁבִיל שְׂמִיתִין. קוֹשְׁרִין אֶת הַלְּחִי. לֹא שִׁיעָלָה אֲלָא שֶׁלֹּא יוֹסִיף. וְכֵן קוֹרָה שְׁנִשְׁבְּרָה. סוֹמְכִין אוֹתָהּ בְּסַפְסָל. אוֹ בְּאַרוֹכוֹת הַמָּטָה. לֹא שִׁתְּעָלָה. אֲלָא שֶׁלֹּא תוֹסִיף. אֵין מְאַמְצִין אֶת הַמֶּת בְּשִׁבְתָּ. וְלֹא בַחוּל עִם יְצִיאַת נֶפֶשׁ. וְהַמְאַמֵּץ עִם יְצִיאַת הַנֶּפֶשׁ. הֵרִי זֶה שׁוֹפֵךְ דָּמִים:

פרק כד

מִי שֶׁהֶחֱשִׁיד לֹו בְּדֶרֶךְ. נוֹתֵן כִּיסוֹ לַנֶּכְרִי. וְאִם אֵין עִמּוֹ נֶכְרִי מֵנִיחוֹ עַל הַחֲמוֹר. הִגִּיעַ לְחָצֵר הַחִיצוֹנָה. נוֹטֵל אֶת הַכֵּלִים הַנִּטְלִין בְּשִׁבְתָּ. וְשֹׁאֵינָן נִטְלִין בְּשִׁבְתָּ. מִתִּיר אֶת הַחֲבָלִים וְהַשָּׂקִים נוֹפְלִין מֵאַלְיָהוֹן:

ב מִתִּירִין פָּקִיעֵי עָמִיר לִפְנֵי בְּהֵמָה. וּמִפְסָפְסִין אֶת הַכִּיפִין. אֲבָל לֹא אֶת הַזִּירִין. אֵין מְרַסְקִין לֹא אֶת הַשַּׁחַת. וְלֹא אֶת הַחֲרוּבִין. לִפְנֵי בְּהֵמָה בֵּין דָּקָה וּבֵין גָּסָה. רַבִּי יְהוּדָה מִתִּיר בַּחֲרוּבִין לְדָקָה:

ג אֵין אוֹבְסִין אֶת הַגָּמֶל. וְלֹא דוֹרְסִין. אֲבָל מְלַעֲיטִין. וְאֵין מְמָרִים הָעֵגְלִין אֲבָל מְלַעֲיטִין. וּמִהֶלְקִטִין לְתַרְנַגּוּלִים. וְנוֹתְנִים מִים לְמוֹרְסָן. אֲבָל לֹא גוֹבְלִים. וְאֵין נוֹתְנִין מִים לִפְנֵי דְבוּרִים. וְלִפְנֵי יוֹנִים שֶׁבְּשׁוּבָךְ. אֲבָל נוֹתְנִין לִפְנֵי אוֹזוֹן וְתַרְנַגּוּלִים. וְלִפְנֵי יוֹנֵי הַרְדִּיסִיּוֹת:

י' מַחֲתִכִּין אֶת הַדְּלוּעִין לִפְנֵי הַבֶּהֱמָה. וְאֵת הַנִּבְלָה לִפְנֵי
הַכְּלָבִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם לֹא הָיְתָה נִבְלָה מֵעֶרֶב
שַׁבָּת. אֲסוּרָה. לְפִי שְׂאִינָה מִן הַמוֹכֵן:

ה' מְפִירִין גְּדָרִים בְּשַׁבָּת. וְנִשְׁאַלִין לְגְדָרִים שֶׁהֵן לְצוּרָה
הַשַּׁבָּת. וּפּוֹקְקִים אֶת הַמָּאוֹר. וּמוֹדְדִין אֶת הַמְטָלִית. וְאֵת
הַמְקָוָה. וּמַעֲשֶׂה בִימֵי אָבִיו שֶׁל רַבִּי צְדוֹק. וּבִימֵי אָבִא
שְׁאוּל בֶּן בְּטָנִית. שֶׁפָּקְקוּ אֶת הַמָּאוֹר בְּטַפִּיחַ. וְקִשְׁרוּ
אֶת הַמְקִידָה בְּגָמִי. לִידַע. אִם יֵשׁ בְּגִיגִית פּוֹתַח טַפַּח
אִם לֹאוֹ. וּמַדְבְּרִיהֶם לְמַדְנֹו. שֶׁפּוֹקְקִין. וּמוֹדְדִין. וְקוֹשְׁרִין
בְּשַׁבָּת: סליק

מסכת עירובין

פרק א

מבוי שהוא גבוה למעלה מעשרים אמה ימעיט רבי יהודה אומר אינו צריך והרחב מעשר אמות ימעיט ואם יש לו צורת פתח אף על פי שהוא רחב מעשר אמות אין צריך למעיט:

^ב הכשר מבוי בית שמאי אומרים לחי וקורה ובית הלל אומרים לחי או קורה רבי אליעזר אומר לחיין משום רבי ישמעאל אמר תלמיד אחד לפני רבי עקיבא לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על מבוי שהוא פחות מארבע אמות שהוא נתר או בלחי או בקורה על מה נחלקו על רחב מארבע אמות ועד עשר שביט שמאי אומרים לחי וקורה ובית הלל אומרים או לחי או קורה אמר רבי עקיבא על זה ועל זה נחלקו:

^ג הקורה שאמרו רחבה כדי לקבל אריח ואריח חצי לבנה של שלשה טפחים דיה לקורה שתהא רחבה טפח כדי לקבל אריח לארבו:

^ד רחבה כדי לקבל אריח ובריאה כדי לקבל אריח רבי יהודה אומר רחבה אף על פי שאינה בריאה:

^ה היתה של קש או של קנים רואין אותה כאלו היא של מתכת עקומה רואין אותה כאלו היא פשוטה עגולה:

רואין אותה כאלו היא מרבעת. כל שיש בהקיפו שלשה
טפחים. יש בו רוחב טפח:

י לחיין שאמרו. גבהן עשרה טפחים. ורחבן ועבין כל
שהוא. רבי יוסי אומר רחבן שלשה טפחים:

י בכל עושין לחיין. אפילו בדבר שיש בו רוח חיים. ורבי
יוסי אומר. ומטמא משום גלל. ורבי מאיר מטהר. וכותבין
עלין גטי נשים. ורבי יוסי הגלילי פוסל:

ח שיירה שחנתה בבקעה והקיפונה בכלי בהמה.
מטלטלין בתוכה. ובלבד שיהא גדר גבוה עשרה טפחים.
ולא יהו פרצות יתרות על הבנין. כל פרצה שהיא כעשר
אמות מתרת. מפני שהיא כפתח. יתר מכאן אסור:

ט מקיפין שלשה חבלים זה למעלה מזה. וזה למעלה מזה.
ובלבד שלא יהא בין חבל לחבירו שלשה טפחים. שיעור
חבלים ועובין יתר על טפח. כדי שיהא הכל עשרה
טפחים:

י מקיפין בקנים ובלבד שלא יהא בין קנה לחבירו שלשה
טפחים. בשיירה דברו. דברי רבי יהודה. ונחכמים אומרים
לא דברו בשיירה אלא בהווה. כל מחיצה שאינה של
שתי ושל ערב אינה מחיצה. דברי רבי יוסי בר יהודה.
ונחכמים אומרים משני דברים. ארבעה דברים פטרו

בַּמַּחֲנֶה מְבִיאִין עֲצִים מִכָּל מָקוֹם וּפְטוּרִים מִרְחִיצָת
יָדִים וּמִדְמָאֵי וּמִלְעָרֵב:

פרק ב

עוֹשִׂין פֶּסֶין לְבִירָאוֹת אַרְבַּעַה דְּיוֹמְדִין נִרְאִין כְּשִׁמְנָה
דְּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר שְׁמָנָה נִרְאִין
כְּשֵׁנִים עֶשֶׂר אַרְבַּעַה דְּיוֹמְדִין וְאַרְבַּעַה פְּשׁוּטִים גָּבְהִין
עֲשָׂרָה טַפְחִים וְרַחְבֵּן שֵׁשׁ וְעַבְיָן כָּל שֶׁהוּא וּבִינֵיהֶן
כַּמֶּלֶא שְׁתֵּי רִבְקוֹת שֶׁל שָׁלֹשׁ שָׁלֹשׁ בָּקָר דְּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר שֶׁל אַרְבַּע אַרְבַּע קְשׁוּרוֹת וְלֹא מוֹתְרוֹת
אַחַת נִכְנָסֶת וְאַחַת יוֹצֵאָה:

^א מוֹתֵר לְהִקְרִיב לְבָאֵר וּבִלְבָד שֶׁתֵּהָא פָּרָה רֹאשָׁה וְרִבְּה
בְּפָנִים וְשׁוֹתָהּ מוֹתֵר לְהִרְחִיק כָּל שֶׁהוּא וּבִלְבָד שִׁירְבָה
בַּפֶּסֶין:

^א רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר עַד בֵּית סְאֲתִים אָמְרוּ לוֹ לֹא אָמְרוּ
בֵּית סְאֲתִים אֶלָּא לַגָּנָה וְלַקֶּרֶף אָבֵל אִם הָיָה דִּיר
אוֹ סֹהַר אוֹ מִקְצָה אוֹ חֲצֵר אָפִילוּ בֵּית חֲמִשָּׁת כּוֹרִין
אָפִילוּ בֵּית עֲשָׂרָה כּוֹרִין מוֹתֵר וּמוֹתֵר לְהִרְחִיק כָּל שֶׁהוּא
וּבִלְבָד שִׁירְבָה בַּפֶּסֶין:

^ד רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם הָיְתָה דֶּרֶךְ (הָרִבִּים) מִפְּסִיקְתָּן
יִסְלְקָנָה לְצַדְדֵּין וְחֲכָמִים אוֹמְרִים אֵינוֹ צָרִיךְ אֶחָד בּוֹר
הָרִבִּים וּבָאֵר הָרִבִּים וּבָאֵר הַיָּחִיד עוֹשִׂין לָהֶן פֶּסֶין אָבֵל

לְבוֹר הַיְחִיד עוֹשִׁין לוֹ מְחִיצָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים. דְּבָרֵי
 רַבִּי עֲקִיבָא. רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בֶּבְאֵי אֹמֵר אֵין עוֹשִׁין פֶּסֶן
 אֶלָּא לְבֵאֵר הָרַבִּים בְּלֶבֶד. וְלִשְׂאֵר עוֹשִׁין חֲגוּרָה גְבוּהָה
 עֲשָׂרָה טַפָּחִים:

ה' וְעוֹד אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בֶּבְאֵי. הַגָּנָה וְהַקְרָפָּה שֶׁהִיא
 שְׁבָעִים אַמָּה וְשִׁירִיִּים. עַל שְׁבָעִים אַמָּה וְשִׁירִיִּים. מִקְפָּת
 גָּדֵר גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים. מְטִלְטֵל בְּתוֹכָהּ. וּבְלֶבֶד שִׁישׁ
 בָּהּ שׁוֹמְרִיהָ אוֹ בֵּית דִּירָה אוֹ שֶׁתֵּהָא סְמוּכָה לְעִיר. רַבִּי
 יְהוּדָה אֹמֵר אֶפִּילוּ אֵין בָּהּ אֶלָּא בּוֹר וְשִׁיחַ וּמַעְרָה.
 מְטִלְטֵלִין בְּתוֹכָהּ. רַבִּי עֲקִיבָא אֹמֵר אֶפִּילוּ אֵין בָּהּ אֶחָד
 מִכָּל אֵלוֹ מְטִלְטֵלִין בְּתוֹכָהּ. וּבְלֶבֶד שֶׁיֵּהָא בָּהּ שְׁבָעִים
 אַמָּה וְשִׁירִיִּים. עַל שְׁבָעִים אַמָּה וְשִׁירִיִּים. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
 אֹמֵר אִם הָיְתָה אֶרְכָּה יֵתֵר עַל רְחֻבָּהּ אֶפִּילוּ אַמָּה אַחַת.
 אֵין מְטִלְטֵלִין בְּתוֹכָהּ. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר אֶפִּילוּ אֶרְכָּה פִּי
 שְׁנַיִם בְּרֻחֻבָּהּ מְטִלְטֵלִין בְּתוֹכָהּ:

י' אָמַר רַבִּי אֱלִעָאִי שְׁמַעְתִּי מִרַבִּי אֱלִיעֶזֶר. אֶפִּילוּ הִיא
 כְּבֵית כּוֹר. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מִמֶּנּוּ אֲנָשִׁי חֲצֵר שֶׁשָּׁכַח אֶחָד
 מֵהֶן. וְלֹא עִירַב. בֵּיתוֹ אֲסוּר מִלְּהַכְנִיס וּמִלְּהוֹצִיא לוֹ. אֲבָל
 לָהֶם מוֹתֵר. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מִמֶּנּוּ שִׁיּוּצָאִין בְּעַקְרָבָנִין בְּפֶסֶח.
 וְחִזְרָתִי עַל כָּל תַּלְמִידָיו וּבִקְשָׁתִי לִי חֵבֶר וְלֹא מָצָאתִי:

פרק ג

בְּכָל מְעָרְבִין וּמִשְׁתַּתְּפִין. חוץ מן המים ומן המלח.
וְהַכֹּל נֶקַח בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר חוץ מן המים ומן המלח.
הַנּוֹדֵר מִן הַמְּזוּזִין מוֹתֵר בְּמִלַּח וּבַמַּיִם. מְעָרְבִין לְנֹזֵר בֵּינָן
וּלְיִשְׂרָאֵל בְּתֵרוֹמָה. סוֹמְכוֹס אוֹמֵר בַּחוּלִין. וְלִכְהֵן בְּבֵית
הַפֶּרֶס. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֶפִּילוּ בְּבֵית הַקְּבֻרוֹת. מִפְּנֵי
שֶׁיֵּכוֹל לִילֵךְ לַחוּץ וּלְאָכּוֹל:

^ב מְעָרְבִין בְּדִמְאֵי. וּבַמַּעֲשֵׂר רֹאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוֹמָתוֹ.
וּבַמַּעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּפְדּוּ. וְהַפְּהָגִים בַּחֲלָה
(וּבְתֵרוֹמָה). אָבֵל לֹא בְטָבֵל. וְלֹא בַּמַּעֲשֵׂר רֹאשׁוֹן שֶׁלֹּא
נִטְלָה תְּרוֹמָתוֹ. וְלֹא בַּמַּעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁלֹּא נִפְדּוּ.
הַשּׁוֹלֵחַ עִירּוּבוֹ בְּיַד חֵרֶשׁ שׁוֹטֵה וְקָטָן. וּבִיד מִי שֶׁאִינוֹ
מוֹדֶה בְּעִירּוּב. אִינוֹ עִירּוּב. וְאִם אָמַר לְאַחַד לְקַבֵּלוֹ
מִמֶּנּוּ. הֲרִי זֶה עִירּוּב:

^ג נִתְּנוּ בְּאֵילָן לְמַעֲלָה מַעֲשֶׂרָה טְפָחִים. אֵין עִירּוּבוֹ עִירּוּב.
לְמַטָּה מַעֲשֶׂרָה טְפָחִים עִירּוּבוֹ עִירּוּב. נִתְּנוּ בְּבוֹר אֶפִּילוּ
עָמוֹק מֵאָה אַמָּה. עִירּוּבוֹ עִירּוּב. נִתְּנוּ בְּרֹאשׁ הַקֶּנֶה אוֹ
בְּרֹאשׁ הַקֶּנֶדֶס. בְּזֶמֶן שֶׁהוּא תְּלוּשׁ וְנִעוּץ. אֶפִּילוּ גְבוּהָה
מֵאָה אַמָּה. הֲרִי זֶה עִירּוּב. נִתְּנוּ בַּמַּגְדָּל וְנִעַל בְּפָנָיו. וְאִבַּד
הַמִּפְתָּח. הֲרִי זֶה עִירּוּב. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אִם אִינוֹ יוֹדֵעַ
שֶׁהַמִּפְתָּח בְּמַקוֹמוֹ אִינוֹ עִירּוּב:

י נִתְּגַלְגַּל חוּץ לַתַּחֲנוּם וְנִפְּל עָלָיו גֵּל אֹרֶז נִשְׂרָף אֹרֶז תְּרוּמָה וְנִטְמָאָה מִבְּעוֹד יוֹם אֵינוֹ עִירוּב מִשְׁחָשִׁיכָה הֵרִי זֶה עִירוּב אִם סֶפֶק רַבִּי מֵאִיר וְרַבִּי יְהוּדָה אוֹמְרִים הֵרִי זֶה חֹמֶר גָּמֹל רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים סֶפֶק עִירוּב כָּשֵׁר אָמַר רַבִּי יוֹסִי אֲבָטוּלְמוֹס הָעִיד מִשּׁוּם חֲמֻשָּׁה זִקְנִים עַל סֶפֶק עִירוּב שְׁכָשֵׁר:

ה מִתְּנָה אָדָם עַל עִירוּבוֹ וְאוֹמֵר אִם בָּאוּ גוֹיִם מִן הַמִּזְרָח עִירוּבִי לְמַעְרָב מִן הַמַּעְרָב עִירוּבִי לְמִזְרָח אִם בָּאוּ מִכָּאן וּמִכָּאן לְמָקוֹם שְׁאֵרְצָה אֵלֶּךְ לֹא בָּאוּ לֹא מִכָּאן וְלֹא מִכָּאן הֵרִינִי כִּבְנֵי עִירִי אִם בָּא חֶכֶם מִן הַמִּזְרָח עִירוּבִי לְמִזְרָח מִן הַמַּעְרָב עִירוּבִי לְמַעְרָב בָּא מִכָּאן וּמִכָּאן לְמָקוֹם שְׁאֵרְצָה אֵלֶּךְ לֹא מִכָּאן וְלֹא מִכָּאן הֵרִינִי כִּבְנֵי עִירִי רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם הָיָה אֶחָד מֵהֶן רַבּוֹ יֵלֶךְ אֲצֵל רַבּוֹ וְאִם הָיוּ שְׁנֵיהֶם רַבּוֹתָיו לְמָקוֹם שְׁיֵרְצָה יֵלֶךְ:

י רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר יוֹם טוֹב הַסְּמוּךְ לְשַׁבָּת בֵּין מִלְּפָנֶיהָ וּבֵין מִלְּאַחֲרֶיהָ מְעַרְב אָדָם שְׁנֵי עִירוּבִין וְאוֹמֵר עִירוּבִי הָרֵאשׁוֹן לְמִזְרָח וְהַשֵּׁנִי לְמַעְרָב הָרֵאשׁוֹן לְמַעְרָב וְהַשֵּׁנִי לְמִזְרָח עִירוּבִי הָרֵאשׁוֹן וְהַשֵּׁנִי כִּבְנֵי עִירִי עִירוּבִי הַשֵּׁנִי וְהָרֵאשׁוֹן כִּבְנֵי עִירִי וְחֲכָמִים אוֹמְרִים מְעַרְב לְרוּחַ אַחַת אוֹ אֵינוֹ מְעַרְב כָּל עֶקֶר אוֹ מְעַרְב לְשְׁנֵי יָמִים אוֹ אֵינוֹ מְעַרְב כָּל עֶקֶר בִּיצֵד יַעֲשֶׂה מוֹלִיכוֹ בְּרֵאשׁוֹן וּמַחֲשִׁיד עָלָיו וְנוֹטְלוֹ וּבֹא לוֹ בְּשָׁנִי מַחֲשִׁיד עָלָיו וְאוֹכְלוֹ וְנִמְצָא מִשְׁתַּכֵּר בְּהִלְכָתוֹ וּמִשְׁתַּכֵּר בְּעִירוּבוֹ נֶאֱכַל בְּרֵאשׁוֹן:

עירוב לראשון ואינו עירוב לשני. אמר רבי אליעזר מזדים אתם לי שהם שתי קדושות:

י רבי יהודה אומר ראש השנה שהיה ירא שמא תתעבר. מערב אדם שני ערובין. ואומר עירובי בראשון למזרח. ובשני למערב. בראשון למערב. ובשני למזרח. עירובי בראשון. ובשני כבני עירי. עירובי בשני. ובראשון כבני עירי. ולא הודו לו חכמים:

י ועוד אמר רבי יהודה מתנה אדם על הפלפלה ביום טוב ראשון ואוכלה בשני. וכן ביצה שנולדה בראשון. תאכל בשני. ולא הודו לו חכמים:

ט רבי דוסא בן הרפינס אומר העובר לפני התיבה ביום טוב ראשון של ראש השנה. אומר החליצנו יי אלהינו את יום ראש החדש הזה. אם היום אם למחר. ולמחר הוא אומר. אם היום אם אמש. ולא הודו לו חכמים:

פרק ד

מִי שֶׁהוֹצִיאוּהוּ גוֹיִם. אוֹ רוּחַ רָעָה. אֵין לוֹ אֵלָא אַרְבַּע
אֲמוֹת. הִחֲזִירוּהוּ. כְּאֵלוֹ לֹא יָצָא. הוֹלִיכוּהוּ לָעִיר
אַחֶרֶת. נִתְּנוּהוּ בְּדִיר. אוֹ בְּסֹהַר. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל וְרַבִּי אֶלְעָזָר
בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמְרִים מִהֲלֹךְ אֶת כָּלָה. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי
עֲקִיבָא אוֹמְרִים אֵין לוֹ אֵלָא אַרְבַּע אֲמוֹת. מַעֲשֶׂה שָׁבָאוּ
מִפְּרִנְדִּיסִים. וְהַפְלִיגָה סְפִינָתָם בַּיָּם. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל וְרַבִּי
אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה הִלְכוּ אֶת כָּלָה. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי עֲקִיבָא
לֹא זָזוּ מֵאַרְבַּע אֲמוֹת. שָׂרְצוּ לְהַחֲמִיר עַל עֲצָמָן:

^ב פַּעַם אַחַת לֹא נִכְנְסוּ לַנֶּמֶל עַד שֶׁחֲשִׁיכָה. אָמְרוּ לוֹ לְרַבֵּן
גַּמְלִיאֵל. מָה אָנוּ לִירֹד. אָמַר לָהֶן מִתָּרִים אַתֶּם. שֶׁכֶּבֶד
הָיִיתִי מִסֶּתֶפֶל. וְהֵינּוּ בְּתוֹךְ הַתְּחוּם עַד שֶׁלֹּא חֲשִׁיכָה:

^ג מִי שֶׁיָּצָא בְּרִשּׁוֹת. וְאָמְרוּ לוֹ כִּבְר נַעֲשֶׂה מַעֲשֶׂה. יֵשׁ לוֹ
אֱלֹפִים אִמָּה לְכָל רוּחַ. אִם הָיָה בְּתוֹךְ הַתְּחוּם. כְּאֵילוֹ לֹא
יָצָא. שֶׁכָּל הַיּוֹצְאִים לְהַצִּיל חוֹזְרִין לְמִקְוָמָן:

^ד מִי שֶׁיָּשֵׁב בְּדֶרֶךְ. וְעָמַד וּרְאָה וְהָרִי הוּא סָמוּךְ לָעִיר.
(הוֹאִיל) וְלֹא הָיְתָה כְּוִנָּתוֹ לִכְדֹּ לֹא יִכְנֹס. דְּבַרִּי רַבִּי מֵאִיר.
וְרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר יִכְנֹס. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מַעֲשֶׂה הָיָה.
וְנִכְנֹס רַבִּי טַרְפוֹן בְּלֹא מִתְכַּוֵּן:

^ה מִי שֶׁיָּשָׁן בְּדֶרֶךְ וְלֹא יָדַע שֶׁחֲשִׁיכָה. יֵשׁ לוֹ אֱלֹפִים אִמָּה
לְכָל רוּחַ. דְּבַרִּי רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים אֵין לוֹ

אֵלָא אַרְבַּע אַמּוֹת. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר וְהוּא בְּאַמְצָעַן. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לְאַיִזָּה רוּחַ שִׁירְצָה יֵלֵךְ. וּמוֹדָה רַבִּי יְהוּדָה שְׂאֵם בֵּרֶר לוֹ שְׂאִינוּ יָכוֹל לַחְזוֹר בּוֹ:

י הָיוּ שְׁנַיִם מְקַצֵּת אַמּוֹתָיו שֶׁל זֶה בְּתוֹךְ אַמּוֹתָיו שֶׁל זֶה. מְבִיאִין וְאוֹכְלִין בְּאַמְצָע. וּבִלְבָד שְׁלֹא יוֹצִיא זֶה מִתּוֹךְ שְׁלוֹ. לְתוֹךְ שֶׁל חֲבֵרוֹ. הָיוּ שְׁלֹשָׁה. וְהָאֲמָצְעִי מְבַלֵּעַ בֵּינֵהֶן. הוּא מוֹתֵר עִמָּהֶן. וְהֵם מוֹתֵרִין עִמּוֹ. וּשְׁנַיִם הַחִיצוֹנִים אֲסוּרִין זֶה עִם זֶה. אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן לָמָּה הִדְבֵּר דּוֹמָה לְשִׁלְשׁ חֲצֵרוֹת הַפְּתוּחוֹת זֶה לְזֶה. וּפְתוּחוֹת לְרִשּׁוֹת הָרִבִּים. עִירְבוּ שְׁתֵּיהֶן עִם הָאֲמָצְעִית הִיא מוֹתֵרֶת עִמָּהֶן וְהֵם מוֹתֵרִים עִמָּהּ. וּשְׁתֵּים הַחִיצוֹנוֹת אֲסוּרוֹת זֶה עִם זֶה:

י' מִי שָׁבָא בִּדְרֹךְ וַחֲשָׁכָה לוֹ וְהָיָה מְכִיר אֵילָן אוֹ גֹּדֶר. וְאָמַר שְׁבִיתִתִּי תַּחְתָּיו. לֹא אָמַר כָּלוּם. שְׁבִיתִתִּי בְּעֶקְרוֹ מִהֲלֹךְ מִמָּקוֹם רִגְלָיו וְעַד עֶקְרוֹ אֲלָפִים אָמָּה. וּמִעֶקְרוֹ וְעַד בֵּיתוֹ אֲלָפִים אָמָּה. נִמְצָא מִהֲלֹךְ מִשְׁחָשִׁיכָה אַרְבַּעַת אֲלָפִים אָמָּה:

י"א אִם אֵינוֹ מְכִיר. אוֹ שְׂאִינוֹ בְּקִי בְּהִלָּכָה. וְאָמַר שְׁבִיתִתִּי בְּמִקְוָמִי. זָכָה לוֹ מִקְוָמוֹ אֲלָפִים אָמָּה לְכָל רוּחַ עֲגוּלוֹת. דְּבָרֵי רַבִּי חֲנִינָא בֶּן אֲנָטִיגְנוֹס. וַחֲכָמִים אוֹמְרִים מְרַבְּעוֹת כְּטַבָּלָא מְרַבַּעַת. כְּדִי שִׁיְהֵא נִשְׁכָּר אֶת הַזְּוִיוֹת:

י"ב וְזוֹ הִיא שְׂאִמְרוֹ הָעֲנִי מְעַרְבַּ בְּרִגְלָיו. אָמַר רַבִּי מֵאִיר אֲנִי אֵין לָנוּ אֵלָּא עָנִי. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֶחָד עָנִי וְאֶחָד

עָשִׂיר שָׁלָא אָמְרוּ מֵעֶרְבִין בִּפְתִּי. אֵלָא לְהַקֵּל עַל הָעֹשִׂיר.
שָׁלָא יֵצֵא וְיַעֲרֵב בְּרִגְלָיו:

מִי שִׁיָּצָא לִילָד לְעִיר שְׁמֵעֶרְבִין בָּהּ. וְהִחֲזִירוּ חֲבִירוֹ. הוּא
מוֹתֵר לִילָד וְכָל בְּנֵי הָעִיר אֲסוּרִין. דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי
מֵאִיר אוֹמֵר כָּל שֶׁהוּא יָכוֹל לְעֶרֶב וְלֹא עֶרֶב. הֲרִי זֶה חֲמַר
גָּמֹל:

מִי שִׁיָּצָא חוּץ לְתַחוּם אָפִילוֹ אִמָּה אַחַת. לֹא יִכָּנֵס. רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר שְׁתֵּים יִכָּנֵס. שְׁלֹשׁ לֹא יִכָּנֵס. מִי שֶׁהִחֲשִׁיד
(לֹא) חוּץ לְתַחוּם אָפִילוֹ אִמָּה אַחַת לֹא יִכָּנֵס. רַבִּי שְׁמַעוֹן
אוֹמֵר אָפִילוֹ חֲמֵשׁ עֲשָׂרָה אֲמוֹת יִכָּנֵס. שְׂאִין הַמְּשׁוּחוֹת
מִמַּצִּין אֶת הַמְּדוֹת מִפְּנֵי הַטּוֹעִין:

פרק ה

כִּי־צֵד מְעַבְרִין אֶת הָעָרִים. בֵּית נִכְנָס בֵּית יוֹצֵא. פָּגוּם
נִכְנָס פָּגוּם יוֹצֵא. הָיוּ שָׁם גְּדוּדֵי־דָוִד גְּבוּהוֹת עֲשָׂרָה
טַפָּחִים. וְגִשְׁרִים וּנְפָשׁוֹת שִׁישׁ בָּהֶן בֵּית דִּירָה. מוֹצִיאִין
אֶת הַמְּדָה כְּנֻגְדֵּן. וְעוֹשִׂין אוֹתָהּ כִּמִּין טַבָּלָא מְרַבֵּעַת. כְּדִי
שְׂיֵהָא נִשְׁכָּר אֶת הַזְּוִיּוֹת:

נֹתְנִין קַרְפָּף לְעִיר דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים לֹא
אָמְרוּ קַרְפָּף. אֵלָא בֵּין שְׁתֵּי עִירוֹת. אִם יֵשׁ לָזוֹ שְׁבָעִים
אִמָּה וְשִׁירִים. וְלָזוֹ שְׁבָעִים אִמָּה וְשִׁירִים. עוֹשֶׂה קַרְפָּף
לְשִׁתִּיהֶן. לְהִיוֹתֵן כְּאֶחָת:

ג וכן שלש כפרים המשלשין אם יש בין שנים החיצונים
מאה וארבעים ואחד ושליש עשה אמצעי את שלשתן.
להיותן באחד:

ד אין מודדין אלא בחבל של חמשים אמה. לא פחות
ולא יותר. ולא ימדוד אלא כנגד לבו. היה מודד והגיע
לגיא. או לגדר. מבליע וחוזר למדתו. הגיע להר. מבליע
וחוזר למדתו. ובלבד שלא יצא חוץ לתחום. אם אינו יכול
להבליע. בזו אמר רבי דוסתאי בר ינאי משום רבי מאיר
שמעתי שמקדיין בהרים:

ה אין מודדין אלא מן הממחה. רבה למקום אחד. ומיעט
למקום אחר. שומעין למקום שרבה. רבה אחד ומיעט
אחר. שומעין למרבה. אפילו עבד אפילו שפחה נאמנים
לומר עד כאן תחום שבת. שלא אמרו חכמים את הדבר
להחמיר אלא להקל:

ו עיר של יחיד ונעשית של רבים. מערבין את כלה. ושל
רבים ונעשית של יחיד. אין מערבין את כלה. אלא אם כן
עשה חוצה לה כעיר חדשה שביהודה שיש בה חמשים
דיורים. דברי רבי יהודה. רבי שמעון אומר שלש חצרות
של שני בתים:

ז מי שהיה במזרח ואמר לבנו ערב לי במערב. במערב
ואמר לבנו ערב לי במזרח. אם יש הימנו ולביתו אלפים
אמה ולעירובו יותר מכאן. מותר לביתו ואסור לערובו.

לְעֵרוּבוֹ אֲלָפִים אִמָּה וּלְבֵיתוֹ יוֹתֵר מִכָּאן. אָסוּר לְבֵיתוֹ
וּמוֹתֵר לְעֵרוּבוֹ. הַנּוֹתֵן אֶת עֵרוּבוֹ בְּעֵבֶרָה שֶׁל עִיר. לֹא
עָשָׂה וְלֹא כָלוּם. נִתְּנוּ חוּץ לְתַחוּם אֲפִילוֹ אִמָּה אַחַת. מָה
שֶׁנֶּשְׁכַּר הוּא מִפְסִיד:

ח אֲנָשִׁי עִיר גְּדוּלָּה מְהֻלְכִין אֶת כָּל עִיר קִטְנָה. וְאֵין אֲנָשִׁי
עִיר קִטְנָה. מְהֻלְכִין אֶת כָּל עִיר גְּדוּלָּה. בִּיצֵד. מִי שֶׁהָיָה
בְּעִיר גְּדוּלָּה. וְנָתַן אֶת עֵרוּבוֹ בְּעִיר קִטְנָה. בְּעִיר קִטְנָה
וְנָתַן אֶת עֵרוּבוֹ בְּעִיר גְּדוּלָּה. מְהֻלֵּךְ אֶת כָּלָה. וְחוּצָה לָהּ
אֲלָפִים אִמָּה. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אֵין לוֹ אֵלָּא מִמָּקוֹם עֵרוּבוֹ
אֲלָפִים אִמָּה:

ט אָמַר לָהֶן רַבִּי עֲקִיבָא. אֵי אַתֶּם מוֹדִים לִי בְּנוֹתֵן עֵרוּבוֹ
בְּמַעֲרָה. שְׂאִין לוֹ מִמָּקוֹם עֵרוּבוֹ. אֵלָּא אֲלָפִים אִמָּה.
אָמְרוּ לוֹ. אֵימָתִי. בְּזֶמֶן שְׂאִין בָּהּ דִּיּוּרִין. אָבֵל יֵשׁ בָּהּ
דִּיּוּרִין מְהֻלֵּךְ אֶת כָּלָה. וְחוּצָה לָהּ אֲלָפִים אִמָּה. גִּמְצָא
קַל תּוֹכָה מֵעַל גְּבָהּ. וְלִמּוֹדֵד שְׂאֻמְרוֹ נּוֹתֵנִין לוֹ אֲלָפִים
אִמָּה. שְׂאֻפִילוֹ סוֹף מִדָּתוֹ כָּלָה בְּמַעֲרָה:

פרק ו

הָדָר עִם נֶכְרִי בַחֲצֵר. אוֹ עִם מִי שְׁאִינוֹ מוֹדֶה בְּעֶרּוֹב.
הָרִי זֶה אוֹסֵר עָלָיו. (דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר). רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר לְעוֹלָם אֵינוֹ אוֹסֵר עַד שֶׁיְהוּ שְׁנֵי יִשְׂרָאֵלִים
אוֹסְרִין זֶה עַל זֶה:

^ב אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל מַעֲשֶׂה בְּצִדּוּקִי אֶחָד שֶׁהָיָה דֶּר עַמָּנוּ
בְּמִבּוֹי בִּירוּשָׁלַיִם. וְאָמַר לָנוּ אָבָא. מָה־רוֹ וְהוֹצִיאוּ אֶת
(כָּל) הַכֵּלִים לַמִּבּוֹי עַד שֶׁלֹּא יוֹצִיא וַיֵּאסֹר עֲלֵיכֶם. רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר בְּלִשׁוֹן אַחֵר. מָה־רוֹ וַעֲשׂוּ צִרְכֵּיכֶם בְּמִבּוֹי
עַד שֶׁלֹּא יוֹצִיא וַיֵּאסֹר עֲלֵיכֶם:

^ג אֲנָשִׁי חָצַר שֶׁשָּׁכַח אֶחָד מֵהֶן וְלֹא עִירַב. בֵּיתוֹ אָסוּר
מִלְּהַכְנִיס וּמִלְּהוֹצִיא לוֹ וְלָהֶם. וְשִׁלְהֶם מוֹתָרִים לוֹ וְלָהֶם.
נִתְּנוּ לוֹ רְשׁוּתָן. הוּא מוֹתָר וְהֵן אֲסוּרִין. הֵיוּ שְׁנַיִם אוֹסְרִים
זֶה עַל זֶה. שֶׁאֶחָד נוֹתֵן רְשׁוּת. וְנוֹטֵל רְשׁוּת. שְׁנַיִם נוֹתְנִים
רְשׁוּת וְאֵין נוֹטְלִים רְשׁוּת:

^ד מֵאִמְתִּי נוֹתֵנִין רְשׁוּת. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים מִבְּעוֹד יוֹם.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים מִשְׁחַשְׁיכָה. מִי שֶׁנָּתַן רְשׁוּתוֹ וְהוֹצִיא.
בֵּין בְּשׁוּגָג. בֵּין בְּמִזִּיד. הָרִי זֶה אוֹסֵר דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר בְּמִזִּיד אוֹסֵר. בְּשׁוּגָג אֵינוֹ אוֹסֵר:

ה בעל הבית שהיה שותף לשכניו. לזה ביין. ולזה ביין. אינם צריכים לערב. לזה ביין. ולזה בשמן צריכין לערב. רבי שמעון אומר אחד זה ואחד זה אינן צריכין לערב:

י חמש חבורות ששבתו בטרקלין אחד. בית שמאי אומרים עירוב לכל חבורה וחבורה. ובית הלל אומרים עירוב אחד לכלן. ומודים בזמן שמקצתן שרויין בחדרים. או בעליות. שהן צריכין עירוב לכל חבורה וחבורה:

י האחין השותפים שהיו אוכלין על שלחן אביהם. וישנים בבתיהם. צריכין עירוב לכל אחד ואחד. לפיכך אם שכח אחד מהם ולא עירב. מבטל את רשותו. אימתי בזמן שמוזליכין ערובין למקום אחר. אבל אם היה עירוב בא אצלן. או שאין עמהם דיוורין בחצר. אינן צריכין לערב:

ח חמש חצרות פתוחות זו לזו. ופתוחות למבוי. עירבו בחצרות ולא נשתתפו במבוי. מותרין בחצרות ואסורין במבוי. ואם נשתתפו במבוי. מותרין כאן וכאן. עירבו בחצרות ונשתתפו במבוי. ושכח אחד מבני חצר ולא עירב. מותרין כאן וכאן. (שכח אחד) מבני מבוי ולא נשתתף. מותרין בחצרות ואסורים במבוי. שהמבוי לחצרות כחצר לבתים:

ט שתי חצרות זו לפנים מזו. ערבה הפנימית ולא ערבה החיצונה. הפנימית מותרת והחיצונה אסורה. החיצונה ולא הפנימית. שתייהן אסורות. ערבה זו לעצמה וזו

לַעֲצָמָהּ זֶה מוֹתֵרֶת בִּפְנֵי עֲצָמָהּ וְזוֹ מוֹתֵרֶת בִּפְנֵי עֲצָמָהּ.
רַבִּי עֲקִיבָא אוֹסֵר (אֵת) הַחִיצוֹנָה שֶׁדְּרִיסֶת הָרֶגֶל
אוֹסֶרֶתָּהּ וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים אֵין דְּרִיסֶת הָרֶגֶל אוֹסֶרֶתָּהּ:

י' שֶׁכַּח אֶחָד מִן הַחִיצוֹנָה וְלֹא עֶרֶב הַפְּנִימִית מוֹתֵרֶת.
וְהַחִיצוֹנָה אֲסוּרָה (שֶׁכַּח אֶחָד) מִן הַפְּנִימִית וְלֹא עֶרֶב.
שְׁתֵּיהֶן אֲסוּרוֹת נִתְּנוּ עִירוּבָן בְּמָקוֹם אֶחָד וְשֶׁכַּח אֶחָד
בֵּין מִן הַפְּנִימִית בֵּין מִן הַחִיצוֹנָה וְלֹא עֶרֶב שְׁתֵּיהֶן
אֲסוּרוֹת וְאִם הָיוּ שֵׁל יְחִידִים אֵין צְרִיכִין לָעֶרֶב:

פרק ז

חֲלוּץ שְׁבִין שְׁתֵּי חֲצוֹת אַרְבָּעָה עַל אַרְבָּעָה בְּתוֹךְ
עֶשְׂרֵה מְעַרְבִין שְׁנַיִם וְאִם רָצוּ מְעַרְבִין אֶחָד
פָּחוֹת מֵאַרְבָּעָה עַל אַרְבָּעָה אוֹ לְמַעַלָּה מֵעֶשְׂרֵה מְעַרְבִין
שְׁנַיִם וְאֵין מְעַרְבִין אֶחָד:

ב' כֹּתֵל שְׁבִין שְׁתֵּי חֲצוֹת גְּבוּהָ עֶשְׂרֵה וּרְחֹב אַרְבָּעָה.
מְעַרְבִין שְׁנַיִם וְאֵין מְעַרְבִין אֶחָד הָיוּ בְּרֹאשׁוֹ פִּירוֹת אֵלּוּ
עוֹלִין מִכָּאן וְאוֹכְלִין וְאֵלּוּ עוֹלִין מִכָּאן וְאוֹכְלִין וּבִלְבָד
שֶׁלֹּא יוֹרִידוּ לְמַטָּה נִפְרָץ הַכֹּתֵל עַד עֶשֶׂר אַמּוֹת מְעַרְבִין
שְׁנַיִם וְאִם רָצוּ מְעַרְבִין אֶחָד מִפְּנֵי שֶׁהוּא כִּפְתָּח יוֹתֵר
מִכָּאן מְעַרְבִין אֶחָד וְאֵין מְעַרְבִין שְׁנַיִם:

ג חריץ שבין שתי חצרות. עמוק עשרה ורחב ארבעה מערבין שנים ואין מערבין אחד. אפילו מלא קש או תבן. מלא עפר או צורות מערבין אחד ואין מערבין שנים:

ד נתן עליו נסר (שהיא) רחבה ארבעה טפחים. וכן שתי גזזטראות זו כנגד זו מערבין שנים. ואם רצו מערבין אחד. פחות מכאן. מערבין שנים ואין מערבין אחד:

ה מתבן שבין שתי חצרות גבוה עשרה טפחים. מערבין שנים ואין מערבין אחד. אלו מאכילין מכאן. ואלו מאכילין מכאן. נתמעט התבן מעשרה טפחים. מערבין אחד ואין מערבין שנים:

ו כיצד משתתפין במבוי מניח את החבית. ואומר הרי זו לכל בני מבוי. ומזכה להן על ידי בנו ובתו הגדולים. ועל ידי עבדו ושפחתו העברים ועל ידי אשתו. אבל אינו מזכה לא על ידי בנו ובתו הקטנים. ולא על ידי עבדו ושפחתו הפנענים. מפני שיצן כידו:

ז נתמעט האכל. מוסיף ומזכה. ואין צריך להודיע. נתוספו עליהן. מוסיף ומזכה וצריך להודיע:

ח כמה הוא שעורו. בזמן שהן מרבין. מזון שתי סעודות לכלם. בזמן שהן מועטין כגרוגרות להוצאת שבת לכל אחד ואחד:

^ט אָמַר רַבִּי יוֹסִי בִּמָּה דְּבָרִים אָמוּרִים בְּתַחֲלִילַת עֵרוֹב.
אָבֵל בְּשִׁירֵי עֵרוֹב כָּל שֶׁהוּא וְלֹא אָמְרוּ לְעֵרֵב בְּחִצְרוֹת.
אֲלֹא כְּדִי שְׁלֹא לִשְׂכַח אֶת הַתִּינוּקוֹת:

^י בְּכָל מְעַרְבִין וּמִשְׁתַּתְּפִין חוּץ מִן הַמַּיִם וּמִן הַמֶּלַח דְּבָרֵי
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר כֶּכֶר הוּא עֵרוֹב. אֶפִּילוּ
מֵאֵפָה סָאָה וְהִיא פְּרוּסָה אֵין מְעַרְבִין בָּהּ כֶּכֶר בְּאִיסָר
וְהוּא שָׁלֵם מְעַרְבִין בּוֹ:

^{יא} נוֹתֵן אָדָם מֵעָה לַחֲנוּנִי וְלִנְחָתוֹם כְּדִי שְׂיִזְכֶּה לוֹ
בְּעֵרוֹב דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וַחֲכָמִים אוֹמְרִים לֹא זָכוּ לוֹ
מַעֲוָתָיו וּמוֹדִים בְּשֹׂאֵר כָּל הָאָדָם שֶׁזָּכוּ לוֹ מַעֲוָתָיו שְׂאִין
מְעַרְבִין לְאָדָם אֲלֵא מִדַּעְתּוֹ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בִּמָּה דְּבָרִים
אָמוּרִים בְּעֵרוֹבֵי תַּחֲוּמִין אָבֵל בְּעֵרוֹבֵי חֲצֵרוֹת מְעַרְבִין
לְדַעְתּוֹ וְשֹׁלֵא לְדַעְתּוֹ לְפִי שֶׁזָּכִין לְאָדָם שְׁלֹא בְּפָנָיו וְאֵין
חֲבִין לְאָדָם שְׁלֹא בְּפָנָיו:

פרק ח

כיצד משתתפין בתחומין מניח את החבית. ואומר
הרי זו לכל בני עירי לכל מי שילך לבית האבל.
או לבית המשתה. כל שקבל עליו מבעוד יום. מותר.
משתחשך אסור. שאין מערבין משתחשך:

^ב במה הוא שיעורו. מזון שתי סעודות לכל אחד. מזונו
לחול ולא לשבת. דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר
לשבת ולא לחול. וזה וזה מתכונן להקל. רבי יוחנן בן
ברוקא אומר מכפר בפונדיון. מארבע סאין בסלע. רבי
שמעון אומר שתי ידות לכפר משלש לקב. חציה לבית
המנגע. וחצי חציה לפסול את הגויה:

^ג אנשי חצר ואנשי מרפסת ששכחו ולא ערבו. כל שגבוה
עשרה טפחים למרפסת. פחות מכאן לחצר. חוליות
הבור והסלע שהן גבוהים עשרה טפחים. למרפסת.
פחות מכאן לחצר. במה דברים אמורים בסמוכה. אבל
במפלגת. אפילו היא גבוהה עשרה טפחים לחצר. ואיזו
היא סמוכה. כל שאינה רחוקה ארבעה טפחים:

^ד הנותן את עירובו בבית שער אכסדרה ומרפסת. אינו
עירוב. והדר שם אינו אוסר עליו. בבית התבן. ובבית
הבקר. ובבית העצים. ובבית האצרות. הרי זה עירוב.
והדר שם אוסר (עליו). רבי יהודה אומר אם יש שם
תפיסת יד של בעל הבית. אינו אוסר עליו:

ה' הַמְנִיחַ בֵּיתוֹ וְהִלֵּךְ לְשָׁבוֹת בְּעִיר אַחֲרֶת. אֶחָד נִכְרִי
וְאֶחָד יִשְׂרָאֵל הָרִי זֶה אוֹסֵר. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר אֵינוֹ אוֹסֵר. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר נִכְרִי אוֹסֵר. יִשְׂרָאֵל אֵינוֹ
אוֹסֵר. שָׁאִין דָּרָךְ יִשְׂרָאֵל לְבֹא בְּשַׁבָּת. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר
אֲפִילוּ הַנִּיחַ בֵּיתוֹ וְהִלֵּךְ לְשָׁבוֹת אֲצֵל בְּתוֹ בְּאוֹתָהּ הָעִיר
אֵינוֹ אוֹסֵר. שֶׁכָּבֵר הִסִּיעַ מִלְּבּוֹ:

י' בּוֹר שְׁבִין שְׁתֵּי חֲצֵרוֹת. אֵין מִמְּלֵאִין מִמֶּנּוּ בְּשַׁבָּת
אֶלָּא אִם כֵּן עָשׂוּ לוֹ מְחִיצָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים. בֵּין
(מִלְּמַעְלָה) בֵּין מִלְּמַטָּה. בֵּין מִתּוֹךְ אוֹגְנוֹ. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן
גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים מִלְּמַטָּה. וּבֵית הֵלֵל
אוֹמְרִים מִלְּמַעְלָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לֹא תִּהְיֶה מְחִיצָה
גְּדוּלָּה מִן הַכֶּתֶל שְׁבִינִיָּהֶם:

י' אַמַּת הַמַּיִם שֶׁהִיא עוֹבֶרֶת בְּחָצֵר. אֵין מִמְּלֵאִין הֵימָנָה
בְּשַׁבָּת. אֶלָּא אִם כֵּן עָשָׂה לָּהּ מְחִיצָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה
טַפָּחִים בִּכְנִיסָהּ וּבִיצִיאָהּ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר כֶּתֶל שֶׁעַל
גְּבֵה תְּדוֹן מְשׁוּם מְחִיצָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מַעֲשֶׂה בְּאַמָּה
שֶׁל אֶבֶל שֶׁהָיוּ מִמְּלֵאִין מִמֶּנָּה עַל פִּי זֻקְנִים בְּשַׁבָּת. אָמְרוּ
לוֹ מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הָיָה בָּהּ כְּשִׁיעוֹר:

י' גִּזְזוּטְרָא שֶׁהִיא לְמַעְלָה מִן הַמַּיִם. אֵין מִמְּלֵאִין הֵימָנָה
בְּשַׁבָּת. אֶלָּא אִם כֵּן עָשׂוּ לָּהּ מְחִיצָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה
טַפָּחִים. בֵּין מִלְּמַעְלָה בֵּין מִלְּמַטָּה. וְכֵן שְׁתֵּי גִזְזוּטְרָאוֹת זוֹ

לְמַעַלָּה מִזֹּז־עָשׂוֹ לְעֵלְיוֹנָה וְלֹא עָשׂוֹ לְתַחְתּוֹנָה לְתַחְתּוֹנָה
וְלֹא לְעֵלְיוֹנָה שְׁתִּיהֶן אֲסוּרוֹת עַד שִׁיעָרְבוּ:

ט חֲצֵר שֶׁהִיא פְּחוּתָה מֵאַרְבַּע אַמּוֹת אֵין שׁוֹפְכִין בְּתוֹכָהּ
מִים בְּשַׁבָּת אֲלֵא אִם בֵּן עָשׂוֹ לָהּ עוֹקָה מִחֻזְקַת סְאִתִּים
מִן הַנֶּקֶב וּלְמִטָּה בֵּין מִבְּחוּץ בֵּין מִבְּפָנִים אֲלֵא שֶׁמִּבְּחוּץ
צָרִיד לְקַמּוֹר מִבְּפָנִים אֵין צָרִיד לְקַמּוֹר:

י רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר בֵּיב שֶׁהוּא קַמּוֹר אַרְבַּע
אַמּוֹת בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים שׁוֹפְכִין לְתוֹכוֹ מִים בְּשַׁבָּת
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים אֲפִילוּ גִג אוֹ חֲצֵר מֵאָה אִמָּה לֹא יִשְׁפּוֹךְ
עַל פִּי הַבֵּיב אֲבָל שׁוֹפֵךְ הוּא עַל הַגִּג וְהַמִּים יוֹרְדִין לַבֵּיב
הַחֲצֵר וְהָאֲכַסְדֶּרֶה מִצְטָרְפִין לְאַרְבַּע אַמּוֹת:

יא (וְכֵן) שְׁתֵּי דְיוֹטָאוֹת זֹז כְּנֶגֶד זֹז מִקְצָתָן עָשׂוֹ עוֹקָה
וּמִקְצָתָן לֹא עָשׂוֹ עוֹקָה אֶת שֶׁעָשׂוֹ עוֹקָה מוֹתְרִין אֶת
שֶׁלֹּא עָשׂוֹ עוֹקָה אֲסוּרִין:

פרק ט

כָּל גָּזוֹת הָעִיר רְשׁוֹת אֶחָד. וּבִלְבָּד שֶׁלֹּא יִהְיֶה גָּג גְּבוּהָ
עֲשָׂרָה אִוּ נִמוּךְ עֲשָׂרָה. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים
אוֹמְרִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד רְשׁוֹת בִּפְנֵי עֲצָמוֹ. רַבִּי שְׁמַעוֹן
אוֹמֵר אֶחָד גָּזוֹת וְאֶחָד חֲצֵרוֹת וְאֶחָד קַרְפִּיפוֹת רְשׁוֹת
אֶחָד לְכָלִּים שֶׁשָּׁבְתוּ לְתוֹכָן. אֲבָל לֹא לְכָלִּים שֶׁשָּׁבְתוּ
בְּתוֹךְ הַבַּיִת:

ב גָּג גָּדוֹל סָמוּךְ לְקָטָן. הַגָּדוֹל מוֹתֵר. וְהַקָּטָן אָסוּר. חֲצֵר
גְּדוֹלָה שֶׁנִּפְרָצָה לְקָטָנָה. גְּדוֹלָה מוֹתֵרָת. וְקָטָנָה אָסוּרָה.
מִפְּנֵי שֶׁהִיא כְּפֶתַחַה שֶׁל גְּדוֹלָה. חֲצֵר שֶׁנִּפְרָצָה לְרְשׁוֹת
הָרַבִּים. הַמְכַנִּים מִתּוֹכָהּ לְרְשׁוֹת הַיְחִיד אוֹ מִרְשׁוֹת הַיְחִיד
לְתּוֹכָהּ חַיֵּב. דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים מִתּוֹכָהּ
לְרְשׁוֹת הָרַבִּים אוֹ מִרְשׁוֹת הָרַבִּים לְתּוֹכָהּ פָּטוּר מִפְּנֵי
שֶׁהִיא כְּכַרְמָלִית:

ג חֲצֵר שֶׁנִּפְרָצָה לְרְשׁוֹת הָרַבִּים מִשְׁתִּי רוּחוֹתֶיהָ. וְכֵן בֵּית
שֶׁנִּפְרָץ מִשְׁתִּי רוּחוֹתָיו. וְכֵן מְבוֹי שֶׁנִּטְלוּ קוֹרוֹתָיו. אוֹ
לְחִיּוֹ. מוֹתֵרִין בָּאוֹתָהּ שֶׁבֶת. וְאָסוּרִין לְעֵתִיד לָבֵא. דְּבָרֵי
רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר אִם מוֹתֵרִין לְאוֹתָהּ שֶׁבֶת.
מוֹתֵרִין לְעֵתִיד לָבֵא. וְאִם אָסוּרִין לְעֵתִיד לָבֵא. אָסוּרִין
לְאוֹתָהּ שֶׁבֶת:

ד הַבּוֹנֶה עָלֶיהָ עַל גְּבֵי שְׁתֵּי בָתִּים. וְכֵן גִּשְׁרִים הַמְּפֹלְשִׁים.
מְטִלְטִלִין תַּחְתֵּיהֶן בְּשֶׁבֶת. דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֲכָמִים

אוסרין. ועוד אמר רבי יהודה מערבין למבוי המפלש.
וחכמים אוסרין:

פרק י

המוצא תפלין. מכניסן זוג זוג. רבן גמליאל אומר
שנים שנים. במה דברים אמורים בישנות.
אבל בחדשות. פטור. מצאן צבתים או כריכות. מחשיך
עליהן ומביאן. ובספנה מכסן והולך לו:

ב רבי שמעון אומר נותנן לחבירו וחבירו לחבירו עד
שמגיע לחצר החיצונה. וכן בנו נותנו לחבירו וחבירו
לחבירו. אפילו מאה. רבי יהודה אומר נותן אדם חבית
לחבירו וחבירו לחבירו. אפילו חוץ לתחום. אמרו לו לא
תהליך זו יותר מרגלי בעליה:

ג היתה קורא בספר על האסקופה ונתגלגל הספר מידו.
גוללו אצלו. היתה קורא בראש הגג ונתגלגל הספר מידו.
עד שלא הגיע לעשרה טפחים. גוללו אצלו. משהגיע
לעשרה טפחים הופכו על הפתב. רבי יהודה אומר
אפילו אין מסלק מן הארץ אלא כמלא מחט. גוללו אצלו.
רבי שמעון אומר אפילו בארץ עצמו. גוללו אצלו. שאין
לך דבר משום שבות. עומד בפני כתבי הקדש:

ד וזו שלפני החלון. נותנין עליו ונוטלין ממנו בשבת. עומד
אדם ברשות היחיד. ומטלטל ברשות הרבים. ברשות

הַרְבֵּים וּמִטְלִיל בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד. וּבִלְבָּד שֶׁלֹּא יוֹצֵיא חוּץ
מֵאַרְבַּע אַמּוֹת:

ה' לֹא יַעֲמֹד אָדָם בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד. וַיִּשְׁתֵּין בְּרִשּׁוֹת הַרְבֵּים.
בְּרִשּׁוֹת הַרְבֵּים וַיִּשְׁתֵּין בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד. וְכֵן לֹא יִרְזַק רַבִּי
יְהוּדָה אֲמַר אֵף מִי שֶׁנִּתְּלַשׁ רֶקֶוּ בִּפְיוֹ. לֹא יִהְיֶה אַרְבַּע
אַמּוֹת עַד שִׁירֹק:

י' לֹא יַעֲמֹד אָדָם בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד. וַיִּשְׁתֶּה בְּרִשּׁוֹת הַרְבֵּים.
בְּרִשּׁוֹת הַרְבֵּים וַיִּשְׁתֶּה בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד. אֲלֵא אִם כֵּן הַכֵּנִיס
רֹאשׁוֹ וְרַבּוֹ. לְמָקוֹם שֶׁהוּא שׁוֹתֶה. וְכֵן בִּגְתָּ. קוֹלֵט אָדָם מִן
הַמִּזְחִילָה לְמִטָּה מֵעֲשָׂרָה טַפָּחִים. וּמִן הַצְּנוּר. מִכָּל מָקוֹם
שׁוֹתֶה:

י' בּוֹר בְּרִשּׁוֹת הַרְבֵּים. וְחִלְתּוּ גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים. חֲלוֹן
שֶׁעַל גִּבּוֹי. מִמֶּלֶאֲיִן הֵימָנוּ בְּשַׁבָּת. אֲשֶׁפָּה בְּרִשּׁוֹת הַרְבֵּים
גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים חֲלוֹן שֶׁעַל גִּבָּה שׁוֹפְכִין לְתוֹכָהּ מִים
בְּשַׁבָּת:

ח' אֵילָן שֶׁהוּא מִסֵּד עַל הָאָרֶץ. אִם אֵין נֹפֵו גְבוּהָ מִן הָאָרֶץ
שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים מִטְלִילִים תַּחְתָּיו. שֶׁרָשׁוֹ גְבוּהִין מִן
הָאָרֶץ שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים. לֹא יֵשֵׁב עָלֶיהֶן. הַדֵּלֶת שֶׁבִּמְקָצָהּ.
וְחִדְקִים שֶׁבִּפְרָצָהּ. וּמַחְצָלוֹת. אֵין נֹעֲלִין בָּהֶן. אֲלֵא אִם
כֵּן גְבוּהִים מִן הָאָרֶץ:

ט לא יַעֲמֹד אָדָם בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד וַיִּפְתַּח בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים.
 בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים וַיִּפְתַּח בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד אֶלָּא אִם בֵּן עֲשָׂה
 מַחֲצִיָּה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר אָמְרוּ לוֹ
 מַעֲשֵׂה בְשׁוֹק שֶׁל פְּטָמִים שֶׁהִיא בִירוּשָׁלַיִם שֶׁהָיוּ נוֹעְלִין
 וּמַנִּיחִין אֶת הַמִּפְתָּח בַּחֲלוֹן שֶׁעַל גְּבִי הַפֶּתַח רַבִּי יוֹסִי
 אֹמֵר שׁוֹק שֶׁל צִמְרִים הִיא:

י נָגַר שֵׁישׁ בְּרֹאשׁוֹ גִּלְסָטְרָא רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹסֵר וְרַבִּי יוֹסִי
 מְתִיר אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מַעֲשֵׂה בְּבֵית הַכִּנְסֶת שֶׁבִּטְבְּרִיא
 שֶׁהָיוּ נוֹהֲגִין בּוֹ הֵתֵר עַד שֶׁבָּא רַבֵּן גַּמְלִיאֵל וְהַזְקֵנִים
 וְאָסְרוּ לָהֶן רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר אֲסוּר נִהְגוּ בָּהּ בָּא רַבֵּן
 גַּמְלִיאֵל וְהַזְקֵנִים וְהִתִּירוּ לָהֶם:

יא נָגַר הַנִּגְרָר נוֹעְלִים בּוֹ בַּמִּקְדָּשׁ אָבֵל לֹא בַּמִּדְיָנָה
 וְהַמִּנָּח כָּאֵן וְכָאֵן אֲסוּר רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר הַמִּנָּח (מִתֵּר)
 בַּמִּקְדָּשׁ וְהַנִּגְרָר בַּמִּדְיָנָה:

יב מַחֲזִירִין צִיר הַתַּחְתּוֹן בַּמִּקְדָּשׁ אָבֵל לֹא בַּמִּדְיָנָה
 וְהַעֲלִיֹן כָּאֵן וְכָאֵן אֲסוּר רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר הַעֲלִיֹן
 בַּמִּקְדָּשׁ וְהַתַּחְתּוֹן בַּמִּדְיָנָה:

יג מַחֲזִירִין רְטִיָּה בַּמִּקְדָּשׁ אָבֵל לֹא בַּמִּדְיָנָה אִם בַּתַּחֲלָה
 כָּאֵן וְכָאֵן אֲסוּר קוֹשֶׁרִין נִימָא בַּמִּקְדָּשׁ אָבֵל לֹא בַּמִּדְיָנָה
 אִם בַּתַּחֲלָה כָּאֵן וְכָאֵן אֲסוּר חוֹתְכִין יְבֵלֶת בַּמִּקְדָּשׁ אָבֵל
 לֹא בַּמִּדְיָנָה וְאִם בְּכָלִי כָּאֵן וְכָאֵן אֲסוּר:

י" כהן שֶׁלָקָה בְּאַצְבָּעוֹ כּוֹרֵךְ עָלָיו גָּמִי בַּמִּקְדָּשׁ אֲבָל לֹא
בַּמִּדְיָנָה אִם לְהוֹצִיא דָם כָּאֵן וְכֵאֵן אֲסוּר בּוֹזְקִין מֶלֶח עַל
גִּבֵּי הַכֶּבֶשׂ בְּשֶׁבִיל שְׂלֹא יַחְלִיקוּ וּמִמְלֵאִין מִבּוֹר הַגּוֹלָה
וּמִבּוֹר הַגָּדוֹל בַּגִּלְגָּל בְּשַׁבָּת וּמִבְּאֵר הַקָּר בְּיוֹם טוֹב:

טו שֶׁרִץ שֶׁנִּמְצָא בַּמִּקְדָּשׁ כֹּהֵן מוֹצִיאוֹ בְּהִמְיָנוֹ שְׂלֹא
לְשֵׁהוֹת אֶת הַטְּמְאָה דְּבָרֵי רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָא רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר בְּצִבָּת שֶׁל עֵץ שְׂלֹא לְרִבּוֹת אֶת הַטְּמְאָה
מִהֵיכָן מוֹצִיִּימֵן אוֹתוֹ מִן הַהֵיכָל וּמִן הָאוֹלָם וּמִבֵּין הָאוֹלָם
וְלִמְזִבַּח דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן נָנָס רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר מְקוֹם
שְׁחִיבִין עַל זְדוֹנוֹ כָּרַת וְעַל שְׁגָגָתוֹ חֲטָאת מִשֶּׁם מוֹצִיִּימֵן
אוֹתוֹ וּשְׂאֵר כָּל הַמְּקוֹמוֹת כּוֹפִין עָלָיו פֶּסֶכְתָּר רַבִּי שְׁמַעוֹן
אוֹמֵר מְקוֹם שֶׁהִתִּירוּ לָךְ חֲכָמִים מִשְׁלָךְ נִתְּנוּ לָךְ שְׂלֹא
הִתִּירוּ לָךְ אֲלֵא מִשּׁוֹם שְׁבוֹת: סליק

מסכת פסחים

יום ז

פרק א

אור לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר. כל מקום שאין מכניסין בו חמץ. אין צריך בדיקה. ולמה אמרו שתי שורות במרתף. מקום שמכניסין בו חמץ. בית שמאי אומרים שתי שורות על פני כל המרתף. ובית הלל אומרים שתי שורות החיצונות שהן העליונות:

^ב אין חוששין שמא גררה חלדה מבית לבית וממקום למקום. דאם בן מחצר לחצר ומעיר לעיר. אין לדבר סוף:

^א רבי יהודה אומר בודקין אור ארבעה עשר ובארבעה עשר שחרית. ובשעת הביעור. וחכמים אומרים לא בדק אור ארבעה עשר. יבדוק בארבעה עשר. לא בדק בארבעה עשר. יבדוק בתוך המועד. לא בדק בתוך המועד. יבדוק לאחר המועד. ומה שמשיר יניחנו בצנעא כדי שלא יהא צריך בדיקה אחריו:

^ד רבי מאיר אומר אוכלין כל חמש ושוזרפין בתחלת שש רבי יהודה אומר אוכלין כל ארבע. ותולין כל חמש. ושוזרפין בתחלת שש:

ה' ועוד אמר רבי יהודה שתי חלות של תודה פסולות ומונחות על גג האצטבא. כל זמן שמונחות כל העם אוכלין. נטלה אחת תולין. לא אוכלין ולא שורפין. נטלו שתיהן התחילו כל העם שורפים. רבן גמליאל אומר חולין נאכלין כל ארבע. ותרומה כל חמש. ושורפין בתחלת שש:

י' רבי חנינא סגן הכהנים אומר מימיהן של כהנים לא נמנעו מלשרוף את הבשר שנטמא בולד הטמאה עם הבשר שנטמא באב הטמאה. אף על פי שמוסיפין טמאה על טמאתו. הוסיף רבי עקיבא ואמר מימיהם של כהנים לא נמנעו מלהדליק את השמן שנפסל בטבול יום. בגר שננטמא בטמא מת. אף על פי שמוסיפין טמאה על טמאתו:

י' אמר רבי מאיר מדבריהם למדנו ששורפין תרומה טהורה עם הטמאה בפסח. אמר לו רבי יוסי אינה היא המדה. ומודים רבי אליעזר ורבי יהושע ששורפין זו לעצמה וזו לעצמה. על מה נחלקו על התלויה ועל הטמאה. שרבי אליעזר אומר תשרף זו לעצמה וזו לעצמה. ורבי יהושע אומר שתיהן כאחת:

פרק ב

כָּל שְׁעָה שְׁמוֹתָר לְאֹכֹל מֵאֲכִיל לְבִהְמָה לְחִיָּה וְלְעוֹפוֹת.
וּמוֹכְרוֹ לְנֹכְרִי וּמוֹתָר בִּהְנֵאתוֹ עֶבֶר זְמָנוֹ אָסוּר
בִּהְנֵאתוֹ וְלֹא יִסִּיק בּוֹ תַנּוּר וְכִירִים רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
אֵין בִּיעוּר חֶמֶץ אֶלָּא שְׂרָפָה וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים אַף מִפְּרֵר
וְזוֹרָה לְרוּחַ אוֹ מְטִיל לֵים:

ב חֶמֶץ שֶׁל נֹכְרִי שֶׁעָבַר עָלָיו הַפֶּסַח מוֹתָר בִּהְנֵאתָה וְשֶׁל
יִשְׂרָאֵל אָסוּר בִּהְנֵאתָה שֶׁנֶּאֱמַר לֹא יֵרָאֶה לְךָ שְׂאוֹר:

ג נֹכְרִי שֶׁהִלִּיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל עַל חֶמְצוֹ אַחֲרֵי הַפֶּסַח מוֹתָר
בִּהְנֵאתָה וְיִשְׂרָאֵל שֶׁהִלִּיחַ אֶת הַנֹּכְרִי עַל חֶמְצוֹ אַחֲרֵי
הַפֶּסַח אָסוּר בִּהְנֵאתָה חֶמֶץ שֶׁנִּפְלָה עָלָיו מִפּוֹלֶת הָרִי הוּא
כַּמְבוּעֵר רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר כָּל שֶׁאֵין הַפֶּלֶב
יָכוֹל לַחֲפֹשׂ אַחֲרָיו:

ד הָאוֹכֵל תְּרוּמַת חֶמֶץ בַּפֶּסַח בְּשׁוּגְגָה מְשַׁלֵּם קֶרֶן וְחֶמֶשׁ
בְּמִזִּיד פָּטוּר מִתְּשֻׁלוּמִּים וּמִדְּמֵי עֲצִים:

ה אֵלּוּ דְּבָרִים שֶׁאֵדָם יוֹצֵא בָּהֶן יְדֵי חוֹבָתוֹ בַּפֶּסַח בַּחֲטִיִּם
וּבְשִׁעוּרֵין בַּפֶּסֶםִין וּבְשִׁבּוֹלֶת שׁוּעַל וּבְשִׁיפּוֹן וְיוֹצֵאֵין
בְּדָמָאִי וּבְמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ וּבְמַעֲשֵׂר שְׁנִי
וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּפְדּוּ וְהַכֹּהֲנִים בַּחֲלָה וּבַתְּרוּמָה אֲבָל לֹא
בְּטָבֵל וְלֹא בְּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁלֹּא נִטְלָה תְּרוּמָתוֹ וְלֹא
בְּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁלֹּא נִפְדּוּ חִלּוֹת תּוֹדָה וּרְקִיקֵי נֶזִיר:

עֲשָׂאן לְעַצְמוֹ אֵין יוֹצֵאִין בָּהֶן עֲשָׂאן לְמִכּוּר בְּשׁוּק יוֹצֵאִין
בָּהֶן:

י וְאֵלוּ יִרְקוֹת שְׂאֵדָם יוֹצֵא בָּהֶן יְדֵי חֻבָּתוֹ בְּפֶסַח בַּחֲזֶרֶת
וּבְעוֹלָשִׁין וּבִתְמָכָא וּבַחֲרֻבִּינָא וּבַמְרוֹר יוֹצֵאִין בָּהֶן
בֵּין לַחִין בֵּין יְבֻשִׁין אֲבָל לֹא כְבוּשִׁין וְלֹא שְׁלוּקִין וְלֹא
מִבְשָׁלִין וּמִצְטָרְפִין לַכּוֹזִית וְיוֹצֵאִין בְּקֶלַח שְׁלֵהֶן וּבִדְמָאִי
וּבִמְעֵשֶׁר רֵאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ וּבִמְעֵשֶׁר שְׁנִי וְהִקְדֵּשׁ
שֶׁנִּפְדּוּ:

י אֵין שׁוֹרִין אֶת הַמֶּרְסֵן לַתְּרֻגּוּלִים אֲבָל חוֹלְטִין הָאִשָּׁה
לֹא תִשָּׂרָה אֶת הַמֶּרְסֵן שֶׁתּוֹלִיד בִּידָה לְמֶרְחֵץ אֲבָל שְׁפָה
הִיא עַל בִּשְׂרָה יְבֻשׁ וְלֹא יִלְעוֹס אָדָם חֲטִין וַיִּנִּיחַ עַל מִכְתּוֹ
בְּפֶסַח מִפְּנֵי שֶׁהֵן מַחְמִיצוֹת:

י אֵין נוֹתְנִין קֶמַח לְתוֹךְ הַחֲרוֹסֶת אוֹ לְתוֹךְ הַחֲרָדֵל וְאֵם
נָתַן יֹאכֵל מִיד וְרַבִּי מֵאִיר אוֹסֵר אֵין מִבְשָׁלִין אֶת הַפֶּסַח
לֹא בַמֶּשְׁקִין וְלֹא בְּמֵי פִירוֹת אֲבָל סָכִין וּמִטְבִּילִין אוֹתוֹ
בָּהֶן מִי תִשְׁמִישׁוֹ שֶׁל נַחְתּוּם יִשְׁפְּכוּ מִפְּנֵי שֶׁהֵן מַחְמִיצִין:

פרק ג

אלו עוֹבְרִין בַּפֶּסַח כּוֹתֵחַ הַבִּבְלִי וְשֹׂכֵר הַמָּדִי וְחֹמֶץ
הָאֲדוּמִי וְזִיתוֹם הַמִּצְרִי וְזוּמָן שֶׁל צִבְעִים וְעִמְלֹן
שֶׁל טִבְחִים וְקוֹלֶן שֶׁל סוּפְרִים רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אִף
תִּכְשִׁיטִי נָשִׁים זֶה הַכֶּלֶל כָּל שֶׁהוּא מִמִּין דָּגָן הָרִי זֶה עוֹבֵר
בַּפֶּסַח הָרִי אֵלּוּ בְּאַזְהָרָה וְאֵין בָּהֶן מְשׁוּם כֶּרֶת:

^ב בָּצֵק שֶׁבִּסְדָּקִי עֲרִיבָה אִם יֵשׁ כִּזִּית בְּמָקוֹם אֶחָד חֵיב
לְבַעַר פָּחוֹת מִכָּאֵן בָּטֵל בְּמִיעוּטוֹ וְכֵן לְעֵנִין הַטְּמֵאָה אִם
מִקְפִּיד עָלָיו חוּצָץ וְאִם רוּצָה בְּקִיּוּמוֹ הָרִי הוּא כְּעֲרִיבָה
בָּצֵק הַחֲרָשׁ אִם יֵשׁ כִּיּוּצָא בּוֹ שֶׁהַחֲמִיץ הָרִי זֶה אָסוּר:

^ג כִּיּוּצָא מִפְּרִישֵׁין חֵלָה בְּטְמֵאָה בְּיוֹם טוֹב רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
אוֹמֵר לֹא תִקְרָא לָהּ שֵׁם עַד שֶׁתֵּאָפָה (רַבִּי יְהוּדָה)
בֶּן בִּתְרִיא אוֹמֵר תִּטִּיל בְּצוּנָן אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לֹא זֶה
הוּא חֲמִץ שֶׁמְזַהְרִים עָלָיו בָּבֶל יִרְאָה וּבָבֶל יִמָּצָא אֲלֹא
מִפְּרִישָׁתָהּ וּמִנִּיחָתָה עַד הָעֶרֶב וְאִם הִחֲמִיצָה הִחֲמִיצָה:

^ד רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר שְׁלֹשׁ נָשִׁים לָשׁוֹת כְּאַחַת וְאוֹפוֹת
בְּתַנּוּר אֶחָד זֶה אַחֵר זֶה וְחֲכָמִים אוֹמְרִים שְׁלֹשׁ נָשִׁים
עוֹסְקוֹת בִּבָּצֵק אַחַת לָשָׁה וְאַחַת עוֹרֶכֶת וְאַחַת אוֹפָה
רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר לֹא כָּל הַנָּשִׁים וְלֹא כָּל הָעַצִּים וְלֹא כָּל
הַתַּנּוּרִים שׁוּיִן זֶה הַכֶּלֶל תִּפְּחַ תִּלְטוּשׁ בְּצוּנָן:

ה' שִׁיאֹר יִשְׂרָף וְהָאוֹכֵלוּ פֶּטוּר. סְדוּק יִשְׂרָף. וְהָאוֹכֵלוּ חֵיב כָּרֶת. אֵיזָהוּ שִׁיאֹר. בְּקֶרְנֵי חֲגָבִים. סְדוּק. שְׁנֵתֶּעֱרְבוּ סְדָקִיו זֶה בָּזֶה. דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים זֶה וְזֶה הָאוֹכֵלוּ חֵיב כָּרֶת. וְאֵיזָהוּ שִׁיאֹר. כָּל שֶׁהִכְסִיפוּ פָּנָיו. בְּאָדָם שֶׁעָמְדוּ שְׁעֵרוֹתָיו:

י' אֲרַבְעָה עָשָׂר שָׁחַל לִהְיוֹת בְּשַׁבָּת. מְבַעְרִים אֶת הַכֹּל מִלִּפְנֵי הַשַּׁבָּת. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים בְּזִמְנָן. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בַּר צְדוּק אוֹמֵר תְּרוּמָה מִלִּפְנֵי שַׁבָּת. וְחוֹלִין בְּזִמְנָן:

י"ה הַהוֹלֵךְ לְשַׁחוּט אֶת פֶּסַחוֹ. וְלִמּוֹל אֶת בְּנוֹ. וְלֶאֱכֹל סְעוּדַת אִירוּסִין בְּבֵית חָמִיו. וְנִזְכָּר שֵׁישׁ לוֹ חֶמֶץ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ. אִם יָכוֹל לַחְזוֹר וּלְבַעַר וּלְחַזוֹר לְמַצּוֹתוֹ. יַחְזוֹר וַיִּבְעַר. וְאִם לֹא מְבַטְלוֹ בִּלְבוֹ. לְהַצִּיל מִן הַגֵּיס. וּמִן הַנֶּהֱרַר. (וּמִן הַלִּסְטִים.) וּמִן הַדְּלִיקָה. וּמִן הַמְּפֹלֶת. יִבְטֹל בִּלְבוֹ. וּלְשִׁבּוֹת שְׁבִיתַת הָרִשּׁוֹת. יַחְזוֹר מִיָּד:

י"ח וְכֵן מִי שֶׁיֵּצֵא מִירוּשָׁלַיִם. וְנִזְכָּר שֵׁישׁ בִּידוֹ בֶּשֶׂר קָדֵשׁ. אִם עָבַר צוּפִים. שׁוֹרְפוֹ בְּמִקְוָמוֹ. וְאִם לֹא. חוֹזֵר וְשׁוֹרְפוֹ לִפְנֵי הַבִּירָה מַעְצֵי הַמַּעֲרָכָה. וְעַד כַּמָּה הֵן חוֹזְרִין. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר זֶה וְזֶה בְּכַבִּיצָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר זֶה וְזֶה בְּכַזִּית. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים בֶּשֶׂר קָדֵשׁ בְּכַזִּית. וְחֶמֶץ בְּכַבִּיצָה:

פרק ד

מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּעֶרְבֵי פֶסַחִים עַד חֲצוֹת.
 עוֹשִׂין. מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת. אֵין עוֹשִׂין.
 הַהוּלֵךְ מִמָּקוֹם שֶׁעוֹשִׂין לְמָקוֹם שֶׁאֵין עוֹשִׂין. אוּ מִמָּקוֹם
 שֶׁאֵין עוֹשִׂין לְמָקוֹם שֶׁעוֹשִׂין. נוֹתֵנִין עָלָיו חֲמֵרֵי מָקוֹם
 שֶׁיֵּצֵא מִשָּׁם. וְחֲמֵרֵי מָקוֹם שֶׁהֵלֵךְ לָשֵׁם. וְאֵל יִשְׁנֶה אָדָם
 מִפְּנֵי הַמַּחְלֻקָּת:

^ב בַּיּוֹצֵא בּוֹ הַמוֹלִיד פִּירוֹת שְׂבִיעִית מִמָּקוֹם שֶׁכָּלוּ. לְמָקוֹם
 שֶׁלֹּא כָלוּ. אוּ מִמָּקוֹם שֶׁלֹּא כָלוּ לְמָקוֹם שֶׁכָּלוּ. חֵיב לְבַעַר.
 רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר. אוֹמְרִים לוֹ צֵא וְהָבֵא לָךְ אֵף אֶתָּה:

^ג מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לְמַכּוֹר בְּהֶמָּה דָּקָה לַגּוֹזִים מוֹכְרִין. מָקוֹם
 שֶׁנִּהְגוּ שְׁלֹא לְמַכּוֹר. אֵין מוֹכְרִין. וּבְכָל מָקוֹם אֵין מוֹכְרִין
 לָהֶם בְּהֶמָּה גֹּסֶה. עֲגָלִים וְסִיחִים. שְׁלָמִים וְשְׁבוּרִין. רַבִּי
 יְהוּדָה מַתִּיר בְּשְׁבוּרָה. בֶּן בִּתְרָא מַתִּיר בַּסּוּס:

^ד מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לֶאֱכֹל צִלִּי בְּלִילֵי פֶסַחִים. אוֹכְלִין. מָקוֹם
 שֶׁנִּהְגוּ שְׁלֹא לֶאֱכֹל. אֵין אוֹכְלִין. מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לְהַדְּלִיק
 אֶת הַנֵּר בְּלִילֵי יוֹם הַכַּפּוּרִים. מְדַלִּיקִין. מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ שְׁלֹא
 לְהַדְּלִיק. אֵין מְדַלִּיקִין. וּמְדַלִּיקִין בְּבִתֵּי כְּנִסְיוֹת. וּבְבִתֵּי
 מְדַרְשׁוֹת. וּבִמְבֹאֵת הָאֵפִלִּים. וְעַל גְּבֵי הַחוֹלִים:

^ה מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּתַשְׁעָה בָּאָב. עוֹשִׂין.
 מָקוֹם שֶׁנִּהְגוּ שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת. אֵין עוֹשִׂין. וּבְכָל מָקוֹם

תלמידי חכמים בטלים רבן שמעון בן גמליאל אומר.
לעולם יעשה אדם עצמו תלמיד חכם וחכמים אומרים
ביהודה היו עושין מלאכה בערבי פסחים עד חצות.
ובגליל לא היו עושין כל עקר והלילה בית שמאי אוסרין.
ובית הלל מתירין עד הנץ החמה:

י רבי מאיר אומר כל מלאכה שהתחיל בה קודם
לארבעה עשר גומרה בארבעה עשר אבל לא יתחיל
בתחלה בארבעה עשר אף על פי שיכול לגומרה.
וחכמים אומרים שלש אומניות עושין מלאכה בערבי
פסחים עד חצות ואלו הן החיטים הספרים והכובסין.
רבי (יוסי בר) יהודה אומר אף הרצענים:

י מושיבין שובכין לתרנגולים בארבעה עשר ותרגולת
שברחה מחזירין אותה למקומה ואם מתה מושיבין
אחרת תחתיה גורפין מתחת רגלי בהמה בארבעה
עשר ובמועד מסלקין לצדדין מוליכין ומביאין כלים
מבית האומן אף על פי שאינם לצורך המועד:

ח ששה דברים עשו אנשי יריחו על שלשה מיחו בידם.
ועל שלשה לא מיחו בידם ואלו הן שלא מיחו בידם.
מרכיבין דקלים כל היום וכורכין את שמע וקוצרין
וגודשין לפני העמר ולא מיחו בידם ואלו שמיחו בידם.
מתירין גמזיות של הקדש ואוכלין מתחת הנשרים
בשבת ונותנין פאה לירק ומיחו בידם חכמים:

ברייתא

ט שְׁשֶׁה דְּבָרִים עָשָׂה חֲזַקְיָהוּ הַמֶּלֶךְ: עַל שְׁלֹשָׁה הוֹדוּ לוֹ: וְעַל שְׁלֹשָׁה לֹא הוֹדוּ לוֹ: גִּירָר עֲצֻמוֹת אָבִיו עַל מִטָּה שֶׁל חֲבָלִים וְהוֹדוּ לוֹ: בָּתֵּת נָחַשׁ הַנְּחָשֶׁת וְהוֹדוּ לוֹ: גָּנַז סֶפֶר רְפוּאוֹת וְהוֹדוּ לוֹ: וְעַל שְׁלֹשָׁה לֹא הוֹדוּ לוֹ: קֶצֶץ דִּלְתוֹת שֶׁל הֵיכָל וְשָׁגָרָן לְמֶלֶךְ אֲשׁוּר: וְלֹא הוֹדוּ לוֹ: סָתַם מִי גִיחֹן הָעֲלִיזֹן וְלֹא הוֹדוּ לוֹ: עֶבֶר נִסָּן בְּנִסָּן וְלֹא הוֹדוּ לוֹ:

עד כאן פסח ראשון

פרק ה

תָּמִיד נִשְׁחָט בְּשִׁמּוֹנָה וּמִחְצָה: וְקָרַב בְּתִשְׁעֵי וּמִחְצָה: בְּעֶרְבֵי פֶסְחִים נִשְׁחָט בְּשִׁבְעֵי וּמִחְצָה וְקָרַב בְּשִׁמּוֹנָה וּמִחְצָה: בֵּין בַּחֹל בֵּין בְּשִׁבְתָּ: חֹל עָרַב פֶּסַח לְהִיּוֹת בְּעָרַב שִׁבְתָּ: נִשְׁחָט בְּשֵׁשׁ וּמִחְצָה: וְקָרַב בְּשִׁבְעֵי וּמִחְצָה: וְהַפֶּסַח אַחֲרָיו:

ב הַפֶּסַח שֶׁנִּשְׁחָטוּ שְׁלֹא לְשִׁמּוֹ: וְקִבֵּל: וְהִלֵּךְ: וְזָרַק שְׁלֹא לְשִׁמּוֹ: אוֹ לְשִׁמּוֹ וְשְׁלֹא לְשִׁמּוֹ: אוֹ שְׁלֹא לְשִׁמּוֹ וְלְשִׁמּוֹ: פָּסוּל: בִּיצֵד לְשִׁמּוֹ וְשְׁלֹא לְשִׁמּוֹ: לְשֵׁם פֶּסַח וּלְשֵׁם שְׁלָמִים: שְׁלֹא לְשִׁמּוֹ וְלְשִׁמּוֹ: לְשֵׁם שְׁלָמִים וּלְשֵׁם פֶּסַח:

ג שֶׁנִּשְׁחָטוּ שְׁלֹא לְאוֹכְלָיו: וְשְׁלֹא לְמִנּוּיוֹ: לְעֶרְלִים וְלִטְמָאִים: פָּסוּל: לְאוֹכְלָיו: וְשְׁלֹא לְאוֹכְלָיו: לְמִנּוּיוֹ וְשְׁלֹא לְמִנּוּיוֹ: לְמוֹלִים וְלְעֶרְלִים: לִטְמָאִים וְלִטְהוֹרִים: בְּשֵׁר: שֶׁנִּשְׁחָטוּ קוֹדֵם

חצות פסול משום שנאמר בין הארבעים שחטו קודם לתמיד כשר. ובלבד שיהא אחד ממרס בדמו עד שיזרוק דם התמיד ואם נזרק כשר:

השוחט את הפסח על החמץ עובר בלא תעשה. רבי יהודה אומר אף התמיד רבי שמעון אומר פסח בארבעה עשר לשמו חיב ושלל לשמו פטור ושאר כל הזבחים בין לשמן ובין שלל לשמן פטור. במועד לשמו פטור. שלל לשמו חיב ושאר כל הזבחים בין לשמן בין שלל לשמן חיב חוץ מן החטאת ששחטה שלל לשמה:

הפסח נשחט בשלש כתות שנאמר ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל קהל ועדה וישראל נכנסה כת הראשונה נתמלאת העזרה נעלו דלתות העזרה תקעו והריעו ותקעו הכהנים עומדים שורות שורות ובידיהם בזיכי כסף ובזיכי זהב שורה שכלה כסף כסף ושורה שכלה זהב זהב לא היו מעורבין ולא היו לבזיכים שולים שמא יניחום ויקרש הדם:

שחט ישראל וקבל הכהן נותנו לחביריו וחביריו לחביריו ומקבל את המלא ומחזיר את הריקן כהן הקרוב אצל המזבח זורקו זריקה אחת כנגד היסוד:

יצתה כת ראשונה ונכנסה כת שניה יצתה שניה נכנסה שלישית כמעשה הראשונה כך מעשה השניה והשלישית קראו את ההלל אם גמרו שגו ואם שגו

שֶׁלִּישׁוֹ. אֶף עַל פִּי שֶׁלֹּא שֶׁלִּישׁוּ מִימֵיהֶם. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
מִימֵיהֶם שֶׁל בֵּית שְׁלִישִׁית לֹא הִגִּיעָה לְאַהֲבָתִי כִּי יִשְׁמַע
יִי. מִפְּנֵי שְׁעָמָה מוֹעֲטִין:

ח כִּמְעָשָׂהוּ בַּחֹל כֶּךָ מְעָשָׂהוּ בְּשִׁבְתָּ. אֲלֵא שֶׁהַכֹּהֲנִים
מִדִּיתִים אֶת הָעֲזָרָה שֶׁלֹּא בְּרִצּוֹן חֲכָמִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
כּוֹס הָיָה מְמַלֵּא מִדָּם הַתַּעֲרוּבוֹת. זֶרְקוּ זִרְיקָה אַחַת עַל
גִּבִּי הַמִּזְבֵּחַ. וְלֹא הוֹדוּ לוֹ חֲכָמִים:

ט כִּי־צֵד תוֹלִין וּמִפְּשִׁיטִין. אוֹנְקוֹלִיּוֹת שֶׁל בְּרִזָּל הָיוּ קְבוּעִין
בְּכוֹתָלִים וּבַעֲמוּדִין. שֶׁבָּהֶן תוֹלִין וּמִפְּשִׁיטִין. וְכָל מִי שֶׁאִין
לוֹ מָקוֹם לְתִלּוֹת וְלֹהֲפָשִׁיט. מְקַלּוֹת דָּקִים חֲלָקִים הָיוּ שָׁם.
וּמִנִּיחַ עַל כְּתָפוֹ. וְעַל כְּתָף חֲבִירוֹ. וְתוֹלָה וּמִפְּשִׁיט. רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אֲרַבְּעָה עָשָׂר שָׁחַל לִהְיוֹת בְּשִׁבְתָּ. מִנִּיחַ
יָדוֹ עַל כְּתָף חֲבִירוֹ. וְיָד חֲבִירוֹ עַל כְּתָפוֹ. וְתוֹלָה וּמִפְּשִׁיט:

י קָרְעוּ וְהוֹצִיא אִימורָיו. נִתְּנָן בַּמָּגֶס וְהִקְטִירָן עַל גִּבִּי
הַמִּזְבֵּחַ. יִצְתָה כֵּת הָרָאשׁוֹנָה וַיִּשְׁבָּה לָהּ בְּהַר הַבַּיִת. שְׁנִיָּה
בַּחִיל. וְהִשְׁלִישִׁית בַּמְּקוֹמָה עוֹמֶדֶת. חֲשִׁיכָה יֵצְאוּ וְעָלוּ
אֶת פֶּסְחִיהֶן:

פרק ו

אֵלּוּ דְּבָרִים בִּפְסָח דּוֹחִין אֶת הַשַּׁבָּת שְׁחִטָּתוֹ וְזִרְיָקָת
 דָּמּוֹ וּמִיחוּי קֶרְבִּיו וְהִקְטֵר חֲלָבָיו אָבֵל צִלְתּוֹ
 וְהִדְחַת קֶרְבִּיו אֵינָן דּוֹחִין אֶת הַשַּׁבָּת הִרְכָּבָתוֹ וְהִבָּאָתוֹ
 מִחוּץ לַתְּחוּם וְחִתִּיכַת יְבֻלָּתוֹ אֵין דּוֹחִין אֶת הַשַּׁבָּת רַבִּי
 אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר דּוֹחִין:

ב אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְהֵלֵא דִין הוּא מָה אִם שְׁחִיטָה שְׁהִיא
 מְשׁוּם מְלֹאכָה דּוֹחָה אֶת הַשַּׁבָּת אֵלּוּ שֶׁהֵן מְשׁוּם שְׁבוּת
 לֹא יִדְחוּ אֶת הַשַּׁבָּת אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ יוֹם טוֹב יוֹכִיחַ
 שֶׁהִתִּירוּ בּוֹ מְשׁוּם מְלֹאכָה וְאָסְרוּ בּוֹ מְשׁוּם שְׁבוּת אָמַר
 לוֹ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מָה זֶה יְהוֹשֻׁעַ מָה רָאִיהָ רְשׁוּת לְמַצּוֹה
 הַשִּׁיב רַבִּי עֲקִיבָא וְאָמַר הִזָּאָה תּוֹכִיחַ שְׁהִיא מַצּוֹה
 וְהִיא מְשׁוּם שְׁבוּת וְאֵינָה דּוֹחָה אֶת הַשַּׁבָּת אַף אֶתָּה
 אַל תִּתְּמָה עַל אֵלּוּ שְׂאֵף עַל פִּי שֶׁהֵן מַצּוֹה וְהֵן מְשׁוּם
 שְׁבוּת לֹא יִדְחוּ אֶת הַשַּׁבָּת אָמַר לוֹ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְעָלֶיהָ
 אֲנִי דֵין וּמָה אִם שְׁחִיטָה שְׁהִיא מְשׁוּם מְלֹאכָה דּוֹחָה אֶת
 הַשַּׁבָּת הִזָּאָה שְׁהִיא מְשׁוּם שְׁבוּת אֵינּוּ דִין שֶׁתִּדְּחָה אֶת
 הַשַּׁבָּת אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא אוֹ חֲלוּף מָה אִם הִזָּאָה
 שְׁהִיא מְשׁוּם שְׁבוּת אֵינָה דּוֹחָה אֶת הַשַּׁבָּת שְׁחִיטָה
 שְׁהִיא מְשׁוּם מְלֹאכָה אֵינּוּ דִין שֶׁלֹּא תִדְּחָה אֶת הַשַּׁבָּת
 אָמַר לוֹ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר עֲקִיבָא עֲקֶרֶת מָה שְׁכָתוֹב בַּתּוֹרָה
 (בֵּין הָאֲרֻבַּעִים) בְּמוֹעֵדוֹ בֵּין בַּחוּל בֵּין בַּשַּׁבָּת אָמַר לוֹ
 רַבִּי הֵבֵא לִי מוֹעֵד לֹאֵלּוּ כְּמוֹעֵד לְשְׁחִיטָה כָּלֵל אָמַר רַבִּי

עֲקִיבָא כָּל מְלָאכָה שְׁאֵפְשָׁר לַעֲשׂוֹתָהּ מֵעֶרֶב שַׁבָּת אֵינָה
 דּוֹחָה אֶת הַשַּׁבָּת. שְׁחִיטָה שְׂאִי אֵפְשָׁר לַעֲשׂוֹתָהּ מֵעֶרֶב
 שַׁבָּת דּוֹחָה אֶת הַשַּׁבָּת:

^ג אֵימָתִי מְבִיאִין עִמּוֹ חֲגִיגָה בְּזֶמֶן שֶׁהוּא בָּא בַּחֹל
 וּבִטְהָרָה וּבְמוֹעֵט. וּבְזֶמֶן שֶׁהוּא בָּא בַּשַּׁבָּת. בְּמִרְבָּה.
 וּבִטְמָאָה. אֵין מְבִיאִין עִמּוֹ חֲגִיגָה:

^ד חֲגִיגָה הֵיטָה בָּאָה מִן הַצֹּאן. מִן הַבֶּקָר מִן הַכִּבְשִׁים. וּמִן
 הָעוֹזִים. מִן הַזְּכָרִים וּמִן הַנְּקִבּוֹת. וְנֹאכָלֶת לִשְׁנֵי יָמִים וְלִילָה
 אַחַת:

^ה הַפֶּסַח שֶׁשְּׁחָטוּ שְׁלָא לִשְׁמוֹ בַּשַּׁבָּת. חֵיב עָלָיו חֲטָאת.
 וְשֹׂאֵר כָּל הַזְּבָחִים שֶׁשְּׁחָטָן לְשׁוֹם פֶּסַח. אִם אֵינָן רְאוּיִין
 חֵיב. וְאִם רְאוּיִין הֵן. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיֵּב חֲטָאת. וְרַבִּי
 יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר. אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מָה אִם פֶּסַח שֶׁהוּא
 מוֹתֵר לְשִׁמּוֹ כְּשֶׁשָּׁנָה אֶת שְׁמוֹ. חֵיב. זְבָחִים שֶׁהֵן אֲסוּרִין
 לְשִׁמּוֹ. כְּשֶׁשָּׁנָה אֶת שְׁמָן אֵינּוּ דִין שִׁיָּהָא חֵיב. אָמַר לוֹ
 רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לֹא. אִם אִמְרַתְּ בַּפֶּסַח שֶׁשָּׁנָה לְדָבָר הָאֲסוּר.
 תֹּאמַר בְּזְבָחִים שֶׁשָּׁנָן לְדָבָר הַמוֹתֵר. אָמַר לוֹ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
 אֵימּוּרֵי צְבוּר יוֹכִיחוּ. שֶׁהֵן מוֹתְרִין לְשִׁמּוֹ. וְהַשּׁוֹחֵט לְשִׁמּוֹ
 חֵיב. אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לֹא. אִם אִמְרַתְּ בְּאֵימּוּרֵי צְבוּר
 שִׁישׁ לָהֶן קִצָּבָה. תֹּאמַר בַּפֶּסַח שֶׁאֵין לוֹ קִצָּבָה. רַבִּי מֵאִיר
 אָמַר אֵף הַשּׁוֹחֵט לְשֵׁם אֵימּוּרֵי צְבוּר פֶּטוּר:

י שֶׁחָטוּ שְׁלֹא לְאוֹכְלָיו וְשְׁלֹא לְמִנּוּיוֹ וְלַעֲרֵלִין וְלַטְמְאִין
 חֵיִיב לְאוֹכְלָיו וְשְׁלֹא לְאוֹכְלָיו לְמִנּוּיוֹ וְשְׁלֹא לְמִנּוּיוֹ
 לְמוּלִים וְלַעֲרֵלִין לְטְהוּרִים וְלַטְמְאִים פְּטוּר שֶׁחָטוּ
 וְנִמְצָא בְּעַל מוֹם חֵיִיב שֶׁחָטוּ וְנִמְצָא טְרִיפָה בְּסֶתֶר
 פְּטוּר שֶׁחָטוּ וְנוֹדַע שֶׁמִּשְׁכּוֹ הִבְעֵלִים אֶת יְדֵיהֶם אוֹ
 שְׁמֵתוֹ אוֹ שֶׁנִּטְמְאוּ פְּטוּר מִפְּנֵי שֶׁשָּׁחַט בְּרִשּׁוֹת:

פרק ז

כִּיצַד צוֹלִין אֶת הַפֶּסַח מִבֵּיאִין שְׁפוֹד שֶׁל רִמּוֹן וְתוֹחֲבוּ
 מִתּוֹךְ פִּי עַד בֵּית נְקוּבָתוֹ וְנוֹתֵן אֶת כְּרַעְיוֹ וְאֶת
 בְּגֵי מַעְיוֹ לְתוֹכוֹ דִּבְרֵי רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר
 כִּמֵּן בְּשׁוּל הוּא זֶה אֵלֶּא תוֹלִין חוּצָה לוֹ:

ב אֵין צוֹלִין אֶת הַפֶּסַח לֹא עַל הַשְּׁפוֹד וְלֹא עַל הָאֶסְכָּלָא
 אָמַר רַבִּי צְדוֹק מַעֲשֶׂה בְּרֶבֶן גְּמְלִיאֵל שֶׁאָמַר לְטָבִי עֲבָדוּ
 צֵא וְצִלָּה לָנוּ אֶת הַפֶּסַח עַל הָאֶסְכָּלָא נָגַע בְּחֶרְסוֹ שֶׁל
 תַּנּוּר יִקְלוֹף אֶת מְקוֹמוֹ נָטַף מִרְטָבוֹ עַל הַחֶרֶס וְחִזַּר
 עָלָיו יְטוּל אֶת מְקוֹמוֹ נָטַף מִרְטָבוֹ עַל הַסּוּלָת וְקִמּוץ
 אֶת מְקוֹמוֹ:

ג סָכוּ בְּשֶׁמֶן תְּרוּמָה אִם חֲבוּרָת כֹּהֲנִים יֹאכְלוּ אִם שֶׁל
 יִשְׂרָאֵל אִם חֵי הוּא יְדִיחֲנוּ וְאִם צָלִי הוּא יִקְלוֹף אֶת
 הַחִיצוֹן סָכוּ בְּשֶׁמֶן שֶׁל מַעֲשֶׂר שְׁנִי לֹא יַעֲשֶׂנוּ דָּמִים עַל
 בְּגֵי חֲבוּרָה שֶׁאֵין פּוֹדִין מַעֲשֶׂר שְׁנִי בִירוּשָׁלַיִם:

י חֲמִשָּׁה דְּבָרִים בָּאִין בְּטַמְאָה. וְאֵינָן נֶאֱכָלִין בְּטַמְאָה.
הָעֹמֵר. וְשֵׁתִי הַלֶּחֶם. וְלֶחֶם הַפָּנִים. וְזִבְחֵי שְׁלָמִי צָבוּר.
וְשְׁעִירֵי רָאשֵׁי חֲדָשִׁים. הַפֶּסַח שָׂבָא בְּטַמְאָה. נֶאֱכָל
בְּטַמְאָה. שְׁלֹא בָּא מִתְחַלְתּוֹ אֲלָא לֶאֱכִילָהּ:

ה גִּטְמָא הַבֶּשֶׂר וְהַחֲלֵב קִיִּים. אֵינוֹ זוֹרֵק אֶת הַדָּם. גִּטְמָא
הַחֲלֵב וְהַבֶּשֶׂר קִיִּים. זוֹרֵק אֶת הַדָּם. וּבִמְקַדְשֵׁין אֵינוֹ כֵּן.
אֲלָא אֵף עַל פִּי שְׁנִטְמָא הַבֶּשֶׂר וְהַחֲלֵב קִיִּים. זוֹרֵק אֶת
הַדָּם:

י גִּטְמָא קָהֵל אוֹ רַבּוֹ. אוֹ שֶׁהָיוּ הַכֹּהֲנִים טְמֵאִים וְהַקָּהֵל
טְהוֹרִים. יַעֲשֶׂה בְּטַמְאָה. גִּטְמָא מַעוּט הַקָּהֵל. הַטְּהוֹרִין
עוֹשִׂין אֶת הָרֹאשׁוֹן וְהַטְּמֵאִין עוֹשִׂין אֶת הַשֵּׁנִי:

י הַפֶּסַח שְׁנִזְרַק דָּמּוֹ וְאַחֲרַיִם כֵּךְ נֹדַע שֶׁהוּא טָמֵא. הַצִּיץ
מִרְצָה. גִּטְמָא הַגּוֹף. אֵין הַצִּיץ מִרְצָה. מִפְּנֵי שֶׁאָמְרוּ הַנְּזִיר
וְעוֹשֶׂה פֶסַח. הַצִּיץ מִרְצָה עַל טוּמְאַת הַדָּם. וְאֵין הַצִּיץ
מִרְצָה עַל טוּמְאַת הַגּוֹף. גִּטְמָא טוּמְאַת תְּהוֹם. הַצִּיץ
מִרְצָה:

ה גִּטְמָא שְׁלָם אוֹ רַבּוֹ. שׁוֹרְפִין אוֹתוֹ לִפְנֵי הַבִּירָה
מִעֲצֵי הַמַּעֲרָכָה. גִּטְמָא מַעוּט. וְהַנּוֹתֵר. שׁוֹרְפִין אוֹתוֹ
בַּחֲצֵרוֹתֵיהֶן. אוֹ עַל גִּגּוֹתֵיהֶן מִעֲצֵי עֶצֶמָן. הַצִּיקְנִין שׁוֹרְפִין
אוֹתוֹ לִפְנֵי הַבִּירָה. בְּשִׁבִּיל לְהַנּוֹת מִעֲצֵי הַמַּעֲרָכָה:

^ט הפסח שיצא או שננטמא ישרף מיד. נטמאו הבטלים או שמתו תעבר צורתו וישרף בששה עשר. רבי יוחנן בן ברוקא אומר. אף זה ישרף מיד לפי שאין לו אוכלין:

^י העצמות והגידין והנותר. ישרפו בששה עשר. חל ששה עשר להיות בשבת. ישרפו בשבעה עשר. לפי שאין דוחין את השבת ולא את יום טוב:

^{יא} כל הנאכל בשור הגדול. יאכל בגדי הרך. וראשי כנפים. והסחוסים. השובר את העצם בפסח הטהור. הרי זה לוקה ארבעים. אבל המותר בטהור. והשובר בטמא. אינו לוקה את הארבעים:

^{יב} אבר שיצא מקצתו חותך עד שמגיע לעצם. וקולף עד שמגיע לפרק. וחותך. ובמקדשין קוצץ בקופיץ. שאין בו משום שבירת העצם. מן האגף ולפנים. כלפנים. מן האגף ולחוץ. כלחוץ. החלונות ועובי החומה כלפנים:

^{יג} שתי חבורות שהיו אוכלות בבית אחד. אלו הופכין את פניהם הילך ואוכלין. ואלו הופכין את פניהם הילך ואוכלין. והמחם באמצע. וכשהשמש עומד למזוג. קופץ את פיו. ומחזיר את פניו. עד שמגיע אצל חבורתו ואוכל. והכלה הופכת את פניה ואוכלת:

פרק ח

הָאִשָּׁה בְּזֶמֶן שֶׁהִיא בְּבֵית בַּעֲלָהּ שָׁחַט עָלֶיהָ בַּעֲלָהּ.
 וְשָׁחַט עָלֶיהָ אָבִיהָ תֹאכֵל מִשָּׁל בַּעֲלָהּ הֵלֵכָה
 רָגַל רֹאשׁוֹן לַעֲשׂוֹת בְּבֵית אָבִיהָ שָׁחַט עָלֶיהָ אָבִיהָ וְשָׁחַט
 עָלֶיהָ בַּעֲלָהּ תֹאכֵל בְּמָקוֹם שֶׁהִיא רוֹצָה יְתוֹם שֶׁשָּׁחַטוּ
 עָלָיו אֶפְסוֹטְרוֹפּוֹסִין יֹאכֵל בְּמָקוֹם שֶׁהוּא רוֹצָה עֶבֶד שֶׁל
 שְׁנֵי שׁוֹתֵפִין לֹא יֹאכֵל מִשָּׁל שְׁנֵיהֶן מִי שֶׁחָצִי עֶבֶד וְחָצִי
 בֶּן חוֹרִין לֹא יֹאכֵל מִשָּׁל רַבּוֹ:

בֵּי הָאוֹמֵר לְעֶבְדוֹ צֵא וּשְׁחוֹט עָלַי אֶת הַפֶּסַח שָׁחַט
 גָּדִי יֹאכֵל שָׁחַט טֹלָה יֹאכֵל שָׁחַט גָּדִי וְטֹלָה יֹאכֵל מִן
 הָרֹאשׁוֹן שָׁכַח מָה אָמַר לוֹ רַבּוֹ בִּיצֵד יַעֲשֶׂה יִשְׁחוֹט טֹלָה
 וְגָדִי וַיֹּאמֶר אִם גָּדִי אָמַר לִי רַבִּי גָדִי שְׁלוּ וְטֹלָה שְׁלִי וְאִם
 טֹלָה אָמַר לִי רַבִּי טֹלָה שְׁלוּ וְגָדִי שְׁלִי שָׁכַח רַבּוֹ מָה אָמַר
 לוֹ שְׁנֵיהֶם יֵצְאוּ לְבֵית הַשְּׂרִיפָה וּפְטוּרִין מִלַּעֲשׂוֹת פֶּסַח
 שְׁנֵי:

גִּי הָאוֹמֵר לְבָנָיו הֲרִינִי שׁוֹחֵט אֶת הַפֶּסַח עַל מִי שִׁיעֲלָה
 מִכֶּם רֹאשׁוֹן לִירוּשָׁלַיִם כִּיּוֹן שֶׁהַכֶּנִּיס הָאֶחָד רֹאשׁוֹ וְרַבּוֹ
 זָכָה בְּחֶלְקוֹ וּמִזֶּכֶה אֶת אֶחָיו עִמּוֹ לְעוֹלָם נִמְנִין עָלָיו עַד
 שִׁיָּהָא בּוֹ כְּזִית לְכָל אֶחָד וְאֶחָד נִמְנִין וּמוֹשְׁכִין אֶת יְדֵיהֶן
 מִמֶּנּוּ עַד שִׁישְׁחוֹט רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר עַד שִׁיזְרוֹק עָלָיו
 אֶת הַדָּם:

ד' הַמִּמְנָה עִמּוֹ אַחֲרִים בְּחֶלְקוֹ רִשְׁאִין בְּנֵי חֲבוּרָה לִתֵּן לוֹ
אֶת שְׁלוֹ וְהוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ וְהֵן אוֹכְלִים מִשְׁלֵהֶן:

ה' זָב שֶׁרָאָה שְׁתֵּי רְאִיּוֹת שׁוֹחֲטִין עָלָיו בְּשִׁבְעֵי רָאָה
שְׁלֹשׁ שׁוֹחֲטִין עָלָיו בְּשִׁמְיָי שְׁלוֹ שׁוּמְרֵת יוֹם כְּנֶגֶד יוֹם
שׁוֹחֲטִין עָלֶיהָ בְּשֵׁנִי שְׁלָה רָאָתָה שְׁנֵי יָמִים שׁוֹחֲטִין עָלֶיהָ
בְּשִׁלִּישֵׁי וְהַזְבָּה שׁוֹחֲטִין עָלֶיהָ בְּשִׁמְיָי:

ו' הָאוֹנֵן וְהַמִּפְקָח אֶת הַגֵּל וְכֵן מִי שֶׁהִבְטִיחוּהוּ לְהוֹצִיאוֹ
מִבֵּית הָאֲסוּרִים וְהַחֲזִלָה וְהַזְקֵן שֶׁהֵן יְכוּלִים לֶאֱכֹל בְּזֵית
שׁוֹחֲטִין עָלֶיהֶן עַל כָּלֵן אֵין שׁוֹחֲטִין עָלֶיהֶן בְּפָנֵי עֲצָמָן
שְׁמַא יָבִיאוּ אֶת הַפֶּסַח לִידֵי פֶסוּל לְפִיכָד אִם אִירַע בָּהֶן
פֶּסוּל פְּטוּרִים מִלַּעֲשׂוֹת פֶּסַח שְׁנֵי חוּץ מִן הַמִּפְקָח בַּגֵּל
שֶׁהוּא טָמֵא מִתְּחִלָּתוֹ:

ז' אֵין שׁוֹחֲטִין אֶת הַפֶּסַח עַל הַיָּחִיד דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי
יוֹסִי מִתִּיר אֶפִּילוֹ חֲבוּרָה שֶׁל מֵאָה שֶׁהֵן יְכוּלִים לֶאֱכֹל
כְּזֵית אֵין שׁוֹחֲטִין עָלֶיהֶן וְאֵין עוֹשִׂין חֲבוּרַת נָשִׁים וְעֶבְדִּים
וּקְטָנִים:

ח' אוֹנֵן טוֹבֵל וְאוֹכֵל אֶת פֶּסַחוֹ לְעֶרֶב אֲבָל לֹא בִקְדָשִׁים
הַשּׁוֹמֵעַ עַל מִתּוֹ וְהַמְלַקֵּט לוֹ עֲצָמוֹת טוֹבֵל וְאוֹכֵל
בִּקְדָשִׁים גֵּר שֶׁנִּתְּגַר בְּעֶרֶב פֶּסַח בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים
טוֹבֵל וְאוֹכֵל אֶת פֶּסַחוֹ לְעֶרֶב וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים הַפּוֹרֵשׁ
מִן הָעֶרְלָה כְּפּוֹרֵשׁ מִן הַקֶּבֶר:

פרק ט

מי שהיה טמא או בדרך רחוקה ולא עשה את הראשון.
יעשה את השני שגג או נאנס ולא עשה את
הראשון יעשה את השני אם כן למה נאמר טמא או
שהיה בדרך רחוקה שאלו פטורין מהכרת ואלו חייבים
בהכרת:

^ב איזו היא דרך רחוקה מן המודיעים ולחוג וכמדתה
לכל רוח דברי רבי עקיבא רבי אליעזר אומר מאסקופת
העזרה ולחוג אומר רבי יוסי לפיכך נקוד על ה' לומר לא
מפני שרחוקה ודאי אלא מאסקופת העזרה ולחוג:

^ג מה בין פסח ראשון לשני הראשון אסור בבל יראה ובל
ימצא והשני מצה וחמץ עמו בבית הראשון טעון הלל
באכילתו והשני אינו טעון הלל באכילתו זה וזה טעונין
הלל בעשייתו ונאכלין צלי על מצות ומרורים ודוחין את
השבת:

^ד הפסח שבא בטמאה לא יאכלו ממנו זבין וזבות נדות
ויולדות ואם אכלו פטורים מהכרת רבי אליעזר פוטר
אף על ביאת מקדש:

^ה מה בין פסח מצרים לפסח דורות פסח מצרים מקחו
מבעשור וטעון הזאה באגדת אזוב על המשקוף ועל

שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת · וְנֶאֱכָל בַּחֲפִזּוֹן בְּלִילָה אַחַת · וּפֶסַח דְּוָרוֹת
נוֹהֵג כָּל שַׁבָּעָה:

י אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻעַ שְׁמַעְתִּי שְׁתַּמּוּרַת הַפֶּסַח קָרִיבָה ·
וּתְמּוּרַת הַפֶּסַח אֵינָה קָרִיבָה וְאֵין לִי לִפְרֹשׁ · אָמַר רַבִּי
עֲקִיבָא אֲנִי אֶפְרֹשׁ · הַפֶּסַח שֶׁנִּמְצָא קוֹדֵם שְׁחִיטַת הַפֶּסַח ·
יֵרָעָה עַד שִׁסְתָּאב · וַיִּמָּכֵר · וַיִּקַּח בְּדָמָיו שְׁלָמִים · וְכֵן
תְּמּוּרָתוֹ · אַחֲרֵי שְׁחִיטַת הַפֶּסַח קָרֵב שְׁלָמִים · וְכֵן תְּמּוּרָתוֹ:

י הַמִּפְרִישׁ נִקְבָּה לִפְסָחוֹ · אוֹ זָכַר בֶּן שְׁתֵּי שָׁנִים יֵרָעָה עַד
שִׁסְתָּאב · וַיִּמָּכֵר וַיִּפְּלוּ דָמָיו לַנִּדְבָה · הַמִּפְרִישׁ פֶּסַחוֹ וּמַת ·
לֹא יִבְיָאֲנוּ בָנוּ אַחֲרָיו לְשֵׁם פֶּסַח · אֶלָּא לְשֵׁם שְׁלָמִים:

ח הַפֶּסַח שֶׁנִּתְעַרַב בַּזְבָּחִים · כֵּלֶן יֵרָעוּ עַד שִׁסְתָּאבּוֹ ·
וַיִּמָּכְרוּ · וַיָּבִיאוּ בְּדָמֵי הַיָּפָה שְׁבָהֶן מִמֵּין זֶה · וּבְדָמֵי הַיָּפָה
שְׁבָהֶן מִמֵּין זֶה · וַיִּפְסִיד הַמוֹתֵר מִבֵּיתוֹ · נִתְעַרַב בְּבִכּוּרוֹת ·
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר אִם חֲבוּרַת כֹּהֲנִים יֹאכְלוּ:

ט חֲבוּרָה שֶׁאֲבָדָה פֶּסַחָהּ וְאָמְרָה לְאַחַד · צֵא וּבִקֵּשׁ
וּשְׁחוּט עָלֵינוּ · וְהִלֵּךְ וּמָצָא וּשְׁחַט · וְהֵם לִקְחוּ וּשְׁחֲטוּ ·
אִם שָׁלוּ נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן הוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ · וְהֵם אוֹכְלִים
עִמּוֹ מִשְׁלוֹ · וְאִם שָׁלְהֶן נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן הֵם אוֹכְלִין מִשְׁלָהֶן ·
וְהוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ · וְאִם אֵין יָדוּעַ אִיזָה מֵהֶם נִשְׁחַט
רֹאשׁוֹן · אוֹ שֶׁשְׁחֲטוּ שְׁנֵיהֶם כְּאַחַד · הוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ · וְהֵם
אֵינָם אוֹכְלִים עִמּוֹ · וְשָׁלְהֶן יֵצֵא לְבֵית הַשְּׂרִיפָה · וּפְטוּרִין
מִלַּעֲשׂוֹת פֶּסַח שְׁנִי · אָמַר לָהֶן אִם אַחֲרָתִי צֵאוּ וּשְׁחֲטוּ

עָלֵי הַלֵּךְ וּמִצָּא וְשַׁחַט וְהֵן לִקְחוּ וְשַׁחֲטוּ. אִם שָׁלְהֵן
נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן. הֵם אוֹכְלִין מִשְׁלֵהֵן. וְהוּא אוֹכֵל עִמָּהֶן. וְאִם
שָׁלוּ נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן. הוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ. וְהֵן אוֹכְלִין מִשְׁלֵהֵן.
וְאִם אֵין יָדוּעַ אֵיזָה מֵהֶם נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן. אוֹ שֶׁשַּׁחֲטוּ
שְׁנֵיהֶם כְּאַחֵד. הֵן אוֹכְלִין מִשְׁלֵהֵן. וְהוּא אֵינוֹ אוֹכֵל עִמָּהֶן.
וְשָׁלוּ יֵצֵא לְבֵית הַשְּׂרֵפָה. וּפְטוֹר מִלַּעֲשׂוֹת פֶּסַח שְׁנֵי. אָמַר
לָהֶן וְאָמְרוּ לוֹ. אוֹכְלִים בָּלֵם מִן הָרֹאשׁוֹן. וְאִם אֵין יָדוּעַ
אֵיזָה מֵהֶם נִשְׁחַט רֹאשׁוֹן. שְׁנֵיהֶן יוֹצְאִין לְבֵית הַשְּׂרֵפָה.
לֹא אָמַר לָהֶן. וְלֹא אָמְרוּ לוֹ. אֵינָן אַחֲרָאִין זֶה לָזֶה:

שְׁתֵּי חֲבוּרוֹת שֶׁנִּתְעַרְבוּ פְּסָחֵיהֶן. אֵלּוּ מוֹשְׁכִין לָהֶן אַחֵד.
וְאֵלּוּ מוֹשְׁכִין לָהֶן אַחֵד. אַחֵד מֵאֵלּוּ בָּא לוֹ אֶצֶל אֵלּוּ. וְאַחֵד
מֵאֵלּוּ בָּא לוֹ אֶצֶל אֵלּוּ. וְכַךְ הֵם אוֹמְרִים. אִם שָׁלְנוּ הוּא
הַפֶּסַח הַזֶּה. יְדִיד מְשׁוּכּוֹת מִשְׁלָךְ. וְנִמְנִית עַל שָׁלְנוּ. וְאִם
שָׁלָךְ הוּא הַפֶּסַח הַזֶּה. יְדִינוּ מְשׁוּכּוֹת מִשְׁלְנוּ וְנִמְנִינוּ עַל
שָׁלָךְ. וְכֵן חֲמֵשׁ חֲבוּרוֹת שֶׁל חֲמֵשֶׁה חֲמֵשֶׁה וְשֶׁל עֶשְׂרֶה
עֶשְׂרֶה. מוֹשְׁכִין לָהֶן אַחֵד מִכָּל חֲבוּרָה וְחֲבוּרָה. וְכֵן הֵם
אוֹמְרִים:

שְׁנַיִם שֶׁנִּתְעַרְבוּ פְּסָחֵיהֶם. זֶה מוֹשֵׁךְ לוֹ אַחֵד. וְזֶה מוֹשֵׁךְ
לוֹ אַחֵד. זֶה מִמֶּנָּה עִמּוֹ אַחֵד מִן הַשּׁוֹק וְזֶה מִמֶּנָּה עִמּוֹ
אַחֵד מִן הַשּׁוֹק. זֶה בָּא אֶצֶל זֶה. וְזֶה בָּא אֶצֶל זֶה. וְכַךְ
הֵם אוֹמְרִים. אִם שְׁלִי הוּא פֶּסַח זֶה. יְדִיד מְשׁוּכּוֹת מִשְׁלָךְ
וְנִמְנִית עַל שְׁלִי. וְאִם שָׁלָךְ הוּא פֶּסַח זֶה. יְדִי מְשׁוּכּוֹת
מִשְׁלִי וְנִמְנִיתִי עַל שָׁלָךְ:

פרק י

עֲרֵבִי פֶסְחִים סְמוּד לְמִנְחָה. לֹא יֹאכַל אָדָם עַד
שֶׁתַּחֲשֹׁד. וְאִפִּילוּ עָנִי שְׁבִי־שְׂרָאֵל לֹא יֹאכַל עַד
שִׁישֵׁב. וְלֹא יִפְחֲתוּ לוֹ מֵאַרְבַּע כּוֹסוֹת שֶׁל יַיִן. וְאִפִּילוּ מִן
הַתְּמָחוּי:

ב' מִזְגוּ לוֹ כּוֹס רֵאשׁוֹן. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים מְבָרֵךְ עַל הַיּוֹם.
וְאַחֵר כֵּךְ מְבָרֵךְ עַל הַיַּיִן. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים מְבָרֵךְ עַל
הַיַּיִן. וְאַחֵר כֵּךְ מְבָרֵךְ עַל הַיּוֹם:

ג' הֵבִיאוּ לִפְנֵיוּ מְטִבֵּל בַּחֲזָרָת עַד שֶׁמִּגִּיעַ לְפִרְפֹּרֶת הַפֶּת.
הֵבִיאוּ לִפְנֵי מִצָּה וַחֲזָרָת וַחֲרוֹסֶת וּשְׁנֵי תַבְשִׁילִין. אֵף עַל
פִּי שְׁאִין חֲרוֹסֶת מִצָּה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּר צְדוֹק אוֹמֵר מִצָּה.
וּבִמְקָדָשׁ הָיוּ מְבִיאִים לִפְנֵיוּ גּוֹפּוֹ שֶׁל פֶּסַח:

ד' מִזְגוּ לוֹ כּוֹס שֵׁנִי. וְכֹאן הֵבֵן שׂוֹאֵל אָבִיו. וְאִם אֵין דַּעַת
בְּבֶן אָבִיו מִלְמָדוֹ. מָה נִשְׁתַּנָּה הַלֵּילָה הַזֶּה מִכָּל הַלֵּילוֹת.
שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין חֶמֶץ וּמִצָּה. הַלֵּילָה הַזֶּה כָּלוּ
מִצָּה. שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין שְׂאֵר יִרְקוֹת. הַלֵּילָה
הַזֶּה מְרוֹר. שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין בֶּשֶׂר צָלִי שְׁלֹק
וּמִבְשָׁל. הַלֵּילָה הַזֶּה כָּלוּ צָלִי. שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אָנוּ מְטִבִּילִין
פֶּעַם אַחַת. הַלֵּילָה הַזֶּה שְׁתֵּי פְעָמִים. וְלִפִּי דַעַתוֹ שֶׁל בֶּן.
אָבִיו מִלְמָדוֹ. מִתְחִיל בְּגִנוּת וּמְסִים בְּשֹׁבַח. וְדוֹרֵשׁ מֵאַרְמִי
אוֹבֵד אָבִי. עַד שִׁיגְמוֹר כָּל הַפְּרָשָׁה כְּלָה:

ה רבן גמליאל היה אומר כל שלא אמר שלשה דברים אלו בפסח לא יצא ידי חובתו ואלו הן פסח מצה ומרור פסח על שום שפסח המקום על בתי אבותינו במצרים מצה על שום שנגאלו אבותינו ממצרים מרור על שום שמררו המצרים את חיי אבותינו במצרים בכל דוד ודוד חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים שנאמר והגדת לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה יי לי בצאתי ממצרים לפיכך אנחנו חייבין להודות להלל לשבח לפאר לרומם להדר לברך לעלה ולקלס למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלו הוציאנו מעבדות לחרות מיגון לשמחה ומשעבוד לגאולה ונאמר לפניו הללויה:

י עד היכן הוא אומר בית שמאי אומרים עד אם הבנים שמחה ובית הלל אומרים עד חלמיש למעינו מים וחותם בגאולה רבי טרפון אומר אשר גאלנו וגאל את אבותינו ממצרים ואינו חותם רבי עקיבא אומר כן יי אלהינו ואלהי אבותינו יגיענו למועדים ולרגלים אחרים הבאים לקראתנו לשלום שמחים בבגין עירך וששים בעבודתך ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים וכולי עד ברוך אתה יי גאל ישראל:

י מזגנו לו כוס שלישי מברך על מזונו רביעי גומר עליו את ההלל ואומר עליו ברכת השיר בין הכוסות הללו אם רוצה לשותות ישתה בין שלישי לרביעי לא ישתה:

ח אין מפטירין אחר הפסח אפיקמן יישנו מקצתן יאכלו.
כלן לא יאכלו רבי יוסי אומר נתנמןמו יאכלו נרדמו.
לא יאכלו:

ט הפסח אחר חצות מטמא את הידים הפגול והנותר
מטמאין את הידים ברך ברכת הפסח פטר את של
זבח ברך את של זבח לא פטר את של פסח דברי
רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר לא זו פוטרת זו ולא
זו פוטרת זו: סליק

מסכת חגיגה

פרק א

הכל חייבים בראיה חוץ מחרש שוטה וקטן וטומטום
ואנדרוגינוס ונשים ועבדים שאינם משוחררים
החגר והסומא והחולה והזקן ומי שאינו יכול לעלות
ברגליו איזהו קטן כל שאינו יכול לרכוב על כתפיו של
אביו ולעלות מירושלים להר הבית דברי בית שמאי
ובית הלל אומרים כל שאינו יכול לאחוז בידו של אביו
ולעלות מירושלים להר הבית שנאמר שלש רגלים:

ב בית שמאי אומרים הראיה שתי כסף והחגיגה מעה
כסף ובית הלל אומרים הראיה מעה כסף והחגיגה שתי
כסף:

ג עולות במועד באות מן החולין והשלמים מן המעשר
יום טוב הראשון של פסח בית שמאי אומרים מן החולין
ובית הלל אומרים מן המעשר:

ד ישראל יוצאין ידי חובתן בנגדרים ובנדבות ובמעשר
בהמה והכהנים בחטאות ובאשמות ובבכור ובחזה
ושוק אבל לא בעופות ולא במנחות:

ה מי שישי לו אוכלים מרבים ונכסים מועטים מביא
שלמים מרבים ועולות מועטות נכסים מרבים ואוכלין
מועטין מביא עולות מרבות ושלמים מועטין זה וזה

מועט. על זה אמרו מטה כסף ושתי כסף. זה וזה מרבה.
על זה נאמר איש במתנת ידו כברכת יי אלהיך אשר נתן
לך:

י מי שלא חג ביום טוב הראשון של חג. חוגג את כל
הרגל. ויום טוב האחרון של חג. עבר הרגל ולא חג.
אינו חייב באחריותו. על זה נאמר מעות לא יוכל לתקון.
וחסרון לא יוכל להמנות:

י רבי שמעון בן מנסיא אומר איזה מעות שאינו יכול
לתקון. זה הבא על הערה והוליד ממנה ממזר. אם
תאמר בגונב וגזל. יכול הוא להחזיר ויתקן. רבי שמעון
בן יוחאי אומר אין קורין מעות. אלא למי שהיה מתקן
מתחלה ונתעוה. ואיזה. זה תלמיד חכם הפורש מן
התורה:

י"ה התר נדרים פורחין באויר. ואין להם על מה שיסמוכו.
הלכות שבת. חגיגות. והמעילות. הרי הם כהררים
התלוין בשערה. שהן מקרא מועט והלכות מרבות.
הדינין והעבודות. הטהרות. והטמאות. ועריות. יש להן
על מה שיסמוכו. הן הן גופי תורה:

פרק ב

אין דורשין בעריות בשלשה ולא במעשה בראשית
 בשנים ולא במרכבה ביחיד אלא אם כן היה חכם
 ומבין מדעתו כל המסתכל בארבעה דברים ראוי לו
 כאלו לא בא לעולם מה למעלה מה למטה מה לפנים
 ומה לאחור וכל שלא חס על כבוד קונו ראוי לו שלא
 בא לעולם:

ב יוסי בן יועזר אומר שלא לסמוך יוסי בן יוחנן אומר
 לסמוך יהושע בן פרחיה אומר שלא לסמוך נתאי
 הארכלי אומר לסמוך יהודה בן טבאי אומר שלא
 לסמוך שמעון בן שטח אומר לסמוך שמעיה אומר
 לסמוך אבטליון אומר שלא לסמוך הלל ומנחם לא
 נחלקו יצא מנחם נכנס שמאי שמאי אומר שלא
 לסמוך הלל אומר לסמוך הראשונים היו נשיאים ושנים
 להם אבות בית דין:

ג בית שמאי אומרים מביאין שלמים ואין סומכין עליהן
 אבל לא עולות ובית הלל אומרים מביאין שלמים
 ועולות וסומכין עליהן:

ד עצרת שחל להיות בערב שבת בית שמאי אומרים יום
 טבוח אחר השבת ובית הלל אומרים אין לה יום טבוח
 ומודים שאם חל להיות בשבת שיום טבוח אחר שבת:

וְאֵין כֹּהֵן גָּדוֹל מִתְלַבֵּשׁ בְּכֵלָיו וּמוֹתְרִין בְּהִסְפָּד וּבִתְעֵנִית.
שֶׁלֹא לְקַיֵּם דְּבָרֵי הָאוֹמְרִים עֲצָרֶת אַחֵר הַשָּׁבֹת:

ה' נוֹטְלִין לַיָּדִים לְחֻלִּין וְלִמְעֶשֶׂר וְלִתְרוּמָה וְלִקְדָּשׁ
מִטְבִּילִין וְלַחֲטָאֵת אִם נִטְמָאוּ יָדָיו נִטְמָא גּוֹפוֹ:

י' הַטּוֹבֵל לְחֻלִּין וְהַחֲזֹק לְחֻלִּין אָסוּר לִמְעֶשֶׂר טָבֵל
לִמְעֶשֶׂר וְהַחֲזֹק לִמְעֶשֶׂר אָסוּר לִתְרוּמָה טָבֵל לִתְרוּמָה
וְהַחֲזֹק לִתְרוּמָה אָסוּר לִקְדָּשׁ טָבֵל לִקְדָּשׁ וְהַחֲזֹק לִקְדָּשׁ
אָסוּר לַחֲטָאֵת טָבֵל לַחֲמוּר מִתֵּר לְקַל טָבֵל וְלֹא הַחֲזֹק
כָּאֵלוּ לֹא טָבֵל:

י' בִּגְדֵי עַם הָאָרֶץ מִדֶּרֶס לְפָרוֹשִׁין בִּגְדֵי פָרוֹשִׁין מִדֶּרֶס
לְאוֹכְלֵי תְרוּמָה בִּגְדֵי אוֹכְלֵי תְרוּמָה מִדֶּרֶס לִקְדָּשׁ בִּגְדֵי
אוֹכְלֵי קֹדֶשׁ מִדֶּרֶס לַחֲטָאֵת יוֹסֵף בֶּן יוֹעֶזֶר הָיָה חֹסִיד
שֶׁבִּכְהוֹנָה וְהָיְתָה מִטְפַּחְתּוֹ מִדֶּרֶס לִקְדָּשׁ יוֹחֲנָן בֶּן גִּדְגָּדָא
הָיָה אוֹכֵל עַל טְהֻרַת הַקֹּדֶשׁ כָּל יָמָיו וְהָיְתָה מִטְפַּחְתּוֹ
מִדֶּרֶס לַחֲטָאֵת:

פרק ג

חֲמֹר בַּקֹּדֶשׁ מִבְּתְרוֹמָהּ שְׁמֵטְבִּילִין בָּלִים בְּתוֹךְ בָּלִים
 לַתְּרוֹמָה אֲבָל לֹא לַקֹּדֶשׁ אַחֲזֵרִים וְתוֹךְ וּבֵית
 הַצְּבִיטָה בְּתְרוֹמָהּ אֲבָל לֹא בַּקֹּדֶשׁ הַנוֹשֵׂא אֶת הַמִּדְרָס
 נוֹשֵׂא אֶת הַתְּרוֹמָה אֲבָל לֹא אֶת הַקֹּדֶשׁ בְּגִדֵי אוֹכְלֵי
 תְּרוֹמָה מִדְרָס לַקֹּדֶשׁ לֹא כַּמֶּדֶת הַקֹּדֶשׁ מֶדֶת הַתְּרוֹמָה
 שֶׁבַּקֹּדֶשׁ מִתִּיר וּמִנְגֵּב וּמִטְבִּיל וְאַחֵר כֶּךָ קוֹשֵׁר וּבְתְרוֹמָה
 קוֹשֵׁר וְאַחֵר כֶּךָ מִטְבִּיל:

ב בָּלִים הַנִּגְמָרִים בְּטֶהְרָה צְרִיכִין טְבִילָה לַקֹּדֶשׁ אֲבָל
 לֹא לַתְּרוֹמָה הַכֹּלִי מִצָּרֶף מֵה שֶׁבְּתוֹכוֹ לַקֹּדֶשׁ אֲבָל
 לֹא לַתְּרוֹמָה הֶרְבֵּיעִי בַּקֹּדֶשׁ פָּסוּל וְהַשְּׁלִישִׁי בְּתְרוֹמָה
 וּבְתְרוֹמָה אִם נִטְמְאָה אַחַת מִיָּדָיו חֲבֵרְתָּה טְהוֹרָה
 וּבַקֹּדֶשׁ מִטְבִּיל שְׁתִּיחֶן שֶׁהֵיךְ מִטְמְאָה אֶת חֲבֵרְתָּה
 בַּקֹּדֶשׁ אֲבָל לֹא בְּתְרוֹמָה:

ג אוֹכְלִין אוֹכְלִים נְגוּבִים בְּיָדִים מְסוּאָבוֹת בְּתְרוֹמָה אֲבָל
 לֹא בַּקֹּדֶשׁ הָאוֹנֵן וּמַחְסֵר פְּפוּרִים צְרִיכִין טְבִילָה לַקֹּדֶשׁ
 אֲבָל לֹא לַתְּרוֹמָה:

ד חֲמֹר בְּתְרוֹמָה שְׁבִיהוּדָה נֶאֱמָנִין עַל טִהְרַת יָיִן וְשֶׁמֶן כָּל
 יָמוֹת הַשָּׁנָה וּבִשְׁעַת הַגָּתוֹת וְהַבָּדִים אֵף עַל הַתְּרוֹמָה
 עֲבָרוּ הַגָּתוֹת וְהַבָּדִים וְהִבִּיא לֹו חֲבִית שֶׁל יָיִן שֶׁל תְּרוֹמָה
 לֹא יִקְבְּלָנָה מִמֶּנּוּ אֲבָל מִנִּיחָה לְגַת הַבָּאָה וְאִם אָמַר לֹו
 הַפְּרָשְׁתִּי לְתוֹכָהּ רְבִיעִית קֹדֶשׁ נֶאֱמָן כִּדִּי יָיִן וְכִדִּי שֶׁמֶן

הַמִּדְמָעוֹת נֶאֱמָנִין עֲלֵיהֶם בְּשַׁעַת הַגָּתוֹת וְהַבָּדִים וְקוֹדֵם
לַגָּתוֹת שְׁבַעִים יוֹם:

ה' מִן הַמּוֹדִיעִית וְלִפְנֵים נֶאֱמָנִין עַל כָּלִי חֶרֶס מִן הַמּוֹדִיעִית
וְלַחוּץ אֵין נֶאֱמָנִין בִּיצֵד הַקֶּדֶר שֶׁהוּא מוֹכֵר הַקִּדְרוֹת
נִכְנָס לִפְנֵים מִן הַמּוֹדִיעִית הוּא הַקֶּדֶר וְהֵן הַקִּדְרוֹת וְהֵן
הַלּוֹקָחִין נֶאֱמָן יֵצֵא אֵינוֹ נֶאֱמָן:

י הַגִּבְאִין שֶׁנִּכְנָסוּ לַחוּץ הַבֵּית וְכֵן הַגִּנְבִּים שֶׁחֲזִירוּ אֶת
הַכֵּלִים נֶאֱמָנִין לֹא נֶאֱמָנוּ וּבִירוּשָׁלַם נֶאֱמָנִין עַל
הַקֶּדֶשׁ וּבְשַׁעַת הַרְגָל אֵף עַל הַתְּרוּמָה:

י הַפּוֹתַח אֶת חֲבִיתוֹ וְהַמִּתְחִיל בְּעֶסְתּוֹ עַל גִּב הַרְגָל רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר יִגְמֹר וְחֲכָמִים אוֹמְרִים לֹא יִגְמֹר מִשְׁעָבֵר
הַרְגָל הָיוּ מַעֲבִירִין עַל טְהֵרַת הָעֶזְרָה עֶבֶר הַרְגָל בְּיוֹם
שְׁשִׁי לֹא הָיוּ מַעֲבִירִין מִפְּנֵי כְבוֹד הַשַּׁבָּת רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר אֵף לֹא בְּיוֹם חֲמִישִׁי שֶׁאֵין הַכֹּהֲנִים פְּנוּיִין:

ה' בִּיצֵד מַעֲבִירִין עַל טְהֵרַת הָעֶזְרָה מִטְבִּילִין אֶת הַכֵּלִים
שֶׁהָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ וְאוֹמְרִין לָהֶם הִזָּהְרוּ שְׁלֹא תִגְעוּ בְּשִׁלְחָן
(וּבַמְנוֹרָה) וְתִטְמְאוּהוּ כָּל הַכֵּלִים שֶׁהָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ
יֵשׁ לָהֶם שָׁנִים וְשָׁלִישִׁים שָׁאֵם נִטְמָאוּ הָרֵאשׁוֹנִים
יְבִיאוּ שָׁנִים תַּחֲתֵיהֶן כָּל הַכֵּלִים שֶׁהָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ טְעוּנִין
טְבִילָה חוּץ מִמִּזְבֵּחַ הַזֶּהב וּמִזְבֵּחַ הַנְּחָשֶׁת מִפְּנֵי שֶׁהֵן
בְּקֶרֶקַע דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְחֲכָמִים אוֹמְרִים מִפְּנֵי שֶׁהֵן
מִצָּפִין: סליק

מסכת יום טוב

פרק א

ביצה שְׁנוּלָדָה בְּיוֹם טוֹב: בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים תֹּאכֵל.
וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים לֹא תֹאכֵל. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים
שְׂאֹר בְּכִזִּית. וְחֶמֶץ בְּכַבּוּתָּבֶת. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים זֶה וְזֶה
בְּכִזִּית:

^ב הַשּׁוֹחֵט חֵיהּ וְעוֹף בְּיוֹם טוֹב. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים יַחְפוֹר
בְּדֶקֶר וַיִּכְסֶּה. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים לֹא יִשְׁחוּט אֶלָּא אִם כֵּן
הָיָה לוֹ עֶפֶר מוֹכֵן מִבְּעוֹד יוֹם. וּמוֹדִים שָׂאֵם שְׁחֵט שְׂיַחְפוֹר
בְּדֶקֶר וַיִּכְסֶּה. שְׂאֶפֶר כִּירָה מוֹכֵן הוּא:

^ג בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵין מוֹלִיכִין אֶת הַסֵּלֶם מִשּׁוּבָּךְ
לְשּׁוּבָּךְ. אָבֵל מִטְּהוּ מִחֲלוּן לְחֲלוּן. וּבֵית הֵלֵל מִתִּירִין. בֵּית
שְׁמַאי אוֹמְרִים לֹא יִטּוֹל אֶלָּא אִם כֵּן נִעְנַע מִבְּעוֹד יוֹם.
וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים עוֹמֵד וְאוֹמֵר. זֶה וְזֶה אֲנִי נוֹטֵל:

^ד זְמַן שְׁחוּרִים וּמִצָּא לְבָנִים. לְבָנִים וּמִצָּא שְׁחוּרִים. שְׁנַיִם
וּמִצָּא שְׁלֹשָׁה. אֲסוּרִין. שְׁלֹשָׁה וּמִצָּא שְׁנַיִם. מוֹתָרִים.
בְּתוֹךְ הַקֶּן וּמִצָּא לִפְנֵי הַקֶּן. אֲסוּרִים. וְאִם אֵין שֵׁם אֶלָּא
הֵם. הָרִי אֵלּוּ מוֹתָרִים:

^ה בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵין מְסַלְקִין אֶת הַתְּרִיסִין בְּיוֹם טוֹב.
וּבֵית הֵלֵל מִתִּירִין אִף לְהַחְזִיר. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵין
נוֹטְלִין אֶת הָעֲלִי לְקַצֵּב עָלָיו בְּשֶׁר וּבֵית הֵלֵל מִתִּירִין. בֵּית

שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵין נוֹתְנִין אֶת הָעוֹר לִפְנֵי הַדֶּרֶסֶן. וְלֹא יִגְבִּיהֶנוּ אֲלָא אִם כֵּן יֵשׁ עִמּוֹ כְּזִית בְּשָׂר. וּבֵית הֵלֵל מְתִירִין. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵין מוֹצִיאִין לֹא אֶת הַקֶּטֶן. וְלֹא אֶת הַלּוֹלֵב. וְלֹא אֶת סֵפֶר תּוֹרָה לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים. וּבֵית הֵלֵל מְתִירִין:

י בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵין מוֹלִיכִין חֵלָה וּמִתְּנוֹת לִכְהֵן בְּיוֹם טוֹב. בֵּין שֶׁהוֹרְמוּ מֵאֶמֶשׁ. בֵּין שֶׁהוֹרְמוּ מֵהַיּוֹם. וּבֵית הֵלֵל מְתִירִין. אָמְרוּ לָהֶם בֵּית שְׁמַאי גִּזְרָה שְׂוֵה. חֵלָה וּמִתְּנוֹת. מִתְּנָה לִכְהֵן. וְתִרּוּמָה מִתְּנָה לִכְהֵן. כָּשֶׁם שֶׁאֵין מוֹלִיכִין אֶת הַתִּרּוּמָה. כֵּךְ אֵין מוֹלִיכִין אֶת הַמִּתְּנוֹת. אָמְרוּ לָהֶם בֵּית הֵלֵל. לֹא. אִם אֲמַרְתֶּם בַּתִּרּוּמָה שֶׁאֵינוּ זָכָאִי בַּהֲרַמְתָּהּ. תֹּאמְרוּ בַּמִּתְּנוֹת שֶׁזָכָאִי בַּהֲרַמְתֶּן:

י בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים. תְּבַלִּין גְּדוּכִין בְּמִדּוּךְ שֶׁל עֵץ. וְהַמֶּלֶח בַּפֶּךָ וּבְעֵץ הַפְּרוֹר. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים. תְּבַלִּין גְּדוּכִין כְּדֶרֶכְךָ בְּמִדּוּךְ שֶׁל אָבֹן וְהַמֶּלֶח בְּמִדּוּךְ שֶׁל עֵץ:

י"ה הַבּוֹרֵר קִטְנִית בְּיוֹם טוֹב. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים בּוֹרֵר אֶכֶל וְאֶכֶל. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים בּוֹרֵר כְּדֶרֶכְךָ בְּחִיקוֹ. בְּקִנּוֹן וּבִתְמַחוּי. אֶבֶל לֹא בְּטַבָּלָא. וְלֹא בְּנִפְהָ. וְלֹא בְּכִבְרָה. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר אֵף מִדִּיחַ וְשׁוֹלָה:

ט בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵין מְשַׁלְחִין בְּיוֹם טוֹב אֲלָא מִנּוֹת. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים מְשַׁלְחִין בְּהֵמָה חַיָּה וְעוֹף בֵּין חַיִּין בֵּין

שְׁחוּטִין מְשַׁלְחִין יֵינֹת שְׁמָנִים וְסֻלְתוֹת וְקִטְנִיּוֹת אָבֵל לֹא
תְּבוּאָה וְרִבִּי שְׁמַעוֹן מְתִיר בְּתְבוּאָה:

י' מְשַׁלְחִין כָּלִים בֵּין תְּפוּרִין בֵּין שְׂאִינָן תְּפוּרִין וְאִף עַל
פִּי שֵׁשׁ בָּהֶן כָּלָאִים וְהֵן לְצוּרֶךְ הַמוֹעֵד אָבֵל לֹא סִגְדָל
הַמִּסְמָר וְלֹא מִנְעָל שְׂאִינֹו תְּפוּר רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִף
לֹא מִנְעָל לָבָן מִפְּנֵי שְׁצָרִיד אוֹמֵן זֶה הַכָּלָל כָּל שְׁנֵאוֹתֵינוּ
בו בְּיוֹם טוֹב מְשַׁלְחִין אוֹתוֹ:

פרק ב

י"ז טוֹב שְׁחַל לְהִיּוֹת עֶרֶב שַׁבָּת לֹא יִבְשַׁל אָדָם בְּתַחֲלָה
מִיּוֹם טוֹב לְשַׁבָּת אָבֵל מִבְּשַׁל הוּא לְיוֹם טוֹב וְאִם
הוֹתִיר הוֹתִיר לְשַׁבָּת וְעוֹשֶׂה תְּבַשִּׁיל מִעֶרֶב יוֹם טוֹב
וְסוֹמֵךְ עָלָיו לְשַׁבָּת בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים שְׁנֵי תְּבַשִּׁילִין
וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים תְּבַשִּׁיל אֶחָד וְשׁוּין בְּדָג וּבִיצָה שְׁעָלָיו
שֶׁהֵן שְׁנֵי תְּבַשִּׁילִין אֲכָלוּ אוֹ שְׁנַאֲבָד לֹא יִבְשַׁל עָלָיו
בְּתַחֲלָה וְאִם שִׁיר מִמֶּנּוּ כָּל שֶׁהוּא סוֹמֵךְ עָלָיו לְשַׁבָּת:

ב' חָל לְהִיּוֹת אַחֵר שַׁבָּת בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים מִטְבִּילִין אֶת
הַכֹּל מִלִּפְנֵי שַׁבָּת וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים כָּלִים מִלִּפְנֵי הַשַּׁבָּת
וְאָדָם בְּשַׁבָּת:

ג' וְשׁוּין שְׁמִשְׁקִין אֶת הַמֵּים בְּכָלִי אֶבֶן לְטֶהֱרֵן אָבֵל לֹא
מִטְבִּילִין וּמִטְבִּילִין מִגֵּב לִגֵּב וּמִחֲבוּרָה לְחֲבוּרָה:

ד בית שמאי אומרים מביאין שלמים ואין סומכין עליהם.
אבל לא עולות ובית הלל אומרים מביאין שלמים ועולות
וסומכין עליהן:

ה בית שמאי אומרים לא יחס אדם חמין לרגליו אלא אם
כן ראויין לשתייה ובית הלל מתירין. עושה אדם מדורה
ומתחמם כנגדה:

ו שלשה דברים רבן גמליאל מחמיר בדברי בית שמאי.
אין טומנין את החמין מיום טוב לשבת. ואין זוקפין את
המנורה ביום טוב. ואין אופין פתין גריצין אלא רקיקין.
אמר רבן גמליאל מימיהן של בית אבא לא היו אופין
פתין גריצין. אלא רקיקין. אמרו לו מה נעשה לבית אביך
שהיו מחמירין על עצמן ומקילין לכל ישראל להיות אופין
פתין גריצין וחורין:

ז אף הוא אמר שלשה דברים להקל. מכבדים בין
המטות ומניחין את המגמר ביום טוב. ועושין גדי מקלס
בלילי פסחים. וחכמים אוסרין:

ח שלשה דברים רבי אלעזר בן עזריה מתיר. וחכמים
אוסרין. פרתו יוצאה ברצועה שבין קרניה. ומקרדין את
הבהמה ביום טוב. ושוחקין את הפלפלין ברחים שלהם.
רבי יהודה אומר אין מקרדין את הבהמה ביום טוב
מפני שעושה חבורה. אבל מקרצפין. וחכמים אומרים
אין מקרדין אף לא מקרצפין:

^ט הַרְחִים שֶׁל פִּלְפְּלִין טִמְאָה מְשֻׁם שְׁלֹשָׁה כְּלִים מְשֻׁם כְּלִי קַבּוּל וּמְשֻׁם כְּלִי מִתְכַּת וּמְשֻׁם כְּלִי כְּבֵרָה:

^י הַעֲגָלָה שֶׁל קָטָן טִמְאָה מִדֶּרֶס וְנִטְלָת בְּשִׁבְתָּ וְאִינָה נִגְרָרֶת אֶלָּא עַל גְּבִי כְּלִים רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר כָּל הַכְּלִים אֵין נִגְרָרִים חוּץ מִן הַעֲגָלָה מִפְּנֵי שֶׁהִיא כּוֹבֶשֶׁת:

פרק ג

אֵין צָדִין דָּגִים מִן הַבִּיבְרִים בְּיוֹם טוֹב וְאֵין נוֹתֵנִין לַפְּגִיָּהִם מְזֻנּוֹת אֲבָל צָדִין חִיָּה וְעוֹף מִן הַבִּיבְרִין וְנוֹתֵנִים לַפְּגִיָּהִם מְזֻנּוֹת רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר לֹא כָּל הַבִּיבְרִין שְׁוִין זֶה הַכֶּלֶל כָּל הַמַּחְסֵר צִידָה אֲסוּר וְשְׂאִינוֹ מַחְסֵר צִידָה מוֹתֵר:

^ב מְצוּדוֹת חִיָּה וְעוֹף וְדָגִים שֶׁעָשְׂאָן מִעֶרֶב יוֹם טוֹב לֹא יִטּוֹל מֵהֶן בְּיוֹם טוֹב אֶלָּא אִם כֵּן יוֹדֵעַ שֶׁנֶּצְדוּ מִעֶרֶב יוֹם טוֹב וּמַעֲשֶׂה בְּגוֹי אֶחָד שֶׁהֵבִיא דָּגִים לְרַבֵּן גַּמְלִיאֵל וְאָמַר מוֹתֵרִין הֵן אֶלָּא שֶׁאֵין רְצוֹנִי לְקַבֵּל הֵימָנוּ:

^ג בַּהֲמָה מְסֻכָּנָתָ לֹא יִשְׁחוּט אֶלָּא אִם כֵּן יֵשׁ שֶׁהוּא בְּיוֹם לֶאֱכֹל מִמֶּנּוּ כִּזְיֹת צָלִי רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אֶפִּילוּ כִּזְיֹת חִי מִבֵּית טְבִיחָתָהּ שְׁחָטָהּ בְּשָׂדֶה לֹא יִבְאָנָה בַּמּוֹט וּבַמּוֹטָה אֲבָל מִבֵּית בֵּידוֹ אֲבָרִים אֲבָרִים:

^ד בְּכוֹר שֶׁנֶּפֶל לְבוֹר רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר יֵרֵד מִמָּחָה וַיִּרְאָה אִם יֵשׁ בּוֹ מוֹם יַעֲלֶה וַיִּשְׁחוּט וְאִם לֹא יֵשׁחוּט רַבִּי

שִׁמְעוֹן אוֹמֵר כָּל שָׂאִין מוֹמֵז נֶכֶר מִבְּעוֹד יוֹם אֵין זֶה מִן
הַמוֹכֵן:

ה' בְּהֵמָה שְׁמִתָּה לֹא יִזְזֶנָּה מִמְּקוֹמָהּ וּמַעֲשֶׂה וְשֹׂאֲלוֹ
אֶת רַבִּי טְרַפּוֹן עָלֶיהָ וְעַל הַחֲלָה שֶׁנִּשְׁמָאָה וְנִכְנָס לְבֵית
הַמִּדְרָשׁ וְשֹׂאֲלִי וְאָמְרוּ לוֹ לֹא יִזְזִים מִמְּקוֹמָם:

י' אֵין נִמְנִין עַל הַבְּהֵמָה לְכַתְּחֵלָה בְּיוֹם טוֹב אֲבָל נִמְנִין
עָלֶיהָ מִעֶרֶב יוֹם טוֹב וְשׁוֹחֲטִין וּמַחְלְקִין בֵּינֵיהֶן רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר שׁוֹקֵל אָדָם בְּשָׂר כָּנָגֵד הַכְּלִי אוֹ כָּנָגֵד הַקּוֹפִיץ
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים אֵין מִשְׁגִּיחִין בְּכַף מֵאֲזָנִים כָּל עֶקֶר:

י' אֵין מִשְׁחִיזִין אֶת הַסֶּכֶן בְּיוֹם טוֹב אֲבָל מְשִׂיאָה עַל גִּבִּי
חֲבֵרְתָּהּ לֹא יֹאמֵר אָדָם לְטַבַּח שְׁקוֹל לִי בְּדִינָר בְּשָׂר
אֲבָל שׁוֹחֲט וּמַחְלְקִין בֵּינֵיהֶן:

י"א אוֹמֵר אָדָם לְחֲבִירוֹ מֵלֹא לִי כָּלִי זֶה אֲבָל לֹא בְּמִדָּה רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר אִם הָיָה כָּלִי שֶׁל מִדָּה לֹא יִמְלֹאֵנוּ מַעֲשֶׂה
בְּאַבָּא שָׂאוֹל בֶּן בְּטָנִית שֶׁהָיָה מִמֵּלֵא מְדוּתָיו מִעֶרֶב יוֹם
טוֹב וְנוֹתֵנָן לְלִקּוּחוֹת בְּיוֹם טוֹב אַבָּא שָׂאוֹל אוֹמֵר אֶף
בְּמוֹעֵד עוֹשֶׂה כֵן (מִפְּנֵי בְּרוּרֵי הַמְּדוּת) וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים
אֶף בַּחֹל עוֹשֶׂה כֵן מִפְּנֵי מִצּוֹי הַמְּדוּת הוֹלִיךְ אָדָם אֲצֵל
חֲנוּנֵי הָרָגִל אֲצֵלוֹ וְאוֹמֵר לוֹ תֵּן לִי בִיעִים וְאַגְזוּזִים בְּמִנְיֵן
שֶׁכֵּן דֶּרֶךְ בַּעַל הַבֵּית לֵהֱיוֹת מוֹנֶה בַּתּוֹךְ בֵּיתוֹ:

פרק ד

הַמְּבִיא כִּדֵּי יוֹן מִמָּקוֹם לְמָקוֹם. לֹא יֵבִיאֻם בְּסֵל וּבִקְפָּה.
 אֲבָל מְבִיא הוּא עַל כֶּתֶפוֹ. אוֹ לִפְנֵיו. וְכֵן הַמּוֹלִיד
 אֶת הַתֵּבֶן. לֹא יַפְשִׁיל אֶת הַקֶּפֶה לְאַחֲרָיו. אֲבָל מְבִיאָהּ
 הוּא בִידּוֹ. וּמִתְחִילִין בְּעֶרְמַת הַתֵּבֶן. אֲבָל לֹא בְּעֵצִים
 שֶׁבִּמְקַצָּה:

ב אין נוטלין עצים מן הסכה. אלא מן הסמוך לה. מביאין
 עצים מן השדה מן המכנס. ומן הקרפף אפילו מן המפזר.
 איזהו קרפף כל שסמוך לעיר. דברי רבי יהודה. רבי
 יוסי אומר כל שנכנסין לו בפותחת. ואפילו בתוך תחום
 שבת:

ג אין מבקעין עצים לא מן הקורות. ולא מן הקורה
 שנשברה ביום טוב. ואין מבקעין לא בקרדום ולא
 במגרה ולא במגל אלא בקופיץ. בית שהוא מלא פירות.
 סתום ונפחת. נוטל ממקום הפחת. רבי מאיר אומר אף
 פוחת לכתחלה ונוטל:

ד אין פוחתין את הנר מפני שהוא עושה כלי. ואין עושין
 פחמין (ביום טוב). ואין חותכין את הפתילה לשנים. רבי
 יהודה אומר חותכה באור (לשתי גרות):

ה אין שוברין את הקרס. ואין חותכין הנר לצלות בו
 מליח. ואין גורפין תנור וכירים. אבל מכבשין. ואין מקיפין

שְׁתֵּי חֲבִיּוֹת לְשָׁפוֹת עָלִיָּהֶן אֶת הַקְּדָרָה: וְאִין סוּמְכִין אֶת
הַקְּדָרָה בְּבִקְעָתָהּ וְכֵן בְּדִלְתָּהּ: וְאִין מְנַהֲיִין אֶת הַבְּהֵמָה
בְּמִקְלָ בַּיּוֹם טוֹב: רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן שִׁמְעוֹן מְתִיר:

י רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר נוֹטֵל אָדָם קָסָם מִשְׁלָפְנֵיו: לַחֲצוֹץ בּוֹ
שְׁנָיו: וּמִגִּבַּב מִן הַחֲצֵר וּמִדְּלִיק: שְׁכָל מָה שֶׁבַחֲצֵר מוֹכֵן
הוּא: וְחֲכָמִים אוֹמְרִים מִגִּבַּב מִשְׁלָפְנֵיו וּמִדְּלִיק:

י אִין מוֹצִיאִין מִן הָאוֹר לֹא מִן הָעֵצִים: וְלֹא מִן הָאֲבָנִים: וְלֹא
מִן הָעֶפֶר: וְלֹא מִן הַמֵּיִם: (וְלֹא מִן הָרֶעָפִים:) וְאִין מְלַבְּנִין
אֶת הָרֶעָפִים לְצִלוֹת עָלֵיהֶן: וְעוֹד אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר עוֹמֵד
אָדָם עַל הַמִּקְצָה עֶרֶב שַׁבָּת בְּשִׁבְיעִית: וְאוֹמֵר מִכָּאן אֲנִי
אוֹכֵל לְמַחֲרָה: וְחֲכָמִים אוֹמְרִים עַד שִׁירְשׁוֹם: וְיֹאמַר מִכָּאן
וְעַד כָּאן:

פרק ה

מִשְׁיָלִין פִּירוֹת דֶּרֶךְ אַרְבָּה בַּיּוֹם טוֹב: אֲבָל לֹא בְּשַׁבָּת:
וּמִכֻּסִּים פִּירוֹת בְּכָלִים מִפְּנֵי הַדֶּלֶף: וְכֵן כְּדֵי יֵין
וְכְדֵי שֶׁמֶן: וְנוֹתְנִים כָּלִי תַּחַת הַדֶּלֶף בְּשַׁבָּת:

ב כָּל שְׁחִיבִין עָלָיו מְשׁוֹם שָׁבוֹת: מְשׁוֹם רְשׁוֹת: מְשׁוֹם
מִצְוָה: (בְּשַׁבָּת) חִיּוּבִין עָלָיו בַּיּוֹם טוֹב: וְאֵלּוּ הֵן מְשׁוֹם
שָׁבוֹת: לֹא עוֹלִין בְּאֵילָן: וְלֹא רוֹכְבִין עַל גְּבִי בְּהֵמָה: וְלֹא
שָׁטִין עַל פְּנֵי הַמֵּיִם: וְלֹא מְטַפְּחִין: וְלֹא מְסַפְּקִין: וְלֹא
מְרַקְדִין: וְאֵלּוּ הֵן מְשׁוֹם רְשׁוֹת: לֹא דְנִין: וְלֹא מְקַדְּשִׁין: וְלֹא

חולצין. ולא מיבמין. ואלו הן משום מצוה. לא מקדישין.
ולא מעריכין. ולא מחרימין. ולא מגביהין תרומה ומעשר.
כל אלו ביום טוב אמרו. קל וחמר בשבת. אין בין יום טוב
לשבת. אלא אכל נפש בלבד:

ג הבהמה והכלים כרגלי הבעלים. המוסר בהמתו לבגו
או לרועה. הרי אלו כרגלי הבעלים. כלים המיוחדין
לאחד מן האחין שבבית. הרי אלו כרגליו. ושאין מיוחדין
הרי אלו במקום שהולכין:

ד השואל כלי מחבירו מערב יום טוב. כרגלי השואל. ביום
טוב כרגלי המשאיל. האשה ששאלה מחברתה תבלין
ומים ומלח לעסטה. הרי אלו כרגלי שתיהן. רבי יהודה
פוטר במים. מפני שאין בהם ממש:

ה הגחלת כרגלי הבעלים. ושלחבת בכל מקום. גחלת
של הקדש מועלין בה. ושלחבת לא נהנין. ולא מועלין.
(המוציא גחלת לרשות הרבים. חייב. ושלחבת פטור).
בור של יחיד. כרגלי היחיד. ושל אנשי אותה העיר.
כרגלי אנשי אותה העיר. ושל עולי בבל. כרגלי הממלא:

ו מי שהיו פירותיו בעיר אחרת ועירבו בני אותה העיר
להביא אצלם מפירותיו. לא יביאו לו. ואם ערב הוא.
פירותיו כמוהו:

י מי שזמן אצלו אורחים לא יוליכו בידם מנות אלא אם
כן זכה להם מנותיהם מערב יום טוב אין משקין ושוחטין
את המדבריות אבל משקין ושוחטין את הבתיות אלו
הן בתיות הלנות בעיר מדבריות הלנות באפר: סליק

מסכת מועד קטן

יום ח

פרק א

משקין בית השלחין במועד ובשביעית בין ממעין
שיצא בתחלה בין ממעין שלא יצא בתחלה.
אבל אין משקין לא ממי הגשמים ולא ממי הקילון ואין
עושין עגיות לגפנים:

ב רבי אלעזר בן עזריה אומר אין עושין את האמה
בתחלה במועד ובשביעית וחכמים אומרים עושין את
האמה בתחלה בשביעית ומתקנין את המקלקלות
במועד ומתקנין את קלקולי המים שברשות הרבים
וחוטטין אותן ומתקנין את הדרכים ואת הרחובות
ואת מקוות המים ועושין כל צרכי הרבים ומצינין את
הקברות ויוצאין על הכלאים:

ג רבי אליעזר בן יעקב אומר מושכין את המים מאילן
לאילן ובלבד שלא ישקה את כל השדה זרעים שלא
שתו לפני המועד לא ישקם במועד וחכמים מתירין בזה
ובזה:

ד צדין את האישות ואת העכברים משדה האילן ומשדה
הלבן שלא כדרך במועד ובשביעית וחכמים אומרים

משֹׁדָּה הָאֵילָן בְּדֶרְכוֹ. וּמִשְׁדָּה הַלֶּבֶן שְׁלֹא כְּדֶרְכוֹ. וּמִקָּרִין
אֶת הַפְּרָצָה בְּמוֹעֵד. וּבִשְׁבִיעִית בּוֹנֶה כְּדֶרְכוֹ:

ה' רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר רּוֹאִין אֶת הַנֶּגְעִים (בַּתְּחִלָּה) לְהַקֵּל.
אֲבָל לֹא לְהַחְמִיר. וְחֻכָּמִים אֹמְרִים לֹא לְהַקֵּל וְלֹא
לְהַחְמִיר. וְעוֹד אָמַר רַבִּי מֵאִיר מֶלֶקֶט אָדָם עֲצָמוֹת אָבִיו
וְאִמּוֹ. מִפְּנֵי שְׁשֻׁמְחָה הִיא לוֹ. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר אֲבָל הוּא לוֹ.
לֹא יַעֲזוֹר אָדָם עַל מֵתוֹ. וְלֹא יִסְפִּידֵנוּ קֹדֶם לְרַגֵּל שְׁלֹשִׁים
יּוֹם:

י' אֵין חוֹפְרִין כּוֹכִין וּקְבָרוֹת בְּמוֹעֵד. אֲבָל מִחֲנֻכִּים אֶת
הַכּוֹכִין בְּמוֹעֵד. וְעוֹשִׂין נְבִרְכָת בְּמוֹעֵד. וְאֶרֶז עִם הַמֵּת
בְּחֶצֶר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹסֵר אֲלֵא אִם כֵּן יֵשׁ עִמּוֹ נְסָרִים:

י' אֵין נוֹשְׂאִין נָשִׁים בְּמוֹעֵד. לֹא בְּתוֹלוֹת. וְלֹא אֲלֻמָּנוֹת.
וְלֹא מִיִּבְמִין מִפְּנֵי שְׁשֻׁמְחָה הִיא לוֹ. אֲבָל מִחֲזִיר הוּא
אֶת גְּרוּשָׁתוֹ. וְעוֹשָׂה אִשָּׁה תְּכַשִּׁיטָהּ בְּמוֹעֵד. רַבִּי יְהוּדָה
אֹמֵר לֹא תִסּוֹד מִפְּנֵי שְׁנוּול הוּא לָהּ:

ח' הַהֲדִיּוֹט תּוֹפֵר כְּדֶרְכוֹ וְהָאוֹמֵן מִכְּלִיב. וּמִסְרָגִין אֶת
הַמִּטּוֹת. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר (אף) מִמִּתְחִין:

ט' מִעֲמִידִין תִּנּוֹר וְכִירִין וְרִיתִים בְּמוֹעֵד. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר
אֵין מִכְּבִישִׁין אֶת הָרִיתִים בַּתְּחִלָּה:

י' עוֹשִׂין מַעֲקָה לַגַּג וְלַמֶּרְפֶּסֶת מַעֲשֵׂה הַדִּיּוֹט. אֲבָל לֹא
מַעֲשֵׂה אוֹמֵן. שְׁפִין אֶת הַסִּדְקִין וּמַעְגִּילִין אוֹתָן בְּמַעְגְלָהּ

בֵּיד וּבִרְגֵל. אֲבָל לֹא בַמַּחְלָצִים. הַצִּיר וְהַצִּנּוֹר וְהַקּוֹרָה
וְהַמְנוּעוֹל. וְהַמִּפְתָּח שֶׁנִּשְׁבְּרוּ. מִתְקַנֵּן בְּמוֹעֵד. וּבִלְבָד שֶׁלֹּא
יְכוּיִן מְלֹאכְתּוֹ בְּמוֹעֵד. וְכָל כֶּבֶשׂיִן שֶׁהוּא יָכוֹל לֶאֱכֹל מִהֶן
בְּמוֹעֵד כּוֹבֵשׁן:

פרק ב

מִי שֶׁהִפִּךְ אֶת זִיתוֹ וְאִירְעוֹ אֲבָל אוֹ אֲנָס אוֹ שֶׁהִטְעוּהוּ
פּוֹעֲלִים. טוֹעֵן קוֹרָה רֵאשׁוֹנָה וּמַנִּיחָה לְאַחֵר הַמוֹעֵד.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר זוּלָּף וְגוֹמֵר וְגַף כְּדָרְכוֹ:

ב וְכֵן מִמֵּי שֶׁהָיָה יֵינוּ בְּתוֹךְ הַבוֹר וְאִירְעוֹ אֲבָל אוֹ אֲנָס אוֹ
שֶׁהִטְעוּהוּ (פּוֹעֲלִים). זוּלָּף וְגוֹמֵר וְגַף כְּדָרְכוֹ. דְּבָרֵי רַבִּי
יוֹסִי. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר עוֹשֶׂה לוֹ לְמוֹדִים בְּשִׁבִּיל שֶׁלֹּא
יִחְמִיץ:

ג מִכִּנִּיס אָדָם פִּירוּתוֹ מִפְּנֵי הַגָּנָבִים. וְשׂוֹלָה פִּשְׁתָּנוּ מִן
הַמִּשְׁרָה בְּשִׁבִּיל שֶׁלֹּא תֵאָבֵד. וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יְכוּיִן אֶת
מְלֹאכְתּוֹ בְּמוֹעֵד. וְכֵלֶן אִם כָּוְנוֹ מְלֹאכְתָּן בְּמוֹעֵד יֵאָבֵדוּ:

ד אֵין לֹזְקִיחַ בְּתִים (אֲבָנִים) עֲבָדִים וּבִהֶמָּה אֵלָּא לְצוּרָךְ
הַמוֹעֵד. אוֹ לְצוּרָךְ הַמוֹכֵר שְׂאִין לוֹ מֵה יֵאָכֵל. אֵין מִפְּנֵין
מִבֵּית לְבֵית. אֲבָל מִפְּנֵה הוּא לְחֻצִּירוֹ. אֵין מִבִּיאִין כָּלִים
מִבֵּית הָאוֹמֵן. אִם חוֹשֵׁשׁ לָהֶם מִפְּנֵין לְחֻצֵּר אַחֲרָת:

ה מִחֲפִין אֶת הַקְצִיעוֹת בְּקֶשׁ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֵף
מִעֵבִין. מוֹכְרֵי פִירוֹת כָּסוֹת וְכָלִים. מוֹכְרִים בְּצֻנְעָה לְצוּרָךְ

המועד. הצידין והדששות והגרוסות עושין בצנעה
לצורך המועד. רבי יוסי אומר הם החמירו על עצמן:

פרק ג

ואלו מגלחין במועד. הבא ממדינת הים ומבית השביה.
והיוצא מבית האסורים. והמנדה שהתירו לו
חכמים. וכן מי שנשאל לחכם והתר. והנזיר. והמצורע.
והעולה מטמאתו לטהרתו:

^ב ואלו מכבסין במועד. הבא ממדינת הים. ומבית
השביה. והיוצא מבית האסורים. והמנדה שהתירו לו
חכמים. וכן מי שנשאל לחכם והתר. מטפחות הידים.
ומטפחות הספרים. ומטפחות הספג. הזבין והזבות
והגדות והילדות. וכל העולין מטמאה לטהרה הרי אלו
מותרין. ושאר כל אדם אסורין:

^ג ואלו כותבין במועד. קדושי נשים. וגיטין. ושוברין.
דיתיקי. מתנה. ופרוזבולין. אגרות שום. ואגרות מזון.
שטרי חליצה ומיאונין. ושטרי ברורין. וגזרות בית דין.
ואגרות של רשות:

^ד אין כותבין שטרי חוב במועד. ואם אינו מאמינו או
שאין לו מה יאכל הרי זה יכתוב. אין כותבין ספרים
תפלין ומזוזות במועד. ואין מגיהין אות אחת אפילו

בספר עזרא רבי יהודה אומר כותב אדם תפלין ומזוזות
לעצמו וטווה על יריכו תכלת לציציתו:

ה הקובר את מתו שלשה ימים קדם הרגל בטלה הימנו
גזרת שבעה שמנה בטלה הימנו גזרת שלשים מפני
שאמרו שבת עולה ואינה מפסקת רגלים מפסיקין ואין
עולין:

י רבי אליעזר אומר משחרב בית המקדש עצרת כשבת.
רבן גמליאל אומר ראש השנה ויום הכפורים כרגלים.
וחכמים אומרים לא כדברי זה ולא כדברי זה. אלא
עצרת כרגלים ראש השנה ויום הכפורים כשבת:

י אין קורעין ולא חולצין ואין מברין אלא קרוביו של מת.
ואין מברין אלא על מטה זקופה אין מוליכין לבית האבל
לא בטבלא ולא באסקולטא ולא בקנון אלא בסלים.
ואין אומרים ברכת אבלים במועד אבל עומדים בשורה
ומנחמין ופוטריין את הרבים:

ח אין מניחין את המטה ברחוב שלא להרגיל את ההספד.
ולא של נשים לעולם מפני הכבוד נשים במועד מענות
אבל לא מטפחות רבי ישמעאל אומר הסמוכות למטה
מטפחות:

ט בראשי חדשים בחנכה ובפורים מענות ומטפחות בזה
ובזה (אבל) לא מקוננות נקבר המת לא מענות ולא

מִטְפָּחוֹת· אֵיזָה עֲנוּי שְׂכָלָן עֲזוּנוֹת בְּאַחַת· קִינָה שְׁאַחַת
מִדְבָּרַת וְכָלָן עֲזוּנוֹת אַחֲרֶיהָ· שְׁנֹאֲמַר וְלִמְדָנָה בְּנוֹתֶיכֶם
נָהִי· וְאַשָּׁה רְעוּתָהּ קִינָה· אָבֵל לְעֵתִיד לָבוֹא הוּא אוֹמֵר·
בְּלֹעַ הַמּוֹת לְנֶצַח וּמָחָה יי אֱלֹהִים דְּמָעָה מֵעַל כָּל פָּנִים
וְגוֹמֵר: סליק

מסכת ראש השנה

פרק א

אֲרֻבָּעָה רֵאשֵׁי שָׁנִים הֵם. בְּאַחַד בְּנִסָּן רֹאשׁ הַשָּׁנָה
לַמְּלָכִים וְלַרְגָּלִים. בְּאַחַד בְּאֵלוּל רֹאשׁ הַשָּׁנָה
לַמַּעֲשֵׂר בַּהֶמָּה. רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים בְּאַחַד
בְּתִשְׂרִי. בְּאַחַד בְּתִשְׂרִי רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְשָׁנִים וְלַשְּׁמִטָּין
וְלִיִּזְבוּלוֹת לְנִטְיָעָה וְלִירְקוֹת. בְּאַחַד בְּשֶׁבֶט רֹאשׁ הַשָּׁנָה
לְאֵילָן כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמַאי. בֵּית הַלֵּל אוֹמְרִים בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר
בּוֹ:

בַּאֲרֻבָּעָה פְּרָקִים הָעוֹלָם נִדּוֹן. בַּפֶּסַח עַל הַתְּבוּאָה.
בַּעֲצֻרַת עַל פִּירוֹת הָאֵילָן. בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה כָּל בָּאֵי הָעוֹלָם
עוֹבְרִין לִפְנֵיו כְּבָנֵי מְרוֹן. שְׁנָאֵמַר הַיּוֹצֵר יַחַד לָבָם הַמְּבִין
אֵל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם. וּבַחֲג נִדּוּנִים עַל הַמֵּים:

גַּעַל שְׁשֶׁה חֳדָשִׁים הַשְּׁלוּחִין יוֹצְאִין. עַל נִסָּן מִפְּנֵי הַפֶּסַח.
עַל אָב מִפְּנֵי הַתְּעֵנִית. עַל אֵלוּל מִפְּנֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה. עַל
תִּשְׂרִי מִפְּנֵי תְּקֵנַת הַמוֹעֲדוֹת. עַל כֶּסֶל מִפְּנֵי חֲנֻכָּה. וְעַל
אֲדָר מִפְּנֵי הַפּוּרִים. וּכְשֶׁהָיָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם יוֹצְאִין אֶף
עַל אֵיר מִפְּנֵי פֶסַח קָטָן:

דַּעַל שְׁנֵי חֳדָשִׁים מְחַלְלִין אֶת הַשֶּׁבֶט. עַל נִסָּן וְעַל
תִּשְׂרִי. שֶׁבָּהֶן הַשְּׁלוּחִין יוֹצְאִין לְסוּרְיָא. וּבָהֶן מְתַקְּנִין אֶת

המוֹעֲדוֹת. וּבִשְׁהֵיָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם. מִחֻלְלִין אָף עַל
כֵּלָן. מִפְּנֵי תִקְנַת הַקֶּרֶבֶן:

^ה בֵּין שְׁנֵי נִרְאָה בְּעֵלִיל. בֵּין שְׁלֹא נִרְאָה בְּעֵלִיל. מִחֻלְלִין עָלָיו
אֶת הַשַּׁבָּת. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר אִם נִרְאָה בְּעֵלִיל. אֵין מִחֻלְלִין
עָלָיו אֶת הַשַּׁבָּת:

^י מַעֲשֵׂה שֶׁעָבְרוּ יוֹתֵר מֵאַרְבָּעִים זֶזַג וְעַכְבָּן רַבִּי עֲקִיבָא
בְּלוּד. שְׁלַח לוֹ רֶבֶן גַּמְלִיאֵל. אִם מַעֲבֵב אֶתָּה אֶת הָרָבִים.
נִמְצְאָת מִכְשִׁילָן לַעֲתִיד לָבוֹא:

^י אָב וּבָנוּ שָׂרְאוּ אֶת הַחֹדֶשׁ יִלְכוּ. לֹא שֶׁמֶצְטָרְפִין זֶה עִם
זֶה. אֶלֶּא שְׂאֵם יִפְסֹל אֶחָד מֵהֶן. יִצְטָרֵף הַשְּׁנִי עִם אֶחָד.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר אָב וּבָנוּ וְכָל הַקְּרוֹבִין. כְּשֶׁרִין לַעֲדוֹת
הַחֹדֶשׁ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי מַעֲשֵׂה בְּטוֹבִיָּה הָרוּפָא. שָׂרְאָה
אֶת הַחֹדֶשׁ בִּירוּשָׁלַיִם. הוּא וּבָנוּ וְעַבְדּוֹ מְשֻׁחָרֵר. וְקִבְּלוּ
הַכֹּהֲנִים אוֹתוֹ וְאֶת בָּנוֹ. וּפְסָלוּ אֶת עַבְדּוֹ. וּכְשָׁבֵאוּ לִפְנֵי
בֵּית דִּין. קִבְּלוּ אוֹתוֹ וְאֶת עַבְדּוֹ. וּפְסָלוּ אֶת בָּנוֹ:

^ח אֵלּוּ הֵן הַפְּסוּלִין. הַמְּשֻׁחָק בְּקִבְיָא. וּמִלּוֹה בְּרַבִּית.
וּמִפְּרִיחֵי יוֹנִים. וְסוֹחָרֵי שְׁבִיעִית. וְעַבְדִּים. זֶה הַכֵּלָל. כָּל
עֲדוֹת שְׂאִין הָאִשָּׁה כְּשֶׁרָה לָּהּ. אָף הֵן אֵינָן כְּשֶׁרִים לָּהּ:

^ט מִי שָׂרְאָה אֶת הַחֹדֶשׁ. וְאֵינּוּ יָכוֹל לְהִלָּךְ. מוֹלִיכִין אוֹתוֹ
עַל הַחֲמוֹר. אֶפִּילוּ בַמָּטָה. וְאִם צוּדָה לָהֶם. לוֹקָחִין בִּידָם
מִקְלוֹת. וְאִם הֵיָתָה דֶּרֶךְ רְחוּקָה. לוֹקָחִין בִּידָם מְזוֹנוֹת.

שֶׁעַל מַהֲלֵךְ לַיְלָה וַיּוֹם מִחֲלָלִין אֶת הַשַּׁבָּת וַיּוֹצֵאִין לְעֵדוֹת
הַחֹדֶשׁ שֶׁנֶּאֱמַר אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר תִּקְרָאוּ
אֹתָם בְּמוֹעֲדָם:

פרק ב

אם אינן מכירין אותו מְשַׁלְחִין אַחֵר עִמּוֹ לְהַעֲדוֹ.
בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ מְקַבְּלִין עֵדוֹת הַחֹדֶשׁ מִכָּל אָדָם.
מִשְׁקַלְקְלוֹ הָאֶפִיקוֹרוֹסִים הִתְקִינוּ שֶׁלֹּא יִהְיוּ מְקַבְּלִין אֶלָּא
מִן הַמְּכִירִים:

^א בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ מְשִׁיאִין מִשְׁוֹאוֹת מִשְׁקַלְקְלוֹ הַכּוֹתִים.
הִתְקִינוּ שֶׁיִּהְיוּ שְׁלוּחִין יוֹצֵאִין:

^ג בִּיצֵד הָיוּ מְשִׁיאִין מִשְׁוֹאוֹת מְבִיאִין כָּלִנְסָאוֹת שֶׁל
אַרְז אַרְוִכִין וְקָנִים וְעֵצֵי שֶׁמֶן וְנִעְוֶרֶת שֶׁל פֶּשֶׁתִּין וְכוּרֶךְ
בְּמִשְׁיָחָה וְעוֹלָה לְרֹאשׁ הַהֵר וּמִצִּית בֶּהֶן אֶת הָאוֹר.
וּמוֹלִיךְ וּמְבִיא וּמַעֲלָה וּמוֹרִיד עַד שֶׁהוּא רוֹאֶה אֶת חֲבִירוֹ
שֶׁהוּא עוֹשֶׂה כֵּן בְּרֹאשׁ הַהֵר הַשֵּׁנִי וְכֵן בְּרֹאשׁ הַהֵר
הַשְּׁלִישִׁי:

^ד וּמֵאֵין הָיוּ מְשִׁיאִין מִשְׁוֹאוֹת מֵהֵר הַמִּשְׁחָה לְסֶרֶטְבָּא
וּמִסֶּרֶטְבָּא לְגְרוֹפִינָא מְגְרוֹפִינָא לְחוּוֹרִין וּמַחוּוֹרִין לְבֵית
בִּלְתִּין וּמִבֵּית בִּלְתִּין לֹא זָזוּ מִשָּׁם אֶלָּא מוֹלִיךְ וּמְבִיא
וּמַעֲלָה וּמוֹרִיד עַד שֶׁהָיָה רוֹאֶה כָּל הַגּוֹלָה לְפָנָיו כְּמִדּוּרֶת
הָאֵשׁ:

ה חצר גדולה היתה בירושלים ובית יעזק היתה נקראת.
 ולשם כל העדים מתכנסים. ובית דין בודקין אותם שם.
 וסעודות גדולות עושין להם. בשביל שיהו רגילין לבא.
 בראשונה לא היו זזין משם כל היום. התקין רבן גמליאל
 הזקן שיהו מהלכין אלפים אמה לכל רוח. ולא אלו בלבד.
 אלא אף החכמה הבאה לילד. והבא להציל מן הדליקה.
 ומן הגיס. ומן הנהר. ומן המפולת. הרי אלו כפאנשי העיר.
 ויש להם אלפים אמה לכל רוח:

י כיצד בודקין את העדים. זוג שבא ראשון בודקין אותו
 ראשון. ומכניסין את הגדול שבהן ואומרים לו. אמור
 כיצד ראית את הלבנה. לפני החמה או לאחר החמה.
 לצפונה או לדרומה. כמה היה גבוה. ולאין היה נוטה.
 וכמה היה רחב. אם אמר לפני החמה. לא אמר כלום.
 ואחר כך היו מכניסין את השני. ובודקין אותו. אם נמצאו
 דבריהם מכוונים עדותן קימת. ושאר כל הזוגות. שואלין
 אותן ראשי דברים. לא שהיו צריכין להם. אלא כדי שלא
 יצאו בפחי נפש. בשביל שיהו רגילין לבא:

י ראש בית דין אומר מקדש. וכל העם עונים אחריו
 מקדש מקדש. בין שנראה בזמנו. בין שלא נראה בזמנו.
 מקדשין אותו. רבי אליעזר בר צדוק אומר אם לא נראה
 בזמנו. אין מקדשין אותו. שפבר קדשוהו שמים:

ח דמות צורות לבנות היו לו לרבן גמליאל בטבלא ובכפל בעליתו שבהן מראה את ההדיטות ואומר הכזה ראיתם או כזה מעשה שבאו שנים ואמרו ראינוהו שחרית במזרח וערבית במערב אמר רבי יוחנן בן נורי עדי שקר הם וכשבאו ליבנה קבלן רבן גמליאל ועוד באו שנים ואמרו ראינוהו בזמנו ובליל עבורו לא נראה וקבלן רבן גמליאל אמר רבי דוסא בן הרבינס עדי שקר הן היאך מעידים על האשה שילדה ולמחר כריסה בין שניה אמר לו רבי יהושע רואה אני את דברך:

ט שלח לו רבן גמליאל גוזרני עליך שתבא אצלי במקלך ובמעוטיך ביום הכפורים שחל להיות בחשבונך הלך ומצאו רבי עקיבא מצר אמר לו יש לי ללמד שכל מה שעשה רבן גמליאל עשוי שנאמר אלה מועדיי מקראי קדש אשר תקראו אתם בין בזמן בין שלא בזמן אין לי מועדות אלא אלו בא לו אצל רבי דוסא בן הרבינס אמר לו אם באין אנו לדון אחר בית דין של רבן גמליאל צריכין אנו לדון אחר כל בית דין ובית דין שעמד מימות משה ועד עכשיו שנאמר ויעל משה ואהרן נדב ואביהו ושבעים מזקני ישראל ולמה לא נתפרשו שמותן של זקנים אלא ללמד שכל שלשה ושלשה שעמדו בית דין על ישראל הרי הוא כבית דינו של משה נטל מקלו ומעוטי בידו והלך ליבנה אצל רבן גמליאל ביום שחל יום הכפורים להיות בחשבוננו עמד רבן גמליאל ונשקו

על ראשו. אמר לו בא בשלום רבי ותלמידי. רבי בחכמה.
ותלמידי שקבלת (את) דברי:

פרק ג

ראוהו בית דין וכל ישראל. נחקרו העדים ולא הספיקו
לומר מקדש. עד שחשיכה. הרי זה מעבר.
ראוהו בית דין בלבד. יעמדו שנים ויעידו בפניהם. ויאמרו
מקדש מקדש. ראוהו שלשה והן בית דין. יעמדו שנים
ויושיבו מחביריהם אצל היחיד. ויעידו בפניהם. ויאמרו
מקדש מקדש. שאין היחיד נאמן על ידי עצמו:

^ב כל השופרות כשרין חוץ משל פרה. מפני שהוא קרן.
אמר רבי יוסי והלא כל השופרות נקראו קרן. שנאמר
במשוך בקרן היובל:

^ג שופר של ראש השנה של יעל פשוט. ופיו מצפה
זהב. ושתי חצוצרות מן הצדדין. שופר מאריך וחצוצרות
מקצרות. שמצות היום בשופר:

^ד בתעניות בשל זכרים כפופין. ופיהם מצפות כסף. ושתי
חצוצרות באמצע. שופר מקצר. וחצוצרות מאריכות.
שמצות היום בחצוצרות:

^ה שנה היובל לראש השנה לתקיעה ולברכות. רבי יהודה
אומר בראש השנה תוקעין בשל זכרים. וביובלות בשל
יעלים:

י' שוֹפֵר שֶׁנִּסְדָּק וְדִבְקוֹ פָּסוּל דְּבִק שֶׁבְּרֵי שׁוּפְרוֹת פָּסוּל.
נִקֵּב וְסִתְמוֹ. אִם מַעֲכָב אֶת הַתְּקִיעָה פָּסוּל. וְאִם לֹא
כָּשָׁר:

י' הַתּוֹקֵעַ לְתוֹךְ הַבּוֹר. אוֹ לְתוֹךְ הַדּוֹת. אוֹ לְתוֹךְ הַפֶּטֶס.
אִם קוֹל שׁוֹפֵר שֶׁמֶע יֵצֵא. וְאִם קוֹל הַבֶּרֶה שֶׁמֶע לֹא יֵצֵא.
(וְכֵן) מִי שֶׁהָיָה עוֹבֵר אַחֲרֵי בֵּית הַכְּנֶסֶת. אוֹ שֶׁהָיָה בֵּיתוֹ
סָמוּךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת. וְשָׁמַע קוֹל שׁוֹפֵר אוֹ קוֹל מְגִלָּה. אִם
כִּנּוּן לְבוֹ יֵצֵא וְאִם לֹא לֹא יֵצֵא. אֶף עַל פִּי שֶׁזָּה שֶׁמֶע וְזֶה
שֶׁמֶע. זֶה כִּנּוּן לְבוֹ וְזֶה לֹא כִּנּוּן לְבוֹ:

ח' וְהָיָה כַּאֲשֶׁר יָרִים מִשָּׁה יָדוֹ וְגִבֵּר יִשְׂרָאֵל וְגוֹמֵר. וְכִי
יָדְיוֹ שֶׁל מִשָּׁה עוֹשׂוֹת מַלְחָמָה אוֹ שׁוֹבְרוֹת מַלְחָמָה אֵלֶּא
לֹאמַר לָךְ. כָּל זְמַן שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל מְסִתְּכִלִּים כָּלִפִּי מַעֲלָה.
וּמִשְׁעַבְדִּין אֶת לִבָּם לְאַבְיָהֶן שְׁבַשְׁמִים הָיוּ מִתְּגַבְּרִים. וְאִם
לֹא הָיוּ נֹפְלִין. כִּיּוֹצֵא בַּדְּבָר אֶתָּה אוֹמֵר. עֲשֵׂה לָךְ שְׂרָף
וְשִׁים אוֹתוֹ עַל גֶּס. וְהָיָה כָּל הַנֶּשׁוּךְ וְרָאָה אוֹתוֹ וְחִי. וְכִי
נָחַשׁ מִמִּית. אוֹ נָחַשׁ מִחַיָּה. אֵלֶּא בְּזִמְן שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל
מְסִתְּכִלִּין כָּלִפִּי מַעֲלָה. וּמִשְׁעַבְדִּים אֶת לִבָּם לְאַבְיָהֶם
שְׁבַשְׁמִים הָיוּ מִתְּרַפְּאִים. וְאִם לֹא הָיוּ גְמוּקִים. חֲרַשׁ
שׁוֹטָה וְקִטָּן. אֵין מוֹצִיאִין אֶת הָרַבִּים יְדֵי חוֹבְתָן. זֶה הַכֹּל
כָּל שְׁאִינוֹ מְחויָּב בַּדְּבָר. אֵינוֹ מוֹצִיא אֶת הָרַבִּים יְדֵי
חוֹבְתָן:

פרק ד

יום טוב של ראש השנה שחל להיות בשבת. במקדש
 היו תוקעים. אבל לא במדינה. משחרב בית
 המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהיו תוקעין בכל
 מקום שיש בו בית דין. אמר רבי אליעזר לא התקין רבן
 יוחנן בן זכאי. אלא ביבנה בלבד. אמרו לו אחד יבנה
 ואחד כל מקום שיש בו בית דין:

^ב ועוד זאת היתה ירושלים יתירה על יבנה. שכל עיר
 שהיא ראה ושומעת. וקרובה ויכולה לבוא. תוקעין.
 וביבנה לא היו תוקעין אלא בבית דין בלבד:

^ג בראשונה היה הלולב נטל במקדש שבעה. ובמדינה יום
 אחד. משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי.
 שיהא לולב נטל במדינה שבעה. זכר למקדש. ושהיה
 יום הנף כלו אסור:

^ד בראשונה היו מקבלין עדות החדש כל היום. פעם
 אחת נשתהו העדים מלבוא. ונתקלקלו הלויים בשיר.
 התקינו שלא יהו מקבלין. אלא עד המנחה. ואם באו
 עדים מן המנחה ולמעלה. נוהגין אותו היום קדש. ולמחר
 קדש. משחרב בית המקדש. התקין רבן יוחנן בן זכאי
 שיהו מקבלין עדות החדש כל היום. אמר רבי יהושע בן
 קרחה. ועוד זאת התקין רבן יוחנן בן זכאי. שאפילו ראש

בית דין בכל מקום שלא יהו העדים הולכין אלא למקום
הועד:

ה סדר ברכות אומר אבות וגבורות וקדושת השם וכולל
מלכיות עמהן ואינו תוקע קדושת היום ותוקע זכרונות
ותוקע שופרות ותוקע ואומר עבודה והודאה וברכת
כהנים דברי רבי יוחנן בן נורי אמר לו רבי עקיבא אם
אינו תוקע למלכיות למה הוא מזכיר אלא אומר אבות
וגבורות וקדשת השם וכולל מלכיות עם קדשת היום
ותוקע זכרונות ותוקע שופרות ותוקע ואומר עבודה
והודאה וברכת כהנים:

י אין פוחתין מעשרה מלכיות מעשרה זכרונות מעשרה
שופרות רבי יוחנן בן נורי אומר אם אמר שלש שלש
מכל יצא אין מזכירין זכרון מלכות ושופר של פורענות
מתחיל בתורה ומשלים בנביא רבי יוסי אומר אם
השלים בתורה יצא:

י העובר לפני התיבה ביום טוב של ראש השנה השני
מתקיע ובשעת ההלל ראשון מקרא את ההלל:

ח שופר של ראש השנה אין מעבירין עליו את התחום
ואין מפקחין עליו את הגל לא עולין באילן ולא רוכבין
על גבי בהמה ולא שטין על פני המים ואין חותכין אותו
בין בדבר שהוא משום שבות ובין בדבר שהוא משום
לא תעשה אבל אם רצה לתן לתוכו מים או יין יתן אין

מַעֲכָבִין אֶת הַתִּינוּקוֹת מִלְתְּקוּעַ. אֲבָל מִתַּעֲסָקִין עִמָּהֶן עַד
שִׁילְמָדוֹ. וְהַמִּתַּעֲסֵק לֹא יֵצֵא. וְהַשּׁוֹמֵעַ מִן הַמִּתַּעֲסֵק לֹא
יֵצֵא:

ט סֵדֶר הַתְּקִיעוֹת שֶׁל שָׁלֹשׁ שָׁלֹשׁ שִׁיעוּר תְּקִיעָה
בְּשָׁלֹשׁ תְּרוּעוֹת. שִׁיעוּר תְּרוּעָה בְּשָׁלֹשׁ יְבָבוֹת. תְּקַע
בְּרֵאשׁוֹנָה וּמִשְׁךְ בְּשִׁנְיָה כְּשֶׁתִּים אֵין בִּידוֹ אֵלָא אַחַת. מִי
שִׁבְרָךְ וְאַחֵר כֵּךְ נִתְמַנָּה לוֹ שׁוֹפָר. תּוֹקַע וּמְרִיעַ וְתוֹקַע
שָׁלֹשׁ פְּעָמִים. כַּשֵּׁם שֶׁשְּׁלִיחַ צָבוּר חֵיב כֵּךְ כָּל יַחִיד וְיַחִיד
חֵיב. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר שְׁלִיחַ צָבוּר מוֹצִיא אֶת הָרַבִּים
יְדֵי חוֹבָתָן: סליק

מסכת יומא

פרק א

שִׁבְעַת יָמִים קוֹדֵם יוֹם הַכַּפּוּרִים. מִפְּרִישִׁין כֹּהֵן גָּדוֹל
מֵבִיתוֹ לְלִשְׁכַּת פְּלִהְדֵּרִין. וּמִתְקִינִין לוֹ כֹּהֵן אֲחֵר
תַּחְתּוֹ. שָׁמָּה יֵאָרֶע בּוֹ פֶּסוּל. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֵף אִשָּׁה
אַחֲרֵת מִתְקִינִין לוֹ. שָׁמָּה תָּמוּת אִשְׁתּוֹ. שְׁנֵאֲמַר וְכִפֹּר
בְּעָדוֹ וּבְעָד בֵּיתוֹ. בֵּיתוֹ זֶה אִשְׁתּוֹ. אָמְרוּ לוֹ אִם כֵּן אֵין
לְדַבֵּר סוּף:

ב כָּל שִׁבְעַת הַיָּמִים הוּא זוֹרֵק אֶת הַדָּם. וּמִקְטִיר אֶת
הַקְּטֹרֶת. וּמְטִיב אֶת הַנְּרוֹת. וּמִקְרִיב אֶת הָרֶגֶל. וְשֹׂאֵר
כָּל הַיָּמִים אִם רָצָה לְהִקְרִיב. מִקְרִיב. שִׁכְּהֵן גָּדוֹל מִקְרִיב
חֶלֶק בְּרֹאשׁ וְנוֹטֵל חֶלֶק בְּרֹאשׁ:

ג מָסְרוּ לוֹ זִקְנִים מְזֻקְנֵי בֵּית דִּין. וְקוֹרִין לְפָנָיו בְּסֻדֵּר
הַיּוֹם. וְאוֹמְרִים לוֹ אִישִׁי כֹּהֵן גָּדוֹל. קָרָא אֶתָּה בְּפִיךָ
שָׁמָּה שְׂכַחְתָּ. אוֹ שָׁמָּה לֹא לָמַדְתָּ. עָרַב יוֹם הַכַּפּוּרִים
שְׁחָרִית. מַעֲמִידִין אוֹתוֹ בְּשַׁעַר הַמְּזֻרָח. וּמַעֲבִירִין לְפָנָיו
פָּרִים וְאֵילִים וְכִבְשִׁים. כְּדֵי שִׁיֵּהָא מִכִּיר וְרָגִיל בְּעֻבּוּדָה:

ד כָּל שִׁבְעַת הַיָּמִים לֹא הָיוּ מוֹנְעִין מִמֶּנּוּ מֵאֲכָל וּמִשְׁתֵּה.
עָרַב יוֹם הַכַּפּוּרִים עִם חֲשִׁיכָה. לֹא הָיוּ מְנִיחִים אוֹתוֹ
לֵאכּוֹל הַרְבֵּה. מִפְּנֵי שֶׁהַמֵּאֲכָל מְבִיא אֶת הַשִּׁנָּה:

ה' מְסֻרוֹהוּ זִקְנֵי בֵּית דִּין לְזִקְנֵי כְּהוֹנָהּ. וְהַעֲלוּהוּ לַעֲלִיָּת
בֵּית אַבְטִינָס. וְהַשְׁבִּיעוּהוּ. וְנִפְטְרוּ. וְהָלְכוּ לָהֶם וְאוֹמְרִים
לוֹ. אִישִׁי כֹהֵן גָּדוֹל אָנּוּ שְׁלוּחֵי בֵּית דִּין. וְאַתָּה שְׁלוּחֵינוּ
וְשְׁלִיחַ בֵּית דִּין. מִשְׁבִּיעֵינוּ אָנּוּ עָלֶיךָ בְּמִי שֶׁשָּׂכַן אֶת שְׁמוֹ
בְּבֵית הַזֶּה. שְׁלֹא תִשָּׁנֶה דְּבַר מִכָּל מָה שֶׁאֲמָרְנוּ לָךְ. הוּא
פּוֹרֵשׁ וּבּוֹכָה. וְהֵן פּוֹרְשִׁים וּבּוֹכִים:

י' אִם הִיא חֶכֶם דּוֹרֵשׁ. וְאִם לֹא. תִּלְמִידֵי חֲכָמִים דּוֹרְשִׁין
לְפָנָיו. אִם רָגִיל לִקְרוֹת קוֹרָא. וְאִם לֹא. קוֹרִין לְפָנָיו. וּבִמָּה
קוֹרִין לְפָנָיו. בְּאִיּוֹב וּבְעִזָּרָא. וּבְדַבְרֵי הַיָּמִים. זְכָרֶיהָ בֶּן
קְבוּטָל אוֹמֵר פְּעָמִים הִרְבָּה קָרִיתִי לְפָנָיו בְּדִנְיָאֵל:

י' בִּקֵּשׁ לְהַתְנַמֵּן פְּרָחִי כְּהוֹנָה מִכֵּין לְפָנָיו בְּאַצְבַּע צִרְדָּה.
וְאוֹמְרִים לוֹ. אִישִׁי כֹהֵן גָּדוֹל. עֲמוּד וְהִפָּג אַחַת עַל
הָרֹצֵפָה. וּמַעֲסִיקִין אוֹתוֹ. עַד שִׁיָּגִיעַ זְמַן הַשְׁחִיטָה:

ה' בְּכָל יוֹם תּוֹרְמִין אֶת הַמְּזִבֵּחַ. בְּקִרְיַת הַגָּבֶר. אוֹ
סְמוּדָּה לוֹ. בֵּין לְפָנָיו בֵּין לְאַחֲרָיו. וּבִיּוֹם הַכַּפּוֹרִים מַחֲצוֹת.
וּבִרְגָלִים מֵאֲשֻׁמּוֹת הָרֹאשׁוֹנָה. וְלֹא הֵיטֵה קִרְיַת הַגָּבֶר
מִגֵּעַת. עַד שֶׁהֵיטֵה עֲזָרָה מְלֵאָה מִיִּשְׂרָאֵל:

פרק ב

בְּרֵאשׁוֹנָה כָּל מִי שְׂרוּצָה לְתָרוּם אֶת הַמִּזְבֵּחַ תּוֹרֵם.
 וּבִזְמַן שֶׁהֵן מְרַבִּין רָצִין וְעוֹלִין בְּכֶבֶשׂ וְכָל
 הַקּוֹדֵם אֶת חֲבִירוֹ לְתוֹךְ אַרְבַּע אַמּוֹת זָכָה אִם הָיוּ שְׁנַיִם
 שְׂוִין הַמָּמוּנָה אוֹמֵר לָהֶן הַצְבִּיעוּ וְמָה הֵן מוֹצִיאִין אַחַת
 או שְׁתֵּי. וְאֵין מוֹצִיאִין הַגּוֹדֵל בַּמִּקְדָּשׁ:

^ב מַעֲשֶׂה שֶׁהָיוּ שְׁנַיִם שׂוֹיִם וְרָצִין וְעוֹלִין בְּכֶבֶשׂ וְדַחַף אֶחָד
 מֵהֶן אֶת חֲבֵרוֹ וְנָפַל וְנִשְׁבְּרָה רִגְלוֹ וְכִינוּ שָׂרְאוּ בֵּית דִּין
 שְׁבָאִין לִידֵי סִפְנָה הַתְּקִינוּ שְׁלֹא יְהוּ תוֹרְמִין אֶת הַמִּזְבֵּחַ
 אֲלֹא בַּפִּסִּים אַרְבַּעַת פִּסִּסוֹת הָיוּ שָׁם וְזֶה פִּסִּי הָרֵאשׁוֹן:

^ג הַפִּסִּים הַשְּׁנַיִם מִי שׁוֹחֵט מִי זוֹרֵק מִי מִדָּשֵׁן מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי
 וּמִי מִדָּשֵׁן אֶת הַמִּנְחָה וּמִי מַעֲלָה אֲבָרִים לְכֶבֶשׂ הָרֵאשׁ
 וְהַרְגָּל וְשְׁתֵּי הַיָּדִים הָעֶקֶץ וְהַרְגָּל הַחֹזֶה וְהַגֶּרֶה וְשְׁתֵּי
 הַדְּפָנוֹת וְהַקְּרָבִים וְהַסֵּלֶת וְהַחֲבָתִין וְהַיִּזְן שְׁלֹשָׁה עָשָׂר
 כְּהֻנִּים זֻכִּים בּוֹ אָמַר בֶּן עֲזַאי לִפְנֵי רַבִּי עֲקִיבָא מִשּׁוּם
 רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ דֶּרֶךְ הַלּוֹכֹה הִיא קֶרֶב:

^ד הַפִּסִּים הַשְּׁלִישִׁי חֲדָשִׁים לְקִטְרֵת בּוֹאוּ וְהַפִּסּוֹ וְהַרְבִּיעִי
 חֲדָשִׁים עִם יְשָׁנִים מִי מַעֲלָה אֲבָרִים מִן הַכֶּבֶשׂ לַמִּזְבֵּחַ:

^ה תָּמִיד קֶרֶב בְּתַשְׁעָה בַּעֲשָׂרָה בְּאֶחָד עָשָׂר בְּשָׁנִים
 עָשָׂר לֹא פָחוֹת וְלֹא יוֹתֵר כִּי־צִד עֲצָמוֹ בְּתַשְׁעָה בְּחָג
 בְּיַד אֶחָד צְלוּחִית שֶׁל מִים הָרִי כָּאֵן עָשָׂרָה בֵּין הָאֲרָבַעִים

בְּאַחַד עֶשֶׂר. הוּא עֲצֻמוֹ בְּתִשְׁעָה. וּשְׁנַיִם בְּיָדָם שְׁנֵי גִזְרֵי
עֲצִים. בְּשֶׁבֶת בְּאַחַד עֶשֶׂר. הוּא עֲצֻמוֹ בְּתִשְׁעָה. וּשְׁנַיִם
בְּיָדָם שְׁנֵי בְּזִכִּי לְבוֹנָה שֶׁל לֶחֶם הַפָּנִים. וּבְשֶׁבֶת שֶׁבֶתוֹךְ
הֶחָג בִּיד אֶחָד צְלוּחִית שֶׁל מִים:

י אֵיל קָרֵב בְּאַחַד עֶשֶׂר. הַבָּשָׂר בַּחֲמִשָּׁה. הַקֶּרְבִּים וְהַסֵּלֶת
וְהַיִּין. בְּשְׁנַיִם שְׁנַיִם:

י פֶּר קָרֵב בְּעֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה. הָרֹאשׁ וְהָרֶגֶל. הָרֹאשׁ
בְּאַחַד. וְהָרֶגֶל בְּשְׁנַיִם. הָעֵקֶץ וְהָרֶגֶל. הָעֵקֶץ בְּשְׁנַיִם. וְהָרֶגֶל
בְּשְׁנַיִם. הַחֲזֶה וְהַגֵּרָה. הַחֲזֶה בְּאַחַד. וְהַגֵּרָה בְּשִׁלְשָׁה. שְׁתֵּי
יָדַיִם בְּשְׁנַיִם. וּשְׁתֵּי דַפְנוֹת בְּשְׁנַיִם. הַקֶּרְבִּים וְהַסֵּלֶת וְהַיִּין.
בְּשִׁלְשָׁה שְׁלֹשָׁה. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים בְּקֶרְבָּנוֹת צָבוּר.
אֲבָל בְּקֶרְבָּנוֹת הַיָּחִיד. אִם רָצָה לְהַקְרִיב מִקְרִיב. הַפְּשִׁיטָן
וְנִתְּנוֹחֵן שֶׁל אֵלּוּ וְאֵלּוּ שְׁוִין:

פרק ג

אָמַר לָהֶם הַמְּמוֹנָה. צֵאוּ וּרְאוּ אִם הִגִּיעַ זְמַן הַשְׁחִיטָה.
אִם הִגִּיעַ. הָרֹאֶה אֹמֵר בְּרִקְאִי. מִתְּתִיא בֶּן
שְׁמוּאֵל אֹמֵר הָאִיר פָּנֵי כָל הַמְּזֹרֵחַ עַד שֶׁבִּחְבְּרוֹן. וְהוּא
אֹמֵר הֵן:

ב וְלָמָּה הֶעֱזַרְכוּ לְכַךְ. שֶׁפַּעַם אַחַת עָלָה מֵאוֹר הַלְּבָנָה. וְדָמוֹ
שֶׁהָאִיר הַמְּזֹרֵחַ. וְשִׁחְטוּ אֶת הַתָּמִיד. וְהוֹצִיאוּהוּ לְבֵית
הַשְּׂרָפָה. הוֹרִידוּ כֵהֵן גָּדוֹל לְבֵית הַטְּבִילָה. זֶה הַכֵּלָל הִיָּה

בַּמִּקְדָּשׁ. כָּל הַמִּסֵּד אֶת רַגְלָיו טָעוֹן טְבִילָה. וְכָל הַמַּטִּיל
מִים. טָעוֹן קְדוּשַׁת יָדַיִם וְרַגְלָיִם:

^ג אֵין אָדָם נִכְנָס לַעֲזָרָה לַעֲבוֹדָה. אֲפִילוּ טְהוֹר עַד
שִׁטְבוֹל. חֲמֵשׁ טְבִילוֹת. וְעֲשָׂרָה קְדוּשִׁין. טוֹבֵל כֹּהֵן גָּדוֹל
וּמִקְדָּשׁ בּוֹ בַּיּוֹם. וְכֹלֶן בַּקֹּדֶשׁ עַל בֵּית הַפְּרוּה. חוּץ מִזֶּה
בַּלְבָּד:

^ד פָּרְסוּ סֵדִין שֶׁל בּוֹץ בֵּינוּ לְבֵין הָעָם. פָּשֵׁט. יָרַד וְטָבַל.
עָלָה וְנִסְתַּפַּג. הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי זָהָב וְלָבַשׁ. וְקִדְּשׁ יָדָיו
וְרַגְלָיו. הִבִּיאוּ לוֹ אֶת הַתְּמִיד קָרְצוּ. וּמִרְק אַחֵר שְׁחִיטָה
עַל יָדָיו. קָבַל אֶת הַדָּם וְזָרְקוּ. נִכְנָס לְהַקְטִיר קִטְרֶת שֶׁל
שֹׁחַר. וְלִהְיוֹת אֶת הַנִּירוֹת. וְלִהְיוֹת אֶת הָרֹאשׁ. וְאֶת
הָאֵיבָרִים. וְאֶת הַחֲבִיתִין. וְאֶת הַיֵּין:

^ה קִטְרֶת שֶׁל שֹׁחַר. הֵיטָה קָרִיבָה בֵּין דָּם לְאֵיבָרִים. שֶׁל בֵּין
הָאֵרְבָּעִים. בֵּין אֵיבָרִים לְנִסְכִּים. אִם הָיָה כֹּהֵן גָּדוֹל זָקֵן אוֹ
אֶסְטָגִיס. מִחֲמִין לוֹ חֲמִין. וּמַטִּילִין לְתוֹךְ הַצּוּנָן. כִּדִּי שֶׁתִּפּוּג
צִנְתָּן:

^ו הִבִּיאוּהוּ לְבֵית הַפְּרוּה וּבִקְדָּשׁ הֵיטָה. פָּרְסוּ סֵדִין שֶׁל
בּוֹץ בֵּינוּ וּבֵין הָעָם. קִדְּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשֵׁט. רַבִּי מֵאִיר
אוֹמֵר פָּשֵׁט קִדְּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו. יָרַד וְטָבַל. עָלָה וְנִסְתַּפַּג.
הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי לְבָן. לָבַשׁ קִדְּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו:

י' בַּשַּׁחַר הָיָה לֹבֵשׁ פְּלוּסִין שֶׁל שְׁנַיִם עָשָׂר מָנָה. וּבֵין
הָעֶרְבִים הַנְּדוּיִין שֶׁל שְׁמֹנֶה מֵאוֹת זֹז. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים. בַּשַּׁחַר לֹבֵשׁ שֶׁל שְׁמֹנֶה עָשָׂר מָנָה. וּבֵין
הָעֶרְבִים שֶׁל שְׁנַיִם עָשָׂר מָנָה. הַכֹּל שְׁלֹשִׁים מָנָה. אֵלּוּ
מִשָּׁל צְבוּר וְאִם רָצָה לְהוֹסִיף. מוֹסִיף מִשָּׁלוֹ:

ח" בָּא לוֹ אֶצֶל פָּרוֹ. וּפָרוּ הָיָה עוֹמֵד בֵּין הָאוֹלָם וְלִמְזַבַּח.
רֹאשׁוֹ לְדָרוֹם. וּפָנָיו לַמַּעֲרָב. וְהִכְהִין עוֹמֵד בַּמִּזְרָח. וּפָנָיו
לַמַּעֲרָב. וְסוּמְךָ שְׁתֵּי יָדָיו עָלָיו וּמִתְנַדֶּה. וְכַךְ הָיָה אוֹמֵר.
אֲנִי הַשֵּׁם. עָוִיתִי פִּשְׁעָתִי חֲטָאתִי לִפְנֵיךָ אֲנִי וּבֵיתִי.
אֲנִי הַשֵּׁם. כִּפֹּר נָא לַעֲוֹנוֹת וְלַפִּשְׁעִים וְלַחֲטָאִים. שְׁעוּתִי
וְשִׁפְשַׁעְתִּי וְשִׁחַטָּאתִי לִפְנֵיךָ אֲנִי וּבֵיתִי. כִּכְתוּב בַּתּוֹרָה
מִשֶּׁה עֲבָדְךָ. כִּי בַּיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם וְגוֹמֵר. וְהֵם עוֹנִין
אֲחֵרָיו. בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

ט בָּא לוֹ לְמִזְרַח הָעֲזָרָה לְצִפּוֹן הַמִּזְבֵּחַ. הַסֶּגֶן מִימִינוֹ. וְרֹאשׁ
בֵּית אָב מִשְׁמָאלוֹ. וְשֵׁם שְׁנֵי שְׁעִירִים. וְקִלְפֵי הָיְתָה שֵׁם.
וּבָה שְׁנֵי גּוֹרְלוֹת. שֶׁל אֶשְׁכְּרוּעַ הָיוּ וַעֲשָׂאָן בֶּן גַּמְלָא שֶׁל
זֶהָב. וְהָיוּ מְזַכְרִין אוֹתוֹ לְשִׁבַּח:

י' בֶּן קָטִין עָשָׂה שְׁנַיִם עָשָׂר דָּר לִכְבוֹר. שְׁלֹא הָיוּ לוֹ אֵלָּא
שְׁנַיִם. וְאֵף הוּא עָשָׂה מוֹכְנֵי לִכְבוֹר. שְׁלֹא יִהְיוּ מִימֵיו
נִפְסָלִים בְּלִיגָה. מִנְּבִזוֹ הַמֶּלֶךְ עָשָׂה כָּל יְדוֹת הַכִּלִּים שֶׁל
יוֹם הַכְּפוּרִים שֶׁל זֶהָב. הִילְנִי אֲמוֹ עָשְׂתָה נִבְרַשְׁתָּ שֶׁל
זֶהָב עַל פֶּתַחוֹ שֶׁל הִיכָל. וְאֵף הִיא עָשְׂתָה טְבֵלָא שֶׁל

זֶהְבִּי שִׁפְרִישֶׁת סוּטָה כְּתוּבָה עָלֶיהָ נִקְנָזֹר נַעֲשׂוּ נְסִים
לְדַלְתוֹתָיו וְהָיוּ מְזַכְרִין אוֹתוֹ לְשִׁבַּח:

י" וְאֵלֹהֵי לִגְנָאֵי שֶׁל בֵּית גְּרָמוֹ לֹא רָצוּ לְלַמֵּד עַל מַעֲשֵׂה
לֶחֶם הַפָּנִים שֶׁל בֵּית אַבְטִינָס לֹא רָצוּ לְלַמֵּד עַל מַעֲשֵׂה
הַקְטָרֶת הַגְּרוֹס בֶּן לִוִּי הָיָה יוֹדֵעַ פָּרֶק בְּשִׁיר וְלֹא רָצָה
לְלַמֵּד בֶּן קִמְצָר לֹא רָצָה לְלַמֵּד עַל מַעֲשֵׂה הַכֶּתֶב עַל
הָרָאוּשׁוֹנִים נֶאֱמַר זָכַר צָדִיק לְבִרְכָּהּ וְעַל אֵלֹהֵי נֶאֱמַר וְשֵׁם
רְשָׁעִים יִרְקַב:

פרק ד

טַרְף בְּקִלְפֵי וְהָעֵלָה שְׁנֵי גוֹרְלוֹת אֶחָד כְּתוּב עָלָיו לְשֵׁם
וְאֶחָד כְּתוּב עָלָיו לַעֲזָאזֵל הַסֶּגֶן בִּימִינוֹ וְרֹאשׁ בֵּית
אָב מִשְׁמָאֲלוֹ אִם שֶׁל שֵׁם עָלָה בִּימִינוֹ הַסֶּגֶן אוֹמֵר לוֹ
אִישִׁי כֹהֵן גָּדוֹל הַגִּבָּה יִמִּינְךָ וְאִם שֶׁל שֵׁם עָלָה בְּשִׁמְאֲלוֹ
רֹאשׁ בֵּית אָב אוֹמֵר לוֹ אִישִׁי כֹהֵן גָּדוֹל הַגִּבָּה שְׁמֵאלְךָ
נִתְּנָן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים וְאוֹמֵר לִי חֲטָאת רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל
אוֹמֵר לֹא הִיא צָרִיךְ לֹמַר חֲטָאת אֵלָּא לִי וְהֵן עוֹנִין
אַחֲרָיו בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

ב קָשֶׁר לְשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית בְּרֹאשׁ שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח
וְהָעֵמִידוֹ כְּנֶגֶד בֵּית שְׁלוּחוֹ וְלִנְשָׁחַט כְּנֶגֶד בֵּית שְׁחִיטָתוֹ
בֹּא לוֹ אֵצֶל פָּרוֹ שְׁנֵי וְסוֹמֵךְ שְׁתֵּי יָדָיו וּמִתְּוֹדָה וְכֹךְ
הָיָה אוֹמֵר אֲנִי הֵשֵׁם עוֹיְתִי פָשַׁעְתִּי חֲטָאתִי לְפָנֶיךָ אֲנִי
וּבִיתִי וּבְנֵי אֶהְרֹן עִם קְדוֹשֶׁיךָ אֲנִי הֵשֵׁם כִּפּוּר נָא לְעוֹנוֹת

וּלְפָשְׁעִים וְלַחֲטָאִים שְׁעוֹיָתִי וְשִׁפְשָׁעִתִּי וְשִׁחַטָאֲתִי לְפָנֶיךָ.
אֲנִי וּבִיתִי וּבְנֵי אֹהֶלְךָ עִם קְדוּשְׁךָ בְּכָתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה
עֲבָדְךָ כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכָּל
חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ וְהֵם עֹנִין אַחֲרָיו בְּרוּךְ שֵׁם
כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

^ג שִׁחַטוּ וְקַבֵּל בַּמִּזְבֵּחַ אֶת דָּמֹךָ וְנוֹתְנֵךָ לִמִּי שֶׁהוּא מְמַרֵּס
בּוֹ עַל הָרֶבֶד הָרְבִיעִי שֶׁבַּהִיכָל כְּדֵי שֶׁלֹּא יִקְרוּשׁ נֶטֶל אֶת
הַמַּחֲתָה וְעָלָה לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ וּפָנָה גָחִלִים הִילָךְ וְהִילָךְ
וְחוֹתָהּ (מִן הַמַּעֲבָלוֹת הַפְּנִימִיּוֹת) וַיֵּרֶד וְהִנִּיחָהּ עַל הָרֶבֶד
הָרְבִיעִי שֶׁבַּעֲזָרָה:

^ד בְּכָל יוֹם הִיא חוֹתָה בְּשֵׁל כֶּסֶף וּמַעֲרָה בְּתוֹךְ שֵׁל זָהָב.
וְהַיּוֹם חוֹתָה בְּשֵׁל זָהָב וּבָהּ הִיא מְכַנֵּס בְּכָל יוֹם חוֹתָה
בְּשֵׁל אַרְבָּעָה קִבִּין וּמַעֲרָה בְּתוֹךְ שֵׁל שְׁלֹשָׁה קִבִּין וְהַיּוֹם
חוֹתָה בְּשֵׁל שְׁלֹשָׁה קִבִּין וּבָהּ הִיא מְכַנֵּס רִבִּי יוֹסִי אוֹמֵר
בְּכָל יוֹם חוֹתָה בְּשֵׁל סָאָה וּמַעֲרָה בְּתוֹךְ שֵׁל שְׁלֹשָׁה קִבִּין.
וְהַיּוֹם חוֹתָה בְּשֵׁל שְׁלֹשָׁה קִבִּין וּבָהּ הִיא מְכַנֵּס בְּכָל יוֹם
הֵיתָה כְּבֻדָּה וְהַיּוֹם קֵלָה בְּכָל יוֹם הֵיתָה יָדָה קֶצֶרָה וְהַיּוֹם
אַרוּכָה בְּכָל יוֹם הִיא זָהָבָה יְרוּקָה וְהַיּוֹם אָדוּם דְּבָרֵי רִבִּי
מִנְחָם בְּכָל יוֹם מִקְרִיב פָּרֶס בְּשַׁחֲרִית וּפָרֶס בֵּין הָעֶרְבִים.
וְהַיּוֹם מוֹסִיף מְלֵא חֲפָנָיו בְּכָל יוֹם הֵיתָה דָּקָה וְהַיּוֹם דָּקָה
מִן הַדָּקָה:

ה' בְּכָל יוֹם כַּהֲנִים עוֹלִים בְּמִזְרְחוֹ שֶׁל כֶּבֶשׂ וַיּוֹרְדִים
בְּמַעֲרָבוֹ. וְהַיּוֹם (כֹּהֵן גָּדוֹל) עוֹלָה בְּאַמְצַע וַיּוֹרֵד בְּאַמְצַע.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לְעוֹלָם כֹּהֵן גָּדוֹל עוֹלָה בְּאַמְצַע וַיּוֹרֵד
בְּאַמְצַע. בְּכָל יוֹם כֹּהֵן גָּדוֹל מְקַדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו מִן הַכִּיּוֹר.
וְהַיּוֹם מִן הַקֶּתָּוֶן שֶׁל זָהָב. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לְעוֹלָם כֹּהֵן
גָּדוֹל מְקַדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו מִן הַקֶּתָּוֶן שֶׁל זָהָב:

י' בְּכָל יוֹם הָיוּ שָׁם אַרְבַּע מַעֲרֻכּוֹת וְהַיּוֹם חֲמִשׁ. דְּבָרֵי רַבִּי
מֵאִיר. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר בְּכָל יוֹם שְׁלֹשׁ וְהַיּוֹם אַרְבַּע. רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר בְּכָל יוֹם שְׁתֵּים. וְהַיּוֹם שְׁלֹשׁ:

פרק ה

הוֹצִיאָנוּ לוֹ אֶת הַכֶּף וְאֶת הַמַּחֲתָה וְחָפֵן מְלֵא חֲפָנָיו.
וְנָתַן לְתוֹךְ הַכֶּף. הַגָּדוֹל לְפִי גָדְלוֹ. וְהַקָּטָן לְפִי
קָטָנוֹ. וְכִדּוּ הָיְתָה מִדָּתָהּ. נָטַל אֶת הַמַּחֲתָה בְּיָמֵינוּ. וְאֶת
הַכֶּף בְּשִׁמְאָלוֹ. הָיְתָה מְהֵלֶךְ בְּהִיכָל עַד שֶׁמָּגִיעַ לְבֵין שְׁתֵּי
הַפְּרוּכּוֹת. הַמַּבְדִּילוֹת בֵּין הַקֹּדֶשׁ וּבֵין קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים.
וּבִינֵיהֶם אָמַר. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר לֹא הָיְתָה שָׁם אֵלָּא פֶּרֶכֶת
אַחַת בְּלֶבֶד. שֶׁנֶּאֱמַר וְהַבְדִּילָה הַפֶּרֶכֶת לָכֶם בֵּין הַקֹּדֶשׁ
וּבֵין קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים. הַחִיצוֹנָה הָיְתָה פְּרוּפָה מִן הַדָּרוֹם.
וְהַפְּנִימִית מִן הַצָּפוֹן. מְהֵלֶךְ בִּינֵיהֶן עַד שֶׁמָּגִיעַ לַצָּפוֹן. הִגִּיעַ
לַצָּפוֹן. הוֹפֵךְ פָּנָיו לַדָּרוֹם. מְהֵלֶךְ לְשִׁמְאָלוֹ עִם הַפֶּרֶכֶת.
עַד שֶׁהוּא מָגִיעַ לְאֶרֶץ. הִגִּיעַ לְאֶרֶץ. נֹתֵן אֶת הַמַּחֲתָה בֵּין
שְׁנֵי הַבָּדִים. צָבַר אֶת הַקֶּטֶרֶת עַל גְּבִי גָחַלִּים. וְנָתַם מְלֵא כָּל

הַבֵּית כָּלוּ עֶשֶׂן יֵצֵא וּבָא לוֹ בַּדֶּרֶךְ בֵּית כְּנִיסָתוֹ וּמִתְפַּלֵּל
תְּפִלָּה קְצָרָה בְּבֵית הַחִיצוֹן וְלֹא הָיָה מֵאֲרִיךְ בְּתִפְלָתוֹ
שֶׁלֹא לְהַבְעִית אֶת יִשְׂרָאֵל:

^ב מִשְׁנֻטֵּל הָאָרוֹן אֲבֹן הַיְּתֵה שֵׁם מִימּוֹת נְבִיאִים רִאשׁוֹנִים
וּשְׁתֵּי הַיְּתֵה נִקְרָאת גְּבוּהָה מִן הָאָרֶץ שְׁלֹשׁ אַצְבָּעוֹת
וְעַלֶּיהָ הָיָה נוֹתֵן:

^ג נָטַל אֶת הַדָּם מִמִּי שֶׁהָיָה מִמָּרָס בּוֹ נִכְנָס לַמָּקוֹם
שְׁנִכְנָס וְעָמַד בַּמָּקוֹם שְׁעָמַד וְהָזָה מִמֶּנּוּ אַחַת לְמַעְלָה
וְשִׁבַּע לְמַטָּה וְלֹא הָיָה מִתְכַּוֵּן לְהַזּוֹת לֹא לְמַעְלָה וְלֹא
לְמַטָּה אֲלֹא כְּמַצְלִיף וְכֵךְ הָיָה מוֹנֶה אַחַת אַחַת וְאַחַת
אַחַת וּשְׁתֵּים אַחַת וְשְׁלֹשׁ אַחַת וְאַרְבַּע אַחַת וְחֲמִשׁ
אַחַת וְשֵׁשׁ אַחַת וְשִׁבַּע יֵצֵא וְהִנִּיחוֹ עַל כֵּן הִזָּהֵב שֶׁהָיָה
בְּהִיכָל:

^ד הִבִּיאוּ לוֹ אֶת הַשְּׁעִיר שֶׁחָטָו וְקִבֵּל בְּמִזְרֵק אֶת דָּמוֹ
נִכְנָס לַמָּקוֹם שְׁנִכְנָס וְעָמַד בַּמָּקוֹם שְׁעָמַד וְהָזָה מִמֶּנּוּ
אַחַת לְמַעְלָה וְשִׁבַּע לְמַטָּה וְלֹא הָיָה מִתְכַּוֵּן לְהַזּוֹת לֹא
לְמַעְלָה וְלֹא לְמַטָּה אֲלֹא כְּמַצְלִיף וְכֵךְ הָיָה מוֹנֶה אַחַת
אַחַת וְאַחַת אַחַת וּשְׁתֵּים וְכוּלִּי יֵצֵא וְהִנִּיחוֹ עַל כֵּן הִשְׁנִי
שֶׁהָיָה בְּהִיכָל רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לֹא הָיָה שֵׁם אֲלֹא כֵּן
אֶחָד בְּלֶבֶד נָטַל דָּם הַפָּר וְהִנִּיחַ דָּם הַשְּׁעִיר וְהָזָה מִמֶּנּוּ
עַל הַפָּרֶכֶת שֶׁכִּנְגַד הָאָרוֹן מִבְּחוּץ אַחַת לְמַעְלָה וְשִׁבַּע
לְמַטָּה וְלֹא הָיָה מִתְכַּוֵּן וְכוּלִּי וְכֵךְ הָיָה מוֹנֶה וְכוּלִּי:

נָטַל דָּם הַשְּׁעִיר וְהֵנִיחַ דָּם הַפָּר וְהָזָה מִמֶּנּוּ עַל הַפִּרְכָּת
שְׁכָנְגָד הָאָרוֹן מִבְּחוּץ אַחַת לְמַעַלָּה וְשִׁבַּע לְמַטָּה וְכוּלֵּי
עִירָה דָּם הַפָּר לְתוֹךְ דָּם הַשְּׁעִיר וְנָתַן אֶת הַמָּלֵא בְּרִיקָן:

ה' וַיֵּצֵא אֶל הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר לִפְנֵי יי' זֶה מִזְבֵּחַ הַזֶּהב הַתְּחִיל
מִחֹטֵא וַיִּזְרַד מֵהֵיכָן הוּא מִתְּחִיל מִקְרָן מִזְרָחִית צְפוֹנִית
צְפוֹנִית מִעֲרָבִית מִעֲרָבִית דְּרוֹמִית דְּרוֹמִית מִזְרָחִית
מְקוֹם שֶׁהוּא מִתְּחִיל בַּחֲטָאֵת עַל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן מִשֵּׁם
הָיָה גּוֹמֵר עַל מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר בְּמִקְוֵמוֹ
הָיָה עוֹמֵד וּמִחֹטֵא וְעַל כֵּלָּן הָיָה נוֹתֵן מִלְמַטָּה לְמַעַלָּה
חוּץ מִזוֹ שֶׁהָיְתָה לִפְנֵי שְׁעָלֶיהָ הָיָה נוֹתֵן מִלְמַעַלָּה לְמַטָּה:

י הָזָה עַל טְהָרוֹ שֶׁל מִזְבֵּחַ שִׁבַּע פְּעָמִים וְשִׁירֵי הַדָּם הָיָה
שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מִעֲרָבִי שֶׁל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן וְשֶׁל מִזְבֵּחַ
הַחִיצוֹן הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד דְּרוֹמִי אֵלּוּ וְאֵלּוּ מִתְּעַרְבִין
בָּאֵמָה וַיִּזְצֹאֵן לְנַחַל קִדְרוֹן וְנִמְכְּרִין לַגִּנָּן לְזַבֵּל וּמוֹעֵלִין
בָּהֶן:

י כָּל מַעֲשֵׂה יוֹם הַפָּפוּרִים הָאֵמוּר עַל הַסֵּדֶר אִם הַקָּדִים
מַעֲשֵׂה לַחֲבִירוֹ לֹא עָשָׂה כָּלוּם הַקָּדִים דָּם הַשְּׁעִיר לְדָם
הַפָּר יַחֲזוֹר וַיִּזָּה מִדָּם הַשְּׁעִיר לְאַחַר דָּם הַפָּר וְאִם עַד
שֶׁלֹּא גָמַר אֶת הַמִּתְנֻנּוֹת שִׁבְּפָנִים נִשְׁפָּךְ הַדָּם יָבִיא דָּם
אַחַר וַיַּחֲזוֹר וַיִּזָּה בַּתְּחִלָּה מִבְּפָנִים וְכֵן בְּהִכָּל וְכֵן בְּמִזְבֵּחַ
הַזֶּהב שֶׁכֵּלָּן כִּפְּרָה בְּפָנֵי עֶצְמָן רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי שְׁמַעוֹן
אוֹמְרִים מִמְּקוֹם שֶׁפָּסַק מִשֵּׁם הוּא מִתְּחִיל:

פרק ו

שְׁנֵי שְׁעֵירֵי יוֹם הַכַּפּוּרִים. מִצֹּתָן שִׁיְהִיו שְׁנֵיהֶם שְׁוִין
 בְּמֵרָאָה וּבִקְוֹמָה וּבְדָמִים. וְלִקְיַחְתָּן כְּאַחַד. וְאַף עַל
 פִּי שְׂאִינָן שְׁוִין כְּשֵׁרִין. לָקַח אֶחָד הַיּוֹם וְאַחַד לְמַחֵר
 כְּשֵׁרִין. מֵת אֶחָד מֵהֶן. אִם עַד שְׁלֹא הִגְרִיל מֵת. יִקַּח זֶוּג
 לְשֵׁנִי. וְאִם מִשְׁהִגְרִיל מֵת יָבִיא זֶוּג אַחֵר וַיִּגְרִיל עָלֶיהֶם
 בְּתַחֲלָה. וַיֹּאמֶר. אִם שָׁל שֵׁם מֵת. זֶה שְׁעֵלָה עָלָיו הַגּוֹרֵל
 לְשֵׁם יִתְקַיֵּים תַּחֲתָיו. וְאִם שָׁל עֲזָאזֵל מֵת. זֶה שְׁעֵלָה עָלָיו
 הַגּוֹרֵל לְעֲזָאזֵל יִתְקַיֵּים תַּחֲתָיו. וְהַשְׁנִי יִרְעָה עַד שִׁסְתָּאב
 וַיִּמְכֹּר. וַיִּפְּלוּ דָמָיו לְנִדְבָה. שְׂאִין חֲטָאת הַצֶּבֶר מֵתָה. רַבִּי
 יְהוּדָה אוֹמֵר תָּמוּת. וְעוֹד אָמַר רַבִּי יְהוּדָה נִשְׁפָּךְ הַדָּם.
 תָּמוּת הַמִּשְׁתַּלַּח. מֵת הַמִּשְׁתַּלַּח. יִשְׁפָּךְ הַדָּם:

בָּא לוֹ אֶצֶל שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח. וְסוֹמֵךְ שְׁתֵּי יָדָיו עָלָיו
 וּמְתוּדָה. וְכַךְ הָיָה אוֹמֵר אֲנִי הֵשֵׁם עָוֹן פָּשְׁעוּ חֲטָאוּ
 לְפָנַי עֲמָךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל. אֲנִי בִשְׁם. כִּפֹּר נָא לַעֲוֹנוֹת
 וּלְפִשְׁעֵים וּלְחֲטָאִים שְׁעוּ וְשִׁפְּשְׁעוּ וְשִׁחֲטָאוּ לְפָנַי עֲמָךְ
 בֵּית יִשְׂרָאֵל. כִּכְתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עֲבַדְךָ לֵאמֹר. כִּי
 בַּיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכָּל חֲטָאתֵיכֶם
 לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ. וְהַכֹּהֲנִים וְהָעָם הָעוֹמְדִים בַּעֲזָרָה. כְּשֶׁהָיוּ
 שׁוֹמְעִים שֵׁם הַמְּפֹרָשׁ שֶׁהוּא יוֹצֵא מִפִּי כֹהֵן גָּדוֹל. הָיוּ
 כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וְנוֹפְלִים עַל פְּנֵיהֶם וְאוֹמְרִים בְּרוּךְ שֵׁם
 כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

ג מִסְרוּ לְמִי שֶׁהָיָה מוֹלִיכוֹ. הַכֹּל כְּשֶׁרִין לְהוֹלִיכוֹ. אֶלָּא
שָׁעָשׂוּ הַכֹּהֲנִים (גְּדוּלִים) קֶבֶעַ. וְלֹא הָיוּ מְנִיחִין אֶת יִשְׂרָאֵל
לְהוֹלִיכוֹ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי מַעֲשֶׂה וְהוֹלִיכוֹ עַרְסָלָא מַצְפוּרִי
וְיִשְׂרָאֵל הָיָה:

ד וְכַבֵּשׁ עָשׂוּ לוֹ מִפְּנֵי הַבְּבָלִיִּים. שֶׁהָיוּ מִתְלָשִׁים בְּשַׁעְרוֹ.
וְאוֹמְרִים לוֹ טוֹל וְצֹא. טוֹל וְצֹא. מִיִּקְרִי יְרוּשָׁלַיִם הָיוּ מְלוֹיִן
אוֹתוֹ. עַד סִכָּה הָרֵאשׁוֹנָה. עָשָׂר סִכּוֹת מִירוּשָׁלַיִם וְעַד
צוּק. תִּשְׁעִים רִיס שִׁבְעָה וּמֵחָצָה לְכָל מִיל:

ה עַל כָּל סִכָּה וְסִכָּה אוֹמְרִים לוֹ. הָרִי מְזוֹן וְהָרִי מִים. וּמְלוֹיִן
אוֹתוֹ מִסִּכָּה לְסִכָּה. חוּץ מֵאַחֲרוֹנָה שִׁבְהֶן. שְׁאִינוּ מְגִיעַ
עֲמוֹ לַצּוּק. אֶלָּא עוֹמֵד מֵרְחוֹק. וְרוֹאֶה אֶת מַעֲשָׂיו:

ו מָה הָיָה עוֹשֶׂה חוֹלֵק לְשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית. חֲצִיו קָשׁוּר
בְּסָלַע וְחֲצִיו קָשׁוּר בֵּין שְׁתֵּי קַרְנָיו. וְדַחְפוֹ לְאַחֲרָיו. וְהוּא
מִתְגַּלְגֵּל וְיוֹרֵד. וְלֹא הָיָה מְגִיעַ לְחֲצִי הָהָר. עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה
אַבְרִים אַבְרִים. בָּא וַיֵּשֶׁב לוֹ תַּחַת סִכָּה אַחֲרוֹנָה עַד
שֶׁתַּחֲשֹׁד. וּמֵאִמָּתִי מְטַמֵּא בְּגָדִים. מְשַׁיְצָא חוּץ לְחוֹמַת
יְרוּשָׁלַיִם. רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר. מִשְׁעַת דִּחְתִּיתוֹ לַצּוּק:

ז בָּא לוֹ אֶצֶל פֶּר וְשַׁעִיר הַנִּשְׂרָפִין. קָרַעַן וְהוֹצִיא אֶת
אִמּוּרֵיהֶן. נִתְּנָן בְּמֶגֶס. וְהַקְטִירָם עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ. קִלְעֹן
בְּמִקְלָעוֹת וְהוֹצִיאָן לְבֵית הַשְּׂרִיפָה. וּמֵאִמָּתִי מְטַמֵּאִין
בְּגָדִים. מְשַׁיְצָאוּ חוּץ לְחוֹמַת הָעֶזְרָה. רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר
מְשַׁיְצִית הָאוֹר בְּרֶבֶן:

ח אָמְרוּ לוֹ לְכֶהָן גָּדוֹל־הַגֵּיעַ שְׁעִיר לַמִּדְבָּר־וּמִנִּין הָיוּ יוֹדְעִין
שֶׁהַגֵּיעַ שְׁעִיר לַמִּדְבָּר־דְּרָכָיוֹת הָיוּ עוֹשִׂין וּמִנִּיפִין בְּסוּדְרִין
וְיוֹדְעִין שֶׁהַגֵּיעַ שְׁעִיר לַמִּדְבָּר־אָמַר רַבִּי יְהוּדָה וְהֵלֵא סִימָן
גָּדוֹל הָיָה לָהֶם־מִירוּשָׁלַיִם וְעַד בֵּית הַדּוּדוֹ שְׁלֹשָׁה מִלִּין־
הוֹלְכִין מִלִּל וְחוֹזְרִין מִלִּל־וְשׁוֹהִין כְּדֵי מִלִּל־וְיוֹדְעִין שֶׁהַגֵּיעַ
שְׁעִיר לַמִּדְבָּר־

ברייתא

והיא משנה לפי תי"ט

רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר־וְהֵלֵא סִימָן אַחֵר הָיָה לָהֶם־לְשׁוֹן שֶׁל
זְהוּרִית־הָיָה קָשׁוּר עַל פֶּתַח־וּשֶׁל הַיֶּכֶל־וּכְשֶׁהַגֵּיעַ שְׁעִיר
לַמִּדְבָּר־הָיָה הַלְשׁוֹן מַלְבִּין שְׁנֵאֵמַר אִם יֵהִיו חֲטָאִיכֶם
כְּשָׁנִים כְּשֶׁלֶּג יִלְבִּינוּ־

פרק ז

בא לוֹ כֹהֵן גָּדוֹל לְקָרוֹת־אִם רָצָה לְקָרוֹת בְּבִגְדֵי בּוּץ־
קוֹרָא־וְאִם לֹא־קוֹרָא בְּאַצְטָלִית לָבָן מְשֻׁלּוֹ־חֲזֹן
הַכִּנְסֹת גּוּטֵל סֵפֶר תּוֹרָה־וְנוֹתְנוּ לְרֹאשׁ הַכִּנְסֹת־וְרֹאשׁ
הַכִּנְסֹת גּוֹתְנוּ לְסִגְן־וְהַסִּגָּן גּוֹתְנוּ לְכֹהֵן גָּדוֹל־וְכֹהֵן גָּדוֹל
עוֹמֵד־וּמִקְבֵּל־ (וְקוֹרָא עוֹמֵד)־וְקוֹרָא אַחֲרֵי מוֹת וְאָדָּ
בְּעֶשְׂרִי־וְגוֹלֵל סֵפֶר תּוֹרָה־וּמִנִּיחוּ בְּחִיקוֹ־וְאוֹמֵר־יֹתֵר
מִמָּה שֶׁקָּרָאתִי לְפָנֶיכֶם־כְּתוּב כָּאֵן־וּבְעֶשְׂרִי שֶׁבְּחֻמֶּשׁ
הַפָּקָדִים קוֹרָא עַל פֶּה־וּמִבְרָךְ עָלֶיהָ שְׁמִנָּה בְּרָכוֹת־עַל
הַתּוֹרָה־וְעַל הָעֲבוֹדָה־וְעַל הַהוֹדָאָה־וְעַל מַחִילַת הָעוֹן־

וְעַל הַמִּקְדָּשׁ (בַּפָּנִי עֲצָמוֹ) וְעַל יִשְׂרָאֵל (בַּפָּנִי עֲצָמָן) וְעַל
הַכֹּהֲנִים (בַּפָּנִי עֲצָמָן) וְעַל שְׂאֵר הַתְּפִלָּה:

ב הָרוּאָה כֹּהֵן גָּדוֹל כְּשֶׁהוּא קוֹרֵא אֵינוֹ רוֹאֶה פֶּר וְשֹׁעִיר
הַנִּשְׂרָפִין וְהָרוּאָה פֶּר וְשֹׁעִיר הַנִּשְׂרָפִין אֵינוֹ רוֹאֶה כֹּהֵן
גָּדוֹל כְּשֶׁהוּא קוֹרֵא לֹא מִפְּנֵי שְׂאֵינוֹ רִשְׁאִי אֶלָּא שֶׁהִיטָּה
דָּרֶךְ רְחוּקָה וּמִלֹּאכֶת שְׁגִיחָהּ שָׁוָה כְּאַחַת:

ג אִם בִּבְגָדֵי בּוֹץ קוֹרֵא קֹדֶשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו פָּשֵׁט יֶרֶד
וְטָבַל עָלָה וְנִסְתַּפַּגּ הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי זָהָב וְלִבָּשׁ וְקֹדֶשׁ
יָדָיו וְרַגְלָיו וַיֵּצֵא וַעֲשֶׂה אֶת אֵילּוֹ וְאֶת אֵיל הָעֵם וְאֶת
שִׁבְעַת כִּבְשִׁים תְּמִימִים (בְּנֵי שָׁנָה) דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
רַבִּי עֲקִיבָא אֹמֵר עִם תְּמִיד שֶׁל שַׁחַר הָיוּ קָרְבִּין וּפֶר
הָעוֹלָה וְשֹׁעִיר הַנִּנְעָשָׂה בַּחוּץ הָיוּ קָרְבִּין עִם תְּמִיד שֶׁל בֵּין
הָאַרְבָּעִים:

ד קֹדֶשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשֵׁט וַיֶּרֶד וְטָבַל וְעָלָה וְנִסְתַּפַּגּ
הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי לָבָן וְלִבָּשׁ וְקֹדֶשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וְנִכְנָס לְהוֹצִיא
אֶת הַכֹּף וְאֶת הַמַּחֲתָה קֹדֶשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשֵׁט וַיֶּרֶד
וְטָבַל עָלָה וְנִסְתַּפַּגּ הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי זָהָב וְלִבָּשׁ וְקֹדֶשׁ יָדָיו
וְרַגְלָיו וְנִכְנָס לְהַקְטִיר קֶטֶרֶת שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים וְלִהְטִיב
אֶת הַנְּרוֹת וְקֹדֶשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשֵׁט הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי עֲצָמוֹ
וְלִבָּשׁ וּמִלּוּן אוֹתוֹ עַד בֵּיתוֹ וַיּוֹם טוֹב הָיָה עוֹשֶׂה לְאוֹהֲבָיו
בְּשַׁעָה שִׁינְאָה בְּשָׁלוֹם מִן הַקֹּדֶשׁ:

ה כהן גדול משמש בשמונה כלים ויהדיוט בארבעה.
בכתנת ומכנסים ומצנפת ואבנט מוסיף עליו כהן גדול.
חשן ואפוד ומעיל וציץ באלו נשאלין באורים ותמים.
ואין נשאלין בהן להדיוט. אלא למלך ולבית דין ולמי
שהצבור צריך בו:

פרק ח

יום הכפורים אסור באכילה ובשתיה וברחיצה.
ובסיכה ובנעילת הסנדל ובתשמיש המטה וְהַמֶּלֶךְ
וְהַכֹּהֵן יִרְחֲצוּ אֶת פְּנֵיהֶם וְהַחִיָּה תִנְעוֹל אֶת הַסַּנְדָּל דְּבָרֵי
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְחֻכָּמִים אוֹסְרִין:

ב האוכל ככותבת הגסה כמזה וכגרעינתה והשוטה
מלא לגמיו חייב כל האוכלין מצטרפין לככותבת וכל
המשקין מצטרפין למלא לגמיו האוכל ושוטה אין
מצטרפין:

ג אכל ושתה בהעלם אחת אינו חייב אלא חטאת אחת.
אכל ושתה ועשה מלאכה חייב שתי חטאות. אכל
אוכלין שאינן ראויין לאכילה ושתה משקין שאינן ראויין
לשתיה ושתה ציר או מריס פטור:

ד התינוקות אין מענין אותם ביום הכפורים אבל מחנכין
אותם לפני שנה ולפני שנתים בשביל שיהיו רגילין
במצות:

ה עוברָה שְׁהִרְיָהּ. מֵאֲכִילִין אוֹתָהּ עַד שֶׁתָּשִׁיב נִפְשָׁהּ. חוֹלָה מֵאֲכִילִין אוֹתוֹ עַל פִּי בְּקִיאִין. וְאִם אֵין שָׁם בְּקִיאִין. מֵאֲכִילִין אוֹתוֹ עַל פִּי עֲצָמוֹ. עַד שִׁיאֲמַר דִּי:

י מִי שֶׁאֲחִזּוּ בְּלִמּוּס. מֵאֲכִילִין אוֹתוֹ אֲפִילוּ דְּבָרִים טְמֵאִים עַד שִׁיאֲוִרוּ עֵינָיו. מִי שֶׁנִּשְׁכָּח כָּלֵב שׁוֹתָהּ. אֵין מֵאֲכִילִין אוֹתוֹ מִחֲצֵר כָּבֵד שָׁלוֹ. וְרַבִּי מֵתִיא בֶּן חֲרָשׁ מִתִּיר. וְעוֹד אָמַר רַבִּי מֵתִיא בֶּן חֲרָשׁ הַחוֹשֵׁשׁ בְּגִרוֹנוֹ. מִטִּילִין סֵם בְּתוֹךְ פִּיו בַּשֶּׁבֶת. מִפְּנֵי שֶׁהוּא סָפֵק נִפְשׁוֹת. וְכָל סָפֵק נִפְשׁוֹת דּוֹחָה אֶת הַשֶּׁבֶת:

י' מִי שֶׁנִּפְלָה עָלָיו מִפּוֹלֶת. סָפֵק הוּא שָׁם. סָפֵק אֵינוֹ שָׁם. סָפֵק חֵי. סָפֵק מֵת. סָפֵק נִכְרִי. סָפֵק יִשְׂרָאֵל. מִפְּקָחִין עָלָיו אֶת הַגָּל. מִצְאוּהוּ חֵי. מִפְּקָחִין עָלָיו. וְאִם מֵת. יִגִּיחוּהוּ:

ח חֲטָאֵת וְאַשָׁם וְדָאִי מְכַפְּרִין. מִיתָה יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפְּרִין עִם הַתְּשׁוּבָה. תְּשׁוּבָה מְכַפֶּרֶת עַל עֲבִירוֹת קְלוֹת. עַל עֲשֵׂה וְעַל לֹא תַעֲשֶׂה. וְעַל הַחֲמוּרוֹת הִיא תּוֹלָה עַד שִׁיבּוֹא יוֹם הַכְּפוּרִים וַיִּכְפֹּר:

ט הָאֹמֵר אַחֲטָא וְאַשׁוּב אַחֲטָא וְאַשׁוּב אֵין מְסַפִּיקִין בִּידּוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה. אַחֲטָא יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר. אֵין יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר. עֲבִירוֹת שְׁבִין אָדָם לְמָקוֹם. יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר. עֲבִירוֹת שְׁבִין אָדָם לְחִבְרוֹ. אֵין יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר. עַד שִׁירְצָה אֶת חִבְרוֹ. אֶת זֶה דָּרַשׁ רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה. מְכַל חֲטָאֵתִיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּתְּהֶרוּ. עֲבִירוֹת שְׁבִין

אָדָם לְמָקוֹם יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר. עֲבִירוֹת שֶׁבֵּין אָדָם
לְחֵבִירוֹ. אֵין יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר עַד שִׁירְצָה אֶת חֵבִירוֹ.
אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל. לִפְנֵי מִי אַתֶּם מְטַהְרִין.
מִי מְטַהֵר אֶתְכֶם. אֲבִיכֶם שְׁבַשְׁמִים. שְׁנֹאֲמַר וְזָרְקֵתִי
עָלֵיכֶם מִים טְהוֹרִים וְטִהַרְתֶּם. וְאֹמַר מִקּוֹה יִשְׂרָאֵל יֵי.
מִה מִקּוֹה מְטַהֵר אֶת הַטְּמֵאִים. אֵף הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל: סליק

מסכת סוכה

פרק א

סָכָה שֶׁהִיא גְבוּהָה לְמַעַלָּה מִעֲשָׂרִים אַמָּה פְּסוּלָה: רַבִּי
יְהוּדָה מְכַשִּׁיר: וְשֵׁאִינָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפְחִים:
וְשֵׁאִין לָהּ שְׁלֹשׁ דְּפָנוֹת וְשַׁחֲמָתָה מְרַבָּה מִצִּלָּתָה: פְּסוּלָה:
סָכָה יִשְׁנָה בֵּית שְׁמַאי פּוֹסְלִין: וּבֵית הַלֵּל מְכַשִּׁירִין: וְאִיזוֹ
הִיא סָכָה יִשְׁנָה: כָּל שֶׁעָשְׂאָה קֶדֶם לַחֵג שְׁלֹשִׁים יוֹם: אֲבָל
אִם עָשְׂאָה לְשֵׁם חֵג: אֶפִּילוּ מִתְחִלַת הַשָּׁנָה כְּשֶׁרָה:

ב הָעוֹשֶׂה סָכָתוֹ תַּחַת הָאֵילָן כָּאֵלוּ עָשְׂאָה בְּתוֹךְ הַבֵּית:
סָכָה עַל גִּבִּי סָכָה: הָעֲלִיזָנָה כְּשֶׁרָה: וְהַתְּחַתּוֹנָה פְּסוּלָה:
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: אִם אֵין דִּיּוּרִין בְּעֲלִיזָנָה: הַתְּחַתּוֹנָה
כְּשֶׁרָה:

ג פָּרֶס עָלֶיהָ סֵדִין מִפְּנֵי הַחֲמָה: אוֹ תַּחְתִּיהָ מִפְּנֵי הַנָּשֶׁר:
אוֹ שִׁפְרֶס עַל גִּבִּי הַקִּנּוֹף פְּסוּלָה: אֲבָל פּוֹרֶס הוּא: עַל גִּבִּי
נִקְלִיטֵי הַמָּטָה:

ד הַדִּלָּה עָלֶיהָ אֶת הַגֶּפֶן: וְאֶת הַדִּלְעָת: וְאֶת הַקִּיסוֹם: וְסִכְךָ
עַל גְּבֵה פְּסוּלָה: וְאִם הָיָה סִכּוּךְ הַרְבֵּה מֵהֵן: אוֹ שֶׁקֶצֶץ:
כְּשֶׁרָה: זֶה הַכֵּל: כָּל דָּבָר שֶׁהוּא מְקַבֵּל טִמְאָה: וְאֵין גְּדוּלוֹ
מִן הָאָרֶץ: אֵין מְסַכֵּכִין בּוֹ: וְכָל דָּבָר שֶׁאִינוֹ מְקַבֵּל טִמְאָה:
וְגְדוּלוֹ מִן הָאָרֶץ: מְסַכֵּכִין בּוֹ:

ה' חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זרדין אין מסככין בהן.
וכלן שהתירן בשרות וכלן בשרות לדפנות:

י' מסככין בנסרים דברי רבי יהודה ורבי מאיר אוסר נתן
עליה נסר שהוא רחב ארבעה טפחים בשרה ובלבד
שלא יישן תחתיו:

י' תקרה שאין עליה מעזיבה רבי יהודה אומר בית שמאי
אומרים מפקפק ונוטל אחת מבנות וביית הלל אומרים
מפקפק או נוטל אחת מבנות רבי מאיר אומר נוטל
אחת מבנות ואינו מפקפק:

ה' המקרה סכתו בשפודין או בארוכות המטה אם יש
ריוח ביניהן כמותן בשרה החוטט בגדיש לעשות בו
סכה אינה סכה:

ט' המשלשל דפנות מלמעלה למטה אם גבוה מן הארץ
שלשה טפחים פסולה מלמעלה למעלה אם גבוה מן
הארץ עשרה טפחים בשרה רבי יוסי אומר בשם
שמלמטה למעלה עשרה טפחים כך מלמעלה למטה
עשרה טפחים הרחיק את הסכוד מן הדפנות שלשה
טפחים פסולה:

י' בית שנפחת וסכך על גביו אם יש מן הכתל לסכוד
ארבע אמות פסולה וכן חצר שהיא מקפת אכסדרה:

סָכָה גְדוּלָה שֶׁהַקִּיפּוּיָהּ בְּדָבָר שֶׁאֵין מְסַכְכִין בּוֹ. אִם יֵשׁ
תַּחְתָּיו אַרְבַּע אַמּוֹת פְּסוּלָה:

י"א הָעוֹשֶׂה סִכְתּוֹ כְּמִין צָרִיף. אוֹ שֶׁסִּמְכָהּ לִכְתָּל. רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר פּוֹסֵל מִפְּנֵי שֶׁאֵין לָהּ גִּגִּי. וְחֻכְמִים מְכַשִּׁירִין.
מִחֻצְלַת קָנִים גְּדוּלָה. עֲשָׂאָהּ לְשִׁכִּיבָה. מְקַבֶּלֶת טִמְאָה.
וְאֵין מְסַכְכִין בָּהּ. לְסִכּוּךְ מְסַכְכִין בָּהּ וְאֵינָהּ מְקַבֶּלֶת
טִמְאָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אַחַת קִטְנָה וְאַחַת גְּדוּלָה.
עֲשָׂאָהּ לְשִׁכִּיבָה מְקַבֶּלֶת טִמְאָה. וְאֵין מְסַכְכִין בָּהּ. לְסִכּוּךְ
מְסַכְכִין בָּהּ וְאֵינָהּ מְקַבֶּלֶת טִמְאָה:

פרק ב

הַיֵּשֶׁן תַּחַת הַמָּטָה בְּסָכָה. לֹא יֵצֵא יָדָיו חוּבְתוֹ. אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה נוֹהֲגִין הָיִינוּ. שֶׁהָיִינוּ יוֹשְׁנִים תַּחַת הַמָּטָה
בְּפָנֵי הַזְּקֵנִים. וְלֹא אָמְרוּ לָנוּ דָּבָר. אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן מַעֲשֵׂה
בְּטָבִי עֲבָדוֹ שֶׁל רַבִּי גַּמְלִיאֵל שֶׁהָיָה יוֹשֵׁן תַּחַת הַמָּטָה.
וְאָמַר לָהֶן רַבִּי גַּמְלִיאֵל לַזְּקֵנִים. רְאִיתֶם טָבִי עֲבָדִי שֶׁהוּא
תֹלְמִיד חָכֵם. וְיֹדֵעַ שֶׁעֲבָדִים פְּטוּרִים מִן הַסָּכָה. לְפִיכָךְ
יֵשֶׁן הוּא תַּחַת הַמָּטָה. וְלִפִּי דְרָכֵנוּ לְמַדְנֹה שֶׁהַיֵּשֶׁן תַּחַת
הַמָּטָה לֹא יֵצֵא יָדָיו חוּבְתוֹ:

ב' הַסּוֹמֵךְ סִכְתּוֹ בְּכָרְעֵי הַמָּטָה כְּשֶׁרָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
אִם אֵינָהּ יְכוּלָה לַעֲמֹד בְּפָנֵי עֲצָמָהּ. פְּסוּלָה. סָכָה
הַמְדַּבֵּלֶת וְשֹׁעֶלֶתָהּ מְרַבָּה מִחֻמְתָּהּ כְּשֶׁרָה. הַמְעוּבָה

בְּמִין בֵּית אֶף עַל פִּי שְׂאִין הַכּוֹכָבִים נִרְאִים מִתּוֹכָהּ.
בְּשֶׁרָה:

ג הָעוֹשֶׂה סָכְתוֹ בְּרֹאשׁ הָעֵגְלָה אוֹ בְּרֹאשׁ הַסְּפִינָה.
בְּשֶׁרָה וְעוֹלִין לָהּ בַּיּוֹם טוֹב בְּרֹאשׁ הָאֵילָן אוֹ עַל גִּבִּי
גָּמֶל בְּשֶׁרָה וְאִין עוֹלִין לָהּ בַּיּוֹם טוֹב שְׁתֵּים בְּאֵילָן וְאַחַת
בְּיַד אָדָם אוֹ שְׁתֵּים בְּיַד אָדָם וְאַחַת בְּאֵילָן בְּשֶׁרָה.
וְאִין עוֹלִין לָהּ בַּיּוֹם טוֹב שְׁלֹשָׁה בְּיַד אָדָם וְאַחַת בְּאֵילָן.
בְּשֶׁרָה וְעוֹלִין לָהּ בַּיּוֹם טוֹב זֶה הַכָּלָל כָּל שֵׁינִטֵּל הָאֵילָן
וְיֻכּוֹלָה לַעֲמֹד בַּפָּנִי עֲצָמָהּ בְּשֶׁרָה וְעוֹלִין לָהּ בַּיּוֹם טוֹב:

ד הָעוֹשֶׂה סָכְתוֹ בֵּין הָאֵילָנוֹת וְהָאֵילָנוֹת דְּפָנוֹת לָהּ.
בְּשֶׁרָה שְׁלוּחֵי מַצֹּה פְּטוּרִין מִן הַסֶּכֶה חוֹלִין וּמִשְׁמִשִּׁיהֶן.
פְּטוּרִין מִן הַסֶּכֶה אוֹכְלִין וְשׁוֹתִין עֲרָאֵי חוּץ לַסֶּכֶה:

ה מַעֲשֶׂה וְהִבִּיאוּ לוֹ לָרֶבֶן יוֹחָנָן בֶּן זִכְאִי לְטַעֹם הַתְּבָשִׁיל.
וּלְרֶבֶן גְּמְלִיאֵל שְׁתֵּי כּוֹתְבוֹת וְדָלִי שֶׁל מִים וְאָמְרוּ הָעָלוּם
לַסֶּכֶה וּכְשֶׁנָּתְנוּ לוֹ לְרַבִּי צְדוֹק אָכַל פָּחוֹת מִכִּבִּיצָה נָטְלוּ
בַּמֶּפֶה וְאָכְלוּ חוּץ לַסֶּכֶה וְלֹא בִירֶךְ אַחֲרָיו:

ו רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אַרְבַּע עֲשָׂרָה סְעוּדוֹת חֵיִב אָדָם
לֶאֱכֹל בַּסֶּכֶה אַחַת בַּיּוֹם וְאַחַת בַּלַּיְלָה וּחֲכָמִים אוֹמְרִים
אִין לְדַבֵּר קֶצֶף חוּץ מִלַּיְלָה יוֹם טוֹב רֵאשׁוֹן שֶׁל חָג בַּלְבָּד.
וְעוֹד אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מִי שֶׁלֹּא אָכַל בַּלַּיְלָה יוֹם טוֹב
הָרֵאשׁוֹן יִשְׁלִים בַּלַּיְלָה יוֹם טוֹב הָאַחֲרוֹן וּחֲכָמִים אוֹמְרִים

אין לדבר תשלומין. על זה נאמר מעות לא יוכל לתקון
וחסרון לא יוכל להמנות:

^י מי שהיה ראשו ורבו בספה ושלחנו בתוך הבית. בית
שמאי פוסלין. ובית הלל מכשירין. אמרו להן בית הלל
לבית שמאי. לא כך היה מעשה שהלכו זקני בית שמאי
וזקני בית הלל לבקר את רבי יוחנן בן החורני. ומצאוהו
שהיה יושב ראשו ורבו בספה ושלחנו בתוך הבית. (ולא
אמרו לו דבר.) אמרו להן בית שמאי משם ראיה. אף
הם אמרו לו. אם בן היית נוהג לא קימת מצות ספה
מימך:

^ח נשים ועבדים וקטנים. פטורים מן הספה. קטן שאינו
צריך לאמו חייב בספה. מעשה וילדה כלתו של שמאי
הזקן. ופחת את המעזיבה. וסבך על גבי המטה בשביל
הקטן:

^ט כל שבעת הימים. אדם עושה סכתו קבע וביתו עראי.
ירדו גשמים. מאימתי מתר לפנות משתסרח המקפה.
משלו משל למה הדבר דומה. לעבד שבא למזוג בוס
לרבו. ושפך לו קתון על פניו:

פרק ג

לולב הגזול והיבש פסול של אשרה ושל עיר הנדחת
 פסול נקטם ראשו נפרצו עליו פסול נפרדו עליו
 כשר רבי יהודה אומר יאגדנו מלמעלה ציני הר הברזל
 כשרות לולב שיש בו שלשה טפחים כדי לנגע בו
 כשר:

^א הדס הגזול והיבש פסול של אשרה ושל עיר הנדחת
 פסול נקטם ראשו נפרצו עליו או שהיו ענביו מרבות
 מעליו פסול ואם מעטן כשר ואין ממעטין ביום טוב:

^ב ערבה גזולה ויבשה פסולה של אשרה ושל עיר
 הנדחת פסולה נקטם ראשה נפרצו עליה והצפצפה
 פסולה במושה וישגשו מקצת עליה ושל בעל כשרה:

^ג רבי ישמעאל אומר שלשה הדסים ושתי ערבות לולב
 אחד ואתרוג אחד אפילו שנים קטומים ואחד אינו
 קטום רבי טרפון אומר אפילו שלשתן קטומים רבי
 עקיבא אומר כשם שלולב אחד ואתרוג אחד כן הדס
 אחד וערבה אחת:

^ד אתרוג הגזול והיבש פסול של אשרה ושל עיר
 הנדחת פסול של ערלה פסול של תרומה טמאה
 פסול של תרומה טהורה לא יטול ואם נטל כשר של

דמאי בית שמאי פוסלין ובית הלל מכשירין של מעשר
שני בירושלים לא יטול ואם נטל כשר:

^י עלתה חזזית על רבו. נטלה פטמתו. נקלף. נסדק. נקב
וחסר כל שהוא פסול. עלתה חזזית על מיעוטו. נטל
עוקצו. נקב ולא חסר כל שהוא כשר. אתרוג הכושי.
פסול. והירוק ככרתי. רבי מאיר מכשיר. ורבי יהודה
פוסל:

^י שיעור אתרוג הקטן. רבי מאיר אומר פאגוז. רבי יהודה
אומר כביצה. ובגדול כדי שיאחוז שנים בידו אחת. דברי
רבי יהודה. רבי יוסי אומר אפילו אחד (בשתי ידי):

^ח אין אוגדין את הלולב אלא במינו. דברי רבי יהודה.
רבי מאיר אומר אפילו במשיחה. אמר רבי מאיר מעשה
באנשי ירושלים שהיו אוגדין את לולביהן בגימזנים של
זהב. אמרו לו במינו היו אוגדין אותו מלמטה:

^ט והיכן היו מנענעין. בהודו ליי תחלה וסוף. ובאנא יי
הושיעה נא. דברי בית הלל. בית שמאי אומרים אף
באנא יי הצליחה נא. אמר רבי עקיבא צופה הייתי ברבן
גמליאל ורבי יהושע שכל העם היו מנענעין את לולביהן
והן לא נענעו. אלא באנא יי הושיעה נא (בלבד). מי שבא
בדרך ולא היה בידו לולב לטול. לכשיפגס לביתו יטול
על שלחנו. לא נטל שחרית יטול בין הערבים. שכל היום
כשר ללולב:

י' מי שהיה עבד או אשה או קטן מקרין אותו. עונה אחריהן מה שהן אומרים. ותהי לו מארה. אם היה גדול מקרא אותו עונה אחריו הללויה:

י"א מקום שנהגו לכפול יכפול. לפשוט יפשוט. לברך אחריו. יברך אחריו. הכל כמנהג המדינה. הלוקח לולב מחבירו בשביעית. נותן לו אתרוג במתנה. לפי שאין רשאי ללקחו בשביעית:

י"ב בראשונה היה לולב נטל במקדש שבעה. ובמדינה יום אחד. משחרב בית המקדש. התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהא לולב נטל במדינה שבעה זכר למקדש. ושיהא יום הנף כלו אסור:

י"ג יום טוב ראשון של חג שחל להיות בשבת. כל העם מוליכין את לולביהן לבית הכנסת. למחרת משכימין ובאים. כל אחד ואחד מכיר את שלו ונוטלו. מפני שאמרו חכמים אין אדם יוצא ידי חובתו ביום טוב הראשון של חג בלולבו של חבירו. ושאר ימי החג אדם יוצא ידי חובתו בלולבו של חבירו:

י"ד רבי יוסי אומר יום טוב ראשון של חג שחל להיות בשבת. ושכח והוציא את הלולב לרשות הרבים. פטור. מפני שהוציאו ברשות:

^{טו} מִקְבֵּלֶת אִשָּׁה מִיד בְּנֶהּ. וּמִיד בַּעֲלָהּ. וּמַחְזִירָתוֹ לַמֵּים
בְּשַׁבָּת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר. בְּשַׁבָּת מַחְזִירִין. בְּיוֹם טוֹב
מוֹסִיפִין. וּבְמוֹעֵד מַחְלִיפִין. קָטָן הַיּוֹדֵעַ לִנְעֹנֵעַ חַיִּיב בְּלוּלָב:

יום ט

פרק ד

לוּלָב וְעֶרְבָה. שֶׁשָּׁה וְשִׁבְעָה. הֶהָלֵל וְהַשְׁמָחָה שְׁמוֹנָה.
סָפָה וְנִסּוּךְ הַמֵּים שִׁבְעָה. וְהַחֲלִיל חֲמִשָּׁה וְשֶׁשָּׁה:

^ב לוּלָב שִׁבְעָה. כִּיצַד יוֹם טוֹב הָרִאשׁוֹן שֶׁל חָג שָׁחַל לַהֲיוֹת
בְּשַׁבָּת. לוּלָב שִׁבְעָה. וְשָׂאֵר כָּל הַיָּמִים שֶׁשָּׁה:

^ג עֶרְבָה שִׁבְעָה כִּיצַד. יוֹם שְׁבִיעִי שֶׁל עֶרְבָה שָׁחַל לַהֲיוֹת
בְּשַׁבָּת. עֶרְבָה שִׁבְעָה. וְשָׂאֵר כָּל הַיָּמִים שֶׁשָּׁה:

^ד מִצּוֹת לוּלָב כִּיצַד. יוֹם טוֹב הָרִאשׁוֹן שֶׁל חָג שָׁחַל לַהֲיוֹת
בְּשַׁבָּת. (כָּל הָעָם) מוֹלִיכִין אֶת לוּלְבֵיהֶם לְהַר הַבַּיִת
מֵעֶרֶב שַׁבָּת. וְהַחֲזִנִים מִקְבְּלִין מֵהֶן. וְסוֹדְרִין אוֹתָן עַל גְּבִי
אֶצְטָבָא. וְהַזְקָנִים מְנִיחִין אֶת שְׁלֵהֶן בַּלְשָׁכָה. וּמִלְמָדִים
אוֹתָם לֹאמֹר כָּל מִי שֶׁמָּגִיעַ לוּלְבִי בִידּוֹ הָרִי הוּא לוֹ בְּמַתָּנָה.
לְמַחֵר מְשַׁבְּימִין וּבָאִין. וְהַחֲזִנִים זוֹרְקִים אוֹתָם לַפְּנֵיהֶם.
וְהֵן מַחְטִיפִין וּמַכִּין אִישׁ אֶת חֲבִירוֹ. וְכִשְׂרָאוּ בֵּית דִּין
שָׁבְאוּ לַיָּדִי סָפָנָה. הִתְקִינוּ שִׁיְהֵא כָּל אֶחָד וְאֶחָד נוֹטֵל
בְּבֵיתוֹ:

ה' מַצוֹת עֲרֵבָה בִּיצֵד. מָקוֹם הָיָה לַמָּטָה מִירוּשָׁלַיִם וְנִקְרָא מוֹצֵא. יוֹרְדִין לָשֶׁם וּמִלֻּקְטִין מִשָּׁם. מַרְבִּיּוֹת שֶׁל עֲרֵבָה. וּבִאֵין וְזוֹקְפִין אוֹתָן בְּצִדֵי הַמִּזְבֵּחַ וְרֹאשֵׁיהֶן כְּפּוֹפִין עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ. תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ. בְּכָל יוֹם מְקִיפִין אֶת הַמִּזְבֵּחַ פַּעַם אַחַת. וְאוֹמְרִים אָנָּה יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא אָנָּה יְיָ הַצְלִיחָה נָּא. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֲנִי וְהוּ הוֹשִׁיעָה נָּא. וְאוֹתוֹ הַיּוֹם מְקִיפִין אֶת הַמִּזְבֵּחַ שִׁבְעָה פְּעָמִים. בְּשַׁעַת פְּטִירְתָּן מֵהֵן אוֹמְרִים. יוֹפִי לָךְ מִזְבֵּחַ יוֹפִי לָךְ מִזְבֵּחַ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר לֵיָּה וְלָךְ מִזְבֵּחַ (לֵיָּה וְלָךְ מִזְבֵּחַ):

י' כַּמַּעֲשָׂהּוּ בַחֹל כִּךְ מַעֲשָׂהּוּ בְּשַׁבָּת. אֵלֹא שֶׁהָיוּ מְלַקְטִין אוֹתָן מֵעֶרֶב שַׁבָּת וּמִנִּיחִים אוֹתָן בְּגִיגִיּוֹת שֶׁל זֶהָב כְּדִי שֶׁלֹּא יִכְמוֹשׁ. רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָא אוֹמֵר חֲרִיּוֹת שֶׁל דָּקֶל הָיוּ מְבִיאִין. וְחוֹבְטִין אוֹתָן בְּקֶרֶקַע בְּצִדֵי הַמִּזְבֵּחַ. וְאוֹתוֹ הַיּוֹם נִקְרָא יוֹם חֲבוּט חֲרִיּוֹת:

י' מִיד הַתִּינוּקוֹת שׁוֹמְטִין אֶת לֹלְבֵיהֶן. וְאוֹכְלִין אֶת רוֹגֵיהֶן:

ח' הַהִלֵּל וְהַשְׁמִיחָה שְׁמוֹנָה. בִּיצֵד. מְלַמֵּד שְׁחִיב אָדָם בַּהִלֵּל וּבַשְׁמִיחָה וּבִכְבוֹד יוֹם טוֹב הָאֲחֵרוֹן שֶׁל חָג כְּשֶׁאֵר כָּל יְמוֹת הַחָג. סִפָּה שִׁבְעָה. בִּיצֵד. גָּמַר מִלֶּאֱכֹל לֹא יִתִּיר סִפָּתוֹ. אֲבָל מוֹרִיד אֶת הַכֵּלִים מִן הַמִּנְחָה וְלִמְעַלָּה. מִפְּנֵי כְבוֹד יוֹם טוֹב הָאֲחֵרוֹן שֶׁל חָג:

ט' נְסוּךְ הַמִּים (שִׁבְעָה). בִּיצֵד. צְלוּחִית שֶׁל זֶהָב מִחֻזָּקת שְׁלֹשָׁה לֹזְגִים. הָיָה מְמַלֵּא מִן הַשְּׁלוּחַ. הִגִּיעוּ לְשַׁעַר הַמִּים.

תקעו והריעו ותקעו. עלה בכבש ופנה לשמאלו. ושני ספלים של כסף היו שם. רבי יהודה אומר של סיד היו. אלא שהיו משחרין פניהם מפני היין. ומנקבין כמין שני חטמין דקין. אחד מעבה. ואחד דק. כדי שיהיו שניהם כלין בבית אחת. מערבי של מים. מזרחי של יין. עירה של מים לתוד של יין. ושל יין לתוד של מים. יצא רבי יהודה אומר. בלוג היה מנסך כל שמונה. ולמנסך אומרים לו הגביה ידך. שפעם אחת נסך אחד על גבי רגליו. ורגמוהו כל העם באתרוגיהן:

כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת. אלא שהיה ממלא מערב שבת חבית של זהב שאינה מקדשת. מן השלוח. ומניחה בלשכה. נשפכה או נתגלתה. היה ממלא מן הכיור. שהיין והמים המגלין. פסולים על גבי המזבח:

פרק ה

החליל חמשה וששה. זהו החליל של בית השואבה. שאינו דוחה לא את השבת ולא את יום טוב. אמרו. כל מי שלא ראה שמחת בית השואבה. לא ראה שמחה מימיו:

ב במוצאי יום טוב הראשון של חג. היו יורדין לעזרת נשים. ומתקנין שם תקון גדול. ומנורות של זהב היו שם. וארבעה ספלים של זהב בראשיהן. וארבע סלמות לכל אחד ואחד. וארבעה ילדים מפרחי כהנה. ובידיהם כדים

שֶׁל שֶׁמֶן. שֶׁל מֶאֱה וְעֶשְׂרִים לֹוג. שֶׁהֵן מְטִילִין לְכָל סֶפֶל
וְסֶפֶל:

^ג מִבִּלְאֵי מִכְנָסִי כְהֻנִּים וּמִהַמִּינֵיהֶן. הָיוּ מִפְקִיעִין. וּבִהֵן הָיוּ
מִדְּלִיקִין. לֹא הָיְתָה חֶצֶר בִּירוּשָׁלַיִם שְׂאִינָה מְאִירָה מֵאוֹר
בֵּית הַשּׁוֹאֵבָה:

^ד חֲסִידִים וְאַנְשֵׁי מַעֲשֵׂה. הָיוּ מְרַקְדִים לִפְנֵיהֶם
בְּאַבּוּקוֹת שֶׁל אוֹר שְׁבִידֵיהֶן. וְאוֹמְרִים לִפְנֵיהֶן דְּבָרֵי
שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת. וְהַלּוֹים בְּכִנּוּרוֹת וּבִנְבָלִים וּבִמְצֻלְתֵּים
וּבְחֻצּוֹצְרוֹת. וּבְכָלִי שִׁיר בְּלֹא מִסְפָּר. עַל חֲמִשָּׁה עָשָׂר
מַעֲלוֹת הַיּוֹרְדוֹת מֵעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל לְעֶזְרַת נָשִׁים. כִּנְגֹד
חֲמִשָּׁה עָשָׂר שִׁיר הַמַּעֲלוֹת שְׁבַת־הַלֵּים. שְׁעָלִיהֶן לוֹים
עוֹמְדִים בְּכָלִי שִׁיר וְאוֹמְרִים שִׁירָה. עֹמְדוֹ שְׁנֵי הַכְּהֻנִּים
בְּשַׁעַר הָעֶלְיוֹן. שְׂוִירַד מֵעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל לְעֶזְרַת נָשִׁים. וּשְׁתֵּי
חֻצּוֹצְרוֹת בִּידֵיהֶן. קָרָא הַגָּבֵר. תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ. הִגִּיעוּ
לְמַעֲלָה עֲשִׂירִית. תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ. הִגִּיעוּ לְעֶזְרָה
תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ. הָיוּ תוֹקְעִין וְהוֹלְכִין עַד שְׁמַגִּיעִין
לְשַׁעַר הַיּוֹצֵא לְמִזְרַח. הִגִּיעוּ לְשַׁעַר הַיּוֹצֵא מִמִּזְרָח.
הִפְכוּ פָנֵיהֶן לְמַעֲרָב וְאָמְרוּ. אָבוֹתֵינוּ שֶׁהָיוּ בַּמָּקוֹם הַזֶּה.
אַחֲזִירֵהֶם אֶל הַיָּכָל יְיָ וּפָנִיהֶם קִדְמָה. וְהִמָּה מִשְׁתַּחֲוִיתֶם
קִדְמָה לְשִׁמְשׁ. וְאָנוּ לָיָה עֵינֵינוּ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר הָיוּ שׁוֹנִין
וְאוֹמְרִין אָנוּ לָיָה. וְלָיָה עֵינֵינוּ:

ה אין פּוֹחַתִּין מֵאַחַת וְעֶשְׂרִים תְּקִיעוֹת בַּמִּקְדָּשׁ. וְאִין מוֹסִיפִין עַל אַרְבָּעָה וּשְׁמוֹנָה. בְּכָל יוֹם הָיוּ שָׁם עֶשְׂרִים וְאַחַת תְּקִיעוֹת (בַּמִּקְדָּשׁ). שְׁלֹשׁ לַפְּתִיחַת שְׁעָרִים. תִּשְׁעַ לְתַמִּיד שֶׁל שַׁחַר. וְתִשְׁעַ לְתַמִּיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים. וּבְמוֹסְפִין הָיוּ מוֹסִיפִין עוֹד תִּשְׁעַ. וּבְעֶרֶב שַׁבָּת הָיוּ מוֹסִיפִין עוֹד שֵׁשׁ. שְׁלֹשׁ לְהַבְטִיל הָעָם מִמְּלָאכָה. וְשְׁלֹשׁ לְהַבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחוּל. עֶרֶב שַׁבָּת שַׁבָּתוֹךְ הַחֹג הָיוּ שָׁם שְׁמוֹנָה וְאַרְבָּעִים. שְׁלֹשׁ לַפְּתִיחַת שְׁעָרִים. שְׁלֹשׁ לַשַּׁעַר הָעֲלִיזֹן. וְשְׁלֹשׁ לַשַּׁעַר הַתַּחְתּוֹן. וְשְׁלֹשׁ לְמַלּוֹי הַמִּים. וְשְׁלֹשׁ עַל גְּבֵי מִזְבֵּחַ. תִּשְׁעַ לְתַמִּיד שֶׁל שַׁחַר. וְתִשְׁעַ לְתַמִּיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים. וְתִשְׁעַ לְמוֹסְפִין. שְׁלֹשׁ לְהַבְטִיל אֶת הָעָם מִמְּלָאכָה. וְשְׁלֹשׁ לְהַבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחוּל:

י יוֹם טוֹב הָרֵאשׁוֹן שֶׁל חָג הָיוּ שָׁם שְׁלֹשָׁה עָשָׂר פָּרִים וְאַלִּים שְׁנַיִם וּשְׁעִיר אֶחָד. נִשְׁתַּיְרוּ שָׁם אַרְבָּעָה עָשָׂר כִּבְשִׂים לְשִׁמּוֹנָה מִשְׁמֵרוֹת. בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן שָׁשָׁה מְקַרְבִּין שְׁנַיִם שְׁנַיִם. וְהִשְׁאָר אֶחָד אֶחָד. בְּשֵׁנִי חֲמִשָּׁה מְקַרְבִּין שְׁנַיִם שְׁנַיִם. וְהִשְׁאָר אֶחָד אֶחָד. בְּשִׁלִּישִׁי אַרְבָּעָה מְקַרְבִּין שְׁנַיִם שְׁנַיִם. וְהִשְׁאָר אֶחָד אֶחָד. בְּרִבְעִי שְׁלֹשָׁה מְקַרְבִּין שְׁנַיִם שְׁנַיִם. וְהִשְׁאָר אֶחָד אֶחָד. בְּחֲמִישִׁי שְׁנַיִם מְקַרְבִּין שְׁנַיִם שְׁנַיִם. וְהִשְׁאָר אֶחָד אֶחָד. בְּשִׁשִּׁי אֶחָד מְקַרֵּב שְׁנַיִם. וְהִשְׁאָר אֶחָד אֶחָד. בְּשַׁבְּעִי כֶּלֶן שְׁוִין. בְּשְׁמִינִי חֲזִירוֹ לִפְּסִי כְּבָרְגָלִים. אֶמְרוּ מִי שֶׁהִקְרִיב פָּרִים הַיּוֹם לֹא יִקְרִיב לְמַחֵר. אֶלָּא חוֹזְרִין חֲלִילָה:

י בשלשה פרקים בשנה היו כל המשמרות שוות.
באימורי הגגלים ובחלוק לחם הפנים בעצרת אומרים
לו. הילך מצה הילך חמץ. משמר שזמנו קבוע הוא
מקריב תמידין נדרים ונדבות. ושאר קרבנות צבור.
ומקריב את הכל. יום טוב הסמוך לשבת בין מלפניה בין
לאחריה. היו כל המשמרות שוות בחלוק לחם הפנים:

ח חל להיות יום אחד להפסיק בנתיים. משמר שזמנו
קבוע היה נוטל עשר חלות. והמתעבב נוטל שתים.
ובשאר ימות השנה הנכנס נוטל שש. (והיוצא נוטל
שש). רבי יהודה אומר הנכנס נוטל שבע. והיוצא
נוטל חמש. הנכנסין חולקין בצפון. והיוצאין בדרום.
בלגה לעולם חולקת בדרום. וטבעתה קבועה. וחלונה
סתומה: סליק

מסכת תענית

פרק א

מאימתי מזכירין גבורות גשמים: רבי אליעזר אומר
מיום טוב הראשון של חג: רבי יהושע אומר
מיום טוב האחרון של חג: אמר לו רבי יהושע הואיל ואין
הגשמים סימן ברכה בחג למה הוא מזכיר: אמר לו רבי
אליעזר אף אני לא אמרתי לשאול: אלא להזכיר משיב
הרוח ומוריד הגשם בעונתו: אמר לו אם כן לעולם יהא
מזכיר:

ב אין שואלין את הגשמים: אלא סמוך לגשמים: רבי
יהודה אומר העובר לפני התיבה ביום טוב האחרון
של חג: האחרון מזכיר הראשון אינו מזכיר: ביום טוב
הראשון של פסח: הראשון מזכיר האחרון אינו מזכיר:
עד אימתי שואלין את הגשמים: רבי יהודה אומר עד
שיעבור הפסח: רבי מאיר אומר עד שיציא ניסן: שנאמר
ויוֹרֵד לָכֶם גֶּשֶׁם מוֹרָה וּמִלְקוֹשׁ בְּרֹאשׁוֹן:

ג בשלשה במרחשון שואלין את הגשמים: רבן גמליאל
אומר בשבעה בו: חמשה עשר יום אחר החג: כדי שיגיע
אחרון שבשיראל לנהר פרת:

ד הגיע שבעה עשר במרחשון ולא ירדו גשמים:
התחילו היחידים מתענים שלש תעניות: אוכלים ושותים

מִשְׁחִיכָהּ. וּמוֹתְרִין בַּמֶּלֶאכָה. וּבִרְחִיצָהּ. וּבִסִּיכָהּ.
וּבִנְעִילַת הַסַּנְדֵּל. וּבִתְשֻׁמִּישׁ הַמָּטָה:

ה' הָגִיעַ רֹאשׁ חֹדֶשׁ כְּסֻלּוֹ. וְלֹא יֵרְדוּ גִשְׁמִים בֵּית דִּין גּוֹזְרִין
שְׁלֹשׁ תַּעֲנִיּוֹת עַל הַצָּבוֹר. אוֹכְלִים וְשׁוֹתִים מִשְׁחִיכָהּ.
וּמוֹתְרִין בַּמֶּלֶאכָה. וּבִרְחִיצָהּ. וּבִסִּיכָהּ. וּבִנְעִילַת הַסַּנְדֵּל.
וּבִתְשֻׁמִּישׁ הַמָּטָה:

י' עָבְרוּ אֵלָיו וְלֹא נִעְנְנוּ. בֵּית דִּין גּוֹזְרִין שְׁלֹשׁ תַּעֲנִיּוֹת
אַחֲרוֹת עַל הַצָּבוֹר. אוֹכְלִים וְשׁוֹתִים מִבְּעוֹד יוֹם.
וְאַסּוּרִין בַּמֶּלֶאכָה. וּבִרְחִיצָהּ. וּבִסִּיכָהּ. וּבִנְעִילַת הַסַּנְדֵּל.
וּבִתְשֻׁמִּישׁ הַמָּטָה. וְנוֹעֲלִין אֶת הַמְּרַחֲצוֹת. עָבְרוּ אֵלָיו
וְלֹא נִעְנְנוּ. בֵּית דִּין גּוֹזְרִין עָלֵיהֶם עוֹד שֶׁבַע. שֶׁהֵן
שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה תַּעֲנִיּוֹת עַל הַצָּבוֹר. הָרִי אֵלָיו יְתָרוֹת עַל
הָרֵאשׁוֹנוֹת. שֶׁבָּאֵלֹו מִתְרִיעִין וְנוֹעֲלִין אֶת הַחֲנִיּוֹת. בְּשָׁנִי
מָטִין עִם חִשִּׁיכָהּ. וּבַחֲמִישִׁי מִתְרִין מִפְּנֵי כְבוֹד הַשַּׁבָּת:

י' עָבְרוּ אֵלָיו וְלֹא נִעְנְנוּ. מִמַּעֲטִין בַּמָּשָׂא וּמִתֵּן. בְּבִנְיָן
וּבִנְטִיעָה בְּאִירוּסִין וּבְנִשְׁוֹאִין וּבְשִׂאֲלַת שְׁלוֹם בֵּין אָדָם
לְחֵבֶרֶוֹ כִּבְנֵי אָדָם הַנְּזוּפִין לְמָקוֹם. הֵיחִידִים חוֹזְרִים
וּמִתְעַנִּים עַד שֶׁיֵּצֵא נִסָּן. יֵצֵא נִסָּן וְיֵרְדוּ גִשְׁמִים. סִימָן
קָלָלָהּ. שֶׁנֶּאֱמַר הֲלֹא קָצִיר חֲטִים הַיּוֹם וְגוֹמֵר:

פרק ב

סֵדֶר תַּעֲנִיּוֹת כִּיצַד מוֹצִיאִין אֶת הַתִּיבָה לְרַחוּבָה שֶׁל עִיר וְנוֹתְנִין אֶפֶר מִקְלָה עַל גְּבִי הַתִּיבָה וּבִרְאֵשׁ הַנָּשִׂיא וּבִרְאֵשׁ אָב בֵּית דִּין וְכָל אֶחָד וְאֶחָד נוֹטֵל וְנוֹתֵן בְּרֵאשׁוֹ הַזֶּקֶן שֶׁבֵּהֶן אוֹמֵר לִפְנֵיהֶן דְּבָרֵי כְבוֹשִׁין אַחֲנִינוּ לֹא נֹאמֵר בְּאֲנָשֵׁי נִיגוּה וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת שָׁקֶם וְאֶת תַּעֲנִיתָם אֲלֵא וַיֵּרָא הָאֱלֹהִים אֶת מַעֲשֵׂיהֶם כִּי שָׁבוּ מִדֶּרֶכָם הִרְעָה וּבִקְבֻלָּה הוּא אוֹמֵר וְקִרְעוּ לְבַבְכֶּם וְאֵל בְּגָדֵיכֶם:

^ב עָמְדוּ בַתְּפִלָּה מוֹרִידִין לִפְנֵי הַתִּיבָה זֶקֶן וְרִגִּיל וַיֵּשׁ לוֹ בָּנִים וּבֵיתוֹ רִיקֶם כְּדִי שִׁיְהֶא לְבוֹ שָׁלֵם בַּתְּפִלָּה וְאוֹמֵר לִפְנֵיהֶם אֲרַבֵּעַ וְעֶשְׂרִים בְּרִכּוֹת שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה שֶׁבֶּכַל יוֹם וּמוֹסִיף עֲלֵיהֶם עוֹד שֵׁשׁ:

^ג וְאֵלוּ הֵן זְכוּרֹנוֹת וְשׁוֹפְרוֹת אֵל יִי בִצְרָתָהּ לִי קִרְאֲתִי וַיַּעֲנֵנִי אֲשָׁא עֵינֵי אֵל הַהָרִים וְגוֹמֵר מִמַּעַמְמָקִים קִרְאֲתִיד יִי תְּפִלָּה לְעֵנִי כִי יַעֲטוּף רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לֹא הָיָה צָרִיד לֹאמֵר זְכוּרֹנוֹת וְשׁוֹפְרוֹת אֲלֵא אוֹמֵר תַּחֲתִיָּהֶן רַעַב כִּי יִהְיֶה בְּאֶרֶץ דִּבֵּר כִּי יִהְיֶה וְגוֹמֵר אֲשֶׁר הָיָה דִּבֵּר יִי אֵל יִרְמְיָהוּ עַל דְּבָרֵי הַבְּצָרוֹת וְאוֹמֵר חוֹתֵמִיָּהֶן:

^ד עַל הָרָאשׁוֹנָה הוּא אוֹמֵר מִי שֶׁעָנָה אֶת אֲבָרָהָם בְּהַר הַמּוֹרִיָּה הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה בְּרוּךְ אַתָּה יִי גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל עַל הַשְּׁנִיָּה הוּא אוֹמֵר:

מִי שֶׁעָנָה אֶת אַבּוּתֵינוּ עַל יָם סוּף. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם
וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה. בְּרוּךְ אַתָּה יי זִכְרֵךְ
הַנִּשְׁכָּחוֹת. עַל הַשְּׁלִישִׁית הוּא אוֹמֵר. מִי שֶׁעָנָה אֶת
יְהוֹשֻׁעַ בְּגִלְגָּל. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם
הַיּוֹם הַזֶּה. בְּרוּךְ אַתָּה יי שׁוֹמֵעַ תְּרוּעָה. עַל הָרְבִיעִית הוּא
אוֹמֵר. מִי שֶׁעָנָה אֶת שְׁמוּאֵל בְּמִצְפָּה. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם
וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה. בְּרוּךְ אַתָּה יי שׁוֹמֵעַ
צַעֲקָה. עַל הַחֲמִישִׁית הוּא אוֹמֵר. מִי שֶׁעָנָה אֶת אֱלִיהוּ
בְּהַר הַכְּרִמָּל. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם
הַיּוֹם הַזֶּה. בְּרוּךְ אַתָּה יי שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. עַל הַשְּׁשִׁית הוּא
אוֹמֵר. מִי שֶׁעָנָה אֶת יוֹנָה מִמְּעֵי הַדָּגָה. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם
וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה. בְּרוּךְ אַתָּה יי הַעֲוֹנָה
בְּעֵת צָרָה. עַל הַשְּׁבִיעִית הוּא אוֹמֵר מִי שֶׁעָנָה אֶת דָּוִד
וְאֶת שְׁלֹמֹה בְּנוֹ בִּירוּשָׁלַיִם. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל
צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה. בְּרוּךְ אַתָּה יי הַמֵּרַחֵם עַל הָאָרֶץ:

הַ מַעֲשֵׂה בִימֵי רַבִּי חֲלִפְתָּא וְרַבִּי חֲנַנְיָה בֶּן תִּרְדִּיּוֹן שֶׁעָבַר
אֶחָד לִפְנֵי הַתִּיבָה. וְגָמַר אֶת הַבְּרָכָה כְּלָה. וְלֹא עָנוּ אַחֲרָיו
אֲמֵן. תִּקְעוּ הַכֹּהֲנִים תִּקְעוּ. מִי שֶׁעָנָה אֶת אַבְרָהָם בְּהַר
הַמּוֹרִיָּה. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם
הַזֶּה. הֲרִיעוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן הֲרִיעוּ. מִי שֶׁעָנָה אֶת אַבּוּתֵינוּ עַל
יָם סוּף. הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם
הַזֶּה. וְכִשְׁבָּא הַדָּבָר אֶצֶל חֲכָמִים אָמְרוּ. לֹא הָיוּ נוֹהֲגִין בֶּן
אֶלָּא בְּשַׁעַר מִזְרַח (וּבְהַר הַבֵּית):

י שלש תעניות הראשונות. אנשי משמר מתעניין ולא משלימין. ואנשי בית אב לא היו מתעניין כלל. שלש שניות. אנשי משמר מתעניין ומשלימין. ואנשי בית אב מתעניין ולא משלימין. שבע אחרונות אלו ואלו מתעניין ומשלימין. דברי רבי יהושע. וחכמים אומרים שלש תעניות הראשונות. אלו ואלו לא היו מתעניין כלל. שלש שניות. אנשי משמר מתעניין ולא משלימין. ואנשי בית אב לא היו מתעניין כלל. שלש אחרונות אנשי משמר מתעניין ומשלימין. ואנשי בית אב מתעניין ולא משלימין:

י' אנשי משמר מתרים לשתות יין בלילות. אבל לא בימים. ואנשי בית אב לא ביום ולא בלילה. אנשי משמר ואנשי מעמד אסורים מלספר ומלכבס. ובחמישי מתרין מפני כבוד השבת:

י"א כל הכתוב במגלת תענית דלא למספד. לפניו אסור. לאחוריו מתר. רבי יוסי אומר לפניו ולאחוריו אסור. דלא להתענאה בהון. לפניו ולאחוריו מתר. רבי יוסי אומר לפניו אסור. לאחוריו מתר:

י"ב אין גוזרין תענית על הצבור בתחלה בחמישי. שלא להפקיע השערים. אלא שלש תעניות הראשונות. שני וחמישי ושני. ושלש שניות חמישי שני וחמישי. רבי יוסי אומר כשם שאין הראשונות בחמישי. כך לא שניות ולא אחרונות:

אין גוזרין תענית על הצבור בראשי חודשים בחגכה
ובפורים ואם התחילו אין מפסיקין דברי רבן גמליאל.
אמר רבי מאיר אף על פי שאמר רבן גמליאל אין
מפסיקין מודה היה שאין משלימין וכן תשעה באב שחל
להיות בערב שבת:

פרק ג

סדר תעניות אלו האמור ברביעה הראשונה אבל
צמחים ששנו מתריעין עליהן מיד וכן שפסקו
גשמים בין גשם לגשם ארבעים יום מתריעין עליהן מיד.
מפני שהיא מכת בצרת:

ב ירדו לצמחין אבל לא ירדו לאילן לאילן ולא לצמחין.
לזה ולזה אבל לא לבורות לשיחין ולמערות מתריעין
עליהן מיד:

ג וכן עיר שלא ירדו עליה גשמים דכתיב והמטרתי על
עיר אחת ועל עיר אחת לא אמטיר חלקה אחת תמטר
וגומר אותה העיר מתענה ומתרעת וכל סביבותיה
מתענות ולא מתריעות רבי עקיבא אומר מתריעות ולא
מתענות:

ד וכן עיר שיש בה דבר או מפולת אותה העיר מתענה
ומתרעת וכל סביבותיה מתענות ולא מתריעות רבי
עקיבא אומר מתריעות ולא מתענות איזהו דבר עיר

הַמוֹצֵיָאָה חֲמֵשׁ מֵאוֹת רִגְלֵי וַיֵּצְאוּ מִמֶּנָּה שְׁלֹשָׁה מֵתִים
בְּשִׁלְשָׁה יָמִים זֶה אַחֵר זֶה (הָרִי זֶה דִּבֶּר פָּחוֹת מִכָּאן אֵין
זֶה דִּבֶּר):

ה' עַל אֵלוֹ מִתְרִיעִין בְּכָל מְקוֹם עַל הַשְּׂדֵפוֹן וְעַל הַיֶּרְקוֹן
וְעַל הָאֶרֶבָּה וְעַל הַחֲסִיל וְעַל הַחִיָּה רָעָה וְעַל הַחֶרֶב
מִתְרִיעִין עֲלֵיהֶן מִפְּנֵי שֶׁהִיא מִכָּה מִהִלָּכֶת:

י' מַעֲשֵׂה שִׁירְדוֹ זִקְנִים מִירוּשָׁלַם לְעָרֵיהֶם וּגְזָרוּ תַעֲנִית
עַל שְׁנֵרָאָה כְּמֵלֵא פִי תַנּוּר שְׂדֵפוֹן בְּאַשְׁקִלוֹן וְעוֹד גְּזָרוּ
תַעֲנִית עַל שְׂאֲכָלוֹ זֶאֱבִים שְׁנֵי תִינוּקוֹת בְּעֶבֶר הַיֶּרְדֵּן רַבִּי
יוֹסִי אוֹמֵר לֹא עַל שְׂאֲכָלוֹ אֲלֵא עַל שְׁנֵרָאוֹ:

י' עַל אֵלוֹ מִתְרִיעִין בְּשַׁבָּת עַל עִיר שֶׁהָקִיפּוּהָ גּוֹיִם אוֹ נֶהָר
וְעַל הַסְפִּינָה הַמְטַרֶּפֶת בָּיִם רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר לְעֲזָרָה וְלֹא
לְעֶזְקָה שֶׁמַּעֲזוֹן הִתִּימָנוּ אוֹמֵר אֵף עַל הַדֶּבֶר וְלֹא הוֹדוּ לוֹ
חֲכָמִים:

ה' עַל כָּל צָרָה שְׁלֹא תָבֹא עַל הַצָּבוֹר מִתְרִיעִין עֲלֵיהֶן חוּץ
מִרֹּב גְּשָׁמִים מַעֲשֵׂה שְׂאֲמָרוֹ לוֹ לְחוּזֵי הַמַּעֲגָל הַתַּפְּלִל
שִׁירְדוֹ גְּשָׁמִים אָמַר לָהֶם צֵאוּ וְהִכְנִסוּ תַנּוּרֵי פְסָחִים
בְּשִׁבִיל שְׁלֹא יִמּוּקוּ הַתַּפְּלִל וְלֹא יִרְדּוּ גְשָׁמִים מִה עֲשֵׂה
עַג עוֹגָה וְעַמֵּד בְּתוֹכָהּ וְאָמַר לְפָנָיו רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם בְּנִיד
שָׁמוּ פְנֵיהֶם עָלֵי שְׂאֲנֵי כֶבֶן בֵּית לְפָנֶיךָ נִשְׁבַּע אֲנִי בְּשִׁמְךָ
הַגָּדוֹל שְׂאֲנֵי זֶה מִכָּאן עַד שֶׁתִּרְחַם עַל בְּנִיד הַתַּחֲלִילוֹ
גְּשָׁמִים מְנַטְפִים אָמַר לֹא כֵךְ שְׂאֲלָתִי אֲלֵא גְשָׁמֵי בּוֹרוֹת

שיחין ומערות. התחילו לירד בזעף. אמר לא כך שאלתי
אלא גשמי רצון ברכה ונדבה. ירדו כתקונן עד שעלו
ישראל מירושלים להר הבית. מפני הגשמים באו ואמרו
לו כשם שהתפללת עליהם שיירדו. כך התפלל שילכו
להן. אמר להם צאו וראו. אם נמחית אבן הטועים.
שלח לו שמעון בן שטח אלמלא חוני אתה. גזרני עליך
נדוי. אבל מה אעשה לך. שאתה מתחטא לפני המקום.
ועושה לך רצונך. כבן שהוא מתחטא על אביו. ועושה
לו רצונו. ועליך הכתוב אומר. ישמח אביך ואמך ותגל
יולדתך:

ט היו מתעניין וירדו להם גשמים קודם הגן החמה. לא
ישלימו. לאחר הגן החמה ישלימו. רבי אליעזר אומר
קודם חצות לא ישלימו. לאחר חצות ישלימו. מעשה
שגזרו תענית בלוד וירדו להם גשמים קודם חצות. אמר
להם רבי טרפון צאו ואכלו ושתו ועשו יום טוב. ויצאו
ואכלו ושתו. ועשו יום טוב. ובאו בין הערבים וקראו הלל
הגדול:

פרק ד

בַּשְּׁלֹשָׁה פְּרָקִים בִּשְׁנָה כֹּהֲנִים נוֹשְׂאִין אֶת כַּפֵּיהֶן
 אַרְבַּעַה פַּעַמִּים בַּיּוֹם בַּשַּׁחֲרִית וּבַמּוֹסֵף
 בַּמִּנְחָה וּבִנְעִילַת שְׁעָרִים בַּתַּעֲנִיּוֹת וּבַמַּעֲמָדוֹת וּבַיּוֹם
 הַכַּפּוּרִים:

ב אֵלּוּ הֵן מַעֲמָדוֹת לְפִי שְׁנָאֵמַר צוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם אֶת קֶרְבְּנִי לַחֲמִי וְכִי הֵיטָד קֶרְבְּנוֹ שֶׁל
 אָדָם קָרֵב וְהוּא אֵינּוּ עוֹמֵד עַל גִּבּוֹי הַתְּקִינוֹ נְבִיאִים
 הָרְאשׁוֹנִים אַרְבַּע וְעֶשְׂרִים מִשְׁמְרוֹת עַל כָּל מִשְׁמֵר
 וּמִשְׁמֵר הָיָה מַעֲמֵד בִּירוּשָׁלַיִם שֶׁל כֹּהֲנִים שֶׁל לְוִיִּם וְשֶׁל
 יִשְׂרָאֵלִים הִגִּיעַ זְמַן הַמִּשְׁמֵר לַעֲלוֹת כֹּהֲנִים וְלְוִיִּם עוֹלִים
 לִירוּשָׁלַיִם וְיִשְׂרָאֵל שֶׁבָּאוֹתוֹ מִשְׁמֵר מִתְכַּנְּסִין לַעֲרִיהֶן
 וְקוֹרְאִין בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית:

ג (וְאֲנֹשִׁי הַמַּעֲמֵד הָיוּ מִתְעַנִּין אַרְבַּעַה יָמִים בַּשְּׁבוּעַ מִיּוֹם
 שְׁנֵי וְעַד יוֹם חֲמִישִׁי וְלֹא הָיוּ מִתְעַנִּין עָרֵב שַׁבָּת מִפְּנֵי
 כְּבוֹד הַשַּׁבָּת וְלֹא בְּאַחַד בַּשַּׁבָּת כִּדִּי שֶׁלֹּא יֵצְאוּ מִמְּנוּחָה
 וְעַנְּג לִיגִיעָה וְתַעֲנִית וְיָמוּתוּ) בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן בְּרֵאשִׁית
 וַיְהִי רִקִּיעַ בִּשְׁנֵי יְהִי רִקִּיעַ וַיִּקְוּ הַמַּיִם בַּשְּׁלִישִׁי יִקְווּ
 הַמַּיִם וַיְהִי מְאוּרוֹת בְּרַבִּיעִי יְהִי מְאֻרָּת וַיִּשְׁרְצוּ הַמַּיִם
 בַּחֲמִישִׁי יִשְׁרְצוּ הַמַּיִם וְתוֹצֵא הָאָרֶץ בַּשְּׁשִׁי תוֹצֵא הָאָרֶץ
 וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם פָּרְשָׁה גְדוֹלָה קוֹרִין אוֹתָהּ בַּשְּׁנִיָּם וְהַקְטָנָה
 בַּיָּחִיד בַּשַּׁחֲרִית בַּמּוֹסֵף וּבַמִּנְחָה נִכְנָסִין וְקוֹרִין עַל פִּיהֶן

בְּקוֹרִין אֶת שְׁמֵעַ עֶרֶב שֶׁבֶת בְּמִנְחָה לֹא הָיוּ נִכְנָסִין מִפְּנֵי
כְּבוֹד הַשַּׁבָּת:

ד' כָּל יוֹם שֵׁישׁ בּוֹ הַלֵּל אֵין בּוֹ מַעֲמָד בְּשַׁחֲרִית קָרְבַּן מוֹסֵף
אֵין בּוֹ בִּנְעִילָה קָרְבַּן עֲצִים אֵין בּוֹ בְּמִנְחָה דְּבָרֵי רַבִּי
עֲקִיבָא אָמַר לוֹ בֶּן עֲזַאי כִּדְ הָיָה רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ שׁוֹנֶה קָרְבַּן
מוֹסֵף אֵין בּוֹ בְּמִנְחָה קָרְבַּן עֲצִים אֵין בּוֹ בִּנְעִילָה חֲזוֹר רַבִּי
עֲקִיבָא לֵהֲיוֹת שׁוֹנֶה כְּבֶן עֲזַאי:

ה' זְמַן עֲצֵי כֹהֲנִים וְהָעַם תִּשְׁעָה בְּאַחַד בְּנִיסָן בְּנֵי אֶרֶח
בֶּן יְהוּדָה בְּעֶשְׂרִים בְּתַמּוּז בְּנֵי דָוִד בֶּן יְהוּדָה בַּחֲמִשָּׁה
בָּאָב בְּנֵי פְרַעֲוֹשׁ בֶּן יְהוּדָה בְּשִׁבְעָה בּוֹ בְּנֵי יוֹנָדָב בֶּן
רִכְבִּי בְּעֶשְׂרֶה בּוֹ בְּנֵי סִנְאָה בֶּן בְּנִימִין בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר בּוֹ
בְּנֵי זִתּוּא בֶּן יְהוּדָה וְעַמְהֵן כֹּהֲנִים וְלוֹיִם וְכָל מִי שִׁטְעָה
בְּשִׁבְטוֹ וּבְנֵי גֹזְבֵי עָלִי בְּנֵי קוֹעֲעִי קִצִּיעוֹת בְּעֶשְׂרִים
בּוֹ בְּנֵי פַחַת מֹאָב בֶּן יְהוּדָה בְּעֶשְׂרִים בְּאֵלּוּל בְּנֵי עֲדִין
בֶּן יְהוּדָה בְּאַחַד בְּטִבֶּת שָׁבוּ בְּנֵי פְרַעֲוֹשׁ שְׁנִיָּה בְּאַחַד
בְּטִבֶּת לֹא הָיָה בּוֹ מַעֲמָד שֶׁהָיָה בּוֹ הַלֵּל וְקָרְבַּן מוֹסֵף
וְקָרְבַּן עֲצִים:

ו' חֲמִשָּׁה דְּבָרִים אֶרְעוּ אֶת אֲבוֹתֵינוּ בְּשִׁבְעָה עָשָׂר בְּתַמּוּז
וְחֲמִשָּׁה בְּתִשְׁעָה בָּאָב בְּשִׁבְעָה עָשָׂר בְּתַמּוּז נִשְׁתַּבְּרוּ
הַלְּחוֹת וּבִטְלָה הַתָּמִיד וְהַבְּקָעָה הָעִיר וְשָׂרָף אֶפֹּסֶטְמוֹס
אֶת הַתּוֹרָה וְהָעַמִּיד צֶלֶם בְּהִיכָל בְּתִשְׁעָה בָּאָב נִגְזַר
עַל אֲבוֹתֵינוּ שֶׁלֹּא יִכָּנְסוּ לָאָרֶץ וְחָרַב הַבַּיִת בְּרִאשׁוֹנָה

ובשניה. ונלכדה בתר. ונחרשה העיר. משנכנס אב
ממעטין בשמחה:

י שבת שחל תשעה באב להיות בתוכה. אסורין מלספר
ומלכבס. ובחמישי מתריין. מפני כבוד השבת. ערב
תשעה באב לא יאכל אדם שני תבשילין. לא יאכל בשר
ולא ישתה יין. רבן שמעון בן גמליאל אומר ישנה. רבי
יהודה מחייב בכפית המטה. ולא הודו לו חכמים:

ח אמר רבן שמעון בן גמליאל. לא היו ימים טובים
לישראל כחמשה עשר באב. וכיום הכפורים. שבהן
בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין. שלא לביש את
מי שאין לו. כל הכלים טעונין טבילה. ובנות ירושלים
יוצאות וחולות בכרמים. ומה היו אומרות. בחור שא
נא עיניך וראה. מה אתה בורר לך. אל תתן עיניך בנוי
תן עיניך במשפחה. שקר החן והבל היופי אשה יראת
י' היא תתהלל. ואומר תנו לה מפרי ידיה ויהללוה
בשערים מעשיה. וכן הוא אומר צאינה וראינה בנות
ציון במלך שלמה. בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו
וביום שמחת לבו. ביום חתנתו זה מתן תורה. וביום
שמחת לבו. זה בגין בית המקדש. שיבנה במהרה בימינו
אמן: סליק

מסכת שקלים

פרק א

בְּאַחַד בְּאֶדָר מְשַׁמֵּיעִין עַל הַשְּׁקָלִים. וְעַל הַכִּלָּאִים.
בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר בּו'. קוֹרִין אֶת הַמְּגִילָה בִּכְרָכִים.
וּמִתְקַנֵּין אֶת הַדְּרָכִים. וְאֶת הָרְחוּבוֹת. וְאֶת מְקוֹאוֹת
הַמַּיִם. וְעוֹשִׂין כָּל צָרְכֵי הָרִבִּים. וּמַצִּינִין אֶת הַקְּבֻרוֹת.
וְיוֹצְאִין אֶף עַל הַכִּלָּאִים:

ב אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ עוֹקְרִין וּמִשְׁלִיכִין
לְפָנֶיהֶם. מִשְׂרְבּוֹ עוֹבְרֵי עֲבִירָה. הָיוּ עוֹקְרִין וּמִשְׁלִיכִין עַל
הַדְּרָכִים. הַתְּקִינוּ שִׁיהוּ מִפְּקִירִין כָּל הַשָּׂדֶה כְּלָה:

ג בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר בּו'. שְׁלַחֲנוֹת הָיוּ יוֹשְׁבֵין בַּמִּדְיָנָה. בְּעֶשְׂרִים
וּחֲמִשָּׁה יָשְׁבוּ בַּמִּקְדָּשׁ. מִשְׁיִשְׁבוּ בַּמִּקְדָּשׁ. הַתְּחִילוּ
לְמִשְׁכֵּן. אֶת מִי מִמִּשְׁכָּנִין. לְוִיִּם וְיִשְׂרָאֵלִים. גָּרִים וְעֹבְדִים
מִשׁוֹחֲרָרִים. אֲבָל לֹא נָשִׁים. וְעֹבְדִים. וּקְטָנִים. כָּל קָטָן
שֶׁהִתְחִיל אָבִיו לְשָׁקוֹל עַל יָדוֹ. שׁוֹב אֵינוֹ פּוֹסֵק. וְאֵין
מִמִּשְׁכָּנִין אֶת הַכֹּהֲנִים. מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם:

ד אָמַר רַבִּי יְהוּדָה הָעִיד בֶּן בּוֹכְרֵי בִּיבְנָה. שֶׁכָּל כֹּהֵן
שֶׁשׁוּקָל אֵינוֹ חוּטָא. אָמַר לוֹ רֶבֶן יוֹחָנָן בֶּן זָכָאִי לֹא כִי.
אֵלָּא כָּל כֹּהֵן שֶׁאֵינוֹ שׁוּקָל חוּטָא. אֵלָּא שֶׁהַכֹּהֲנִים דּוֹרְשִׁים
מִקְרָא זֶה לְעֶצְמָן. וְכָל מִנְחַת כֹּהֵן כָּלִיל תִּהְיֶה לֹא תֵאָכֵל.

הואיל והעמר ושתי הלחם ולחם הפנים שלנו. היאך
נאכלים:

ה אף על פי שאמרו. אין ממשכנין נשים ועבדים קטנים.
אם שקלו מקבלין מידן. הגוי והכותי ששקלו. אין מקבלין
מידן. ואין מקבלין מידם קני זבים וקני זבות וקני יולדות.
וחטאות ואשמות. אבל נדרים ונדבות מקבלין מידן. זה
הכלל. כל שנדר ונדב מקבלין מידן. וכל שאינו לא נדר
ולא נדב אין מקבלין מידן. וכן הוא מפורש על ידי עזרא.
(שנאמר) לא לכם ולנו לבנות בית לאלהינו:

י ואלו שחייבין בקלבון לויים וישראלים. וגרים ועבדים
משוחררים. אבל לא (כהנים) נשים ועבדים וקטנים.
השוקל על ידי כהן. על ידי אשה. על ידי עבד. על ידי
קטן. פטור. ואם שקל על ידו. ועל יד חבירו חייב בקלבון
אחד. רבי מאיר אומר שני קלבנות. הנותן סלע ונוטל
שקל. חייב שני קלבנות:

י השוקל על ידי עני. ועל ידי שכנו. ועל יד בן עירו פטור.
ואם הלויים חייב. האחין השתפין שחייבים בקלבון.
פטורין ממעשר בהמה. ושחייבין במעשר בהמה. פטורין
מן הקלבון. וכמה הוא קלבון. מעה כסף. דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים חצי:

פרק ב

מִצָּרְפִּין שְׁקָלִים לְדַרְכּוֹנוֹת. מִפְּנֵי מִשְׁאֵי הַדֶּרֶךְ. כֶּשֶׁם
 שֶׁהָיוּ שׁוּפְרוֹת בַּמִּקְדָּשׁ. כִּךְ הָיוּ שׁוּפְרוֹת
 בַּמִּדְיָנָה. בְּנֵי הָעִיר שִׁשְׁלָחוּ אֶת שְׁקָלֵיהֶן. נִגְנְבוּ אוֹ
 שְׁנָאֲבָדוּ. אִם נִתְרַמָּה (הַתְרוּמָה). נִשְׁבָּעִין לְגִזְבָּרִים. וְאִם
 לֹא. נִשְׁבָּעִין לְבְנֵי הָעִיר. וּבְנֵי הָעִיר שׁוֹקְלִין תַּחְתִּיהֶן.
 נִמְצְאוּ אוֹ שֶׁחֲזִירוֹם הַגִּנְבִּים. אֵלּוּ וְאֵלּוּ שְׁקָלִין. וְאִין עוֹלִין
 לָהֶן לְשָׁנָה הַבָּאָה:

ב הַנּוֹתֵן שְׁקָלוֹ לַחֲבִירוֹ לְשִׁקּוֹל עַל יָדוֹ. וְשִׁקְלוֹ עַל יָדֵי
 עַצְמוֹ. אִם נִתְרַמָּה תְרוּמָה מֵעַל. הַשּׁוֹקֵל שְׁקָלוֹ מִמַּעוֹת
 הַקֶּדֶשׁ. אִם נִתְרַמָּה תְרוּמָה וְקִרְבָּה הַבְּהֵמָה. מֵעַל. מִדְּמֵי
 מַעֲשֵׂר שְׁנֵי וּמִדְּמֵי שְׁבִיעִית. יֹאכֵל כָּנָגְדוֹ:

ג הַמְכִּינֵס מַעוֹת וְאָמַר הֲרִי אֵלּוּ לְשִׁקְלִי. בֵּית שְׁמַאי
 אוֹמְרִים מוֹתֵרֵן נִדְבָה. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים מוֹתֵרֵן חוֹלִין.
 שְׁאֲבִיא מֵהֶן לְשִׁקְלִי. שׁוּיִן שֶׁהַמּוֹתֵר חוֹלִין. אֵלּוּ לְחֻטָּאת
 שׁוּיִן שֶׁהַמּוֹתֵר נִדְבָה. שְׁאֲבִיא מֵהֶן חֻטָּאת. שׁוּיִן שֶׁמוֹתֵרֵן
 חוֹלִין:

ד אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן מֶה בֵּין שְׁקָלִים לְחֻטָּאת. שֶׁלְשִׁקְלִים
 יֵשׁ לָהֶן קֶצֶף וְלְחֻטָּאת אֵין לָהּ קֶצֶף. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמַר
 אֵף לְשִׁקְלִים אֵין לָהֶן קֶצֶף. שֶׁכְּשֶׁעָלוּ יִשְׂרָאֵל מִן הַגּוֹלָה.
 הָיוּ שׁוֹקְלִים דַּרְכּוֹנוֹת. חֲזָרוּ לְשִׁקּוֹל סְלָעִים. חֲזָרוּ לְשִׁקּוֹל
 טַבָּעִים. וּבִקְשׁוּ לְשִׁקּוֹל דִּינָרִים. אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן אֵף עַל

פִּי כֵן יָד כָּלָן שָׁוָה. אֲבָל חֲטָאת זֶה מְבִיא בְּסֻלַּע. וְזֶה מְבִיא
בְּשִׁתִּים. וְזֶה מְבִיא בְּשֻׁלָּשׁ:

ה' מוֹתֵר שְׁקָלִים חוֹלִין. מוֹתֵר עֲשִׁירִית הָאִיפָה. מוֹתֵר קִנִּי
זָבִים. קִנִּי זָבוֹת. וְקִנִּי יוֹלְדוֹת. וְחֲטָאוֹת וְאַשְׁמוֹת. מוֹתְרֵיהֶן
נִדְבָה. זֶה הַכָּלָל כָּל שֶׁהוּא בָּא לְשֵׁם חֲטָאת. וְלְשֵׁם אֲשָׁמָה.
מוֹתְרָן נִדְבָה. מוֹתֵר עוֹלָה. לְעוֹלָה. מוֹתֵר מִנְחָה. לְמִנְחָה.
מוֹתֵר שְׁלָמִים. לְשְׁלָמִים. מוֹתֵר פֶּסַח. לְשְׁלָמִים. מוֹתֵר
נִזִּירִים. לְנִזִּירִים. מוֹתֵר נִזִּיר. לְנִדְבָה. מוֹתֵר עֲנִיִּים. לְעֲנִיִּים.
מוֹתֵר עָנִי. לְאוֹתוֹ עָנִי. מוֹתֵר שְׁבוּיִם. לְשְׁבוּיִם. מוֹתֵר שְׁבוּיִ.
לְאוֹתוֹ שְׁבוּיִ. מוֹתֵר הַמֵּתִים. לְמֵתִים. מוֹתֵר הַמֵּת. לְיוֹרְשָׁיו.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר מוֹתֵר הַמֵּת. יֵהָא מוֹנַח עַד שְׁיָבֵא אֶלְיָהוּ.
רַבִּי נֹתָן אוֹמֵר מוֹתֵר הַמֵּת. בּוֹנִין לוֹ נֶפֶשׁ עַל קִבְרוֹ:

פרק ג

בְּשֻׁלָּשָׁה פְּרָקִים בִּשְׁנָה. תוֹרְמִין אֶת הַלְשָׁכָה. בְּפֵרוֹס
הַפֶּסַח. בְּפֵרוֹס עֶצְרַת. בְּפֵרוֹס הַחֹג וְהַן גִּרְנֹת
לְמַעֲשֹׁר בְּהֶמָּה. דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. בֶּן עֲזַאי אוֹמֵר
בְּעֲשָׂרִים וְתִשְׁעָה בְּאֶדָר. וּבְאֶחָד בְּסִיּוֹן. וּבְעֲשָׂרִים וְתִשְׁעָה
בְּאָב. רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמְרִים בְּאֶחָד בְּנִסָּן.
בְּאֶחָד בְּסִיּוֹן. בְּעֲשָׂרִים וְתִשְׁעָה בְּאֵלוּל. מִפְּנֵי מָה אָמְרוּ
בְּתִשְׁעָה וְעֲשָׂרִים בְּאֵלוּל. וְלֹא אָמְרוּ בְּאֶחָד בְּתִשְׁרִי. מִפְּנֵי
שֶׁהוּא יוֹם טוֹב. וְאִי אֶפְשָׁר לְעֲשׂוֹר בְּיוֹם טוֹב. לְפִיכָךְ
הִקְדִּימוּהוּ לְעֲשָׂרִים וְתִשְׁעָה בְּאֵלוּל:

ב בשלש קפות של שלש שלש סאין תורמין את הלשכה וכתוב בהן אלף ביי"ת גימ"ל רבי ישמעאל אומר יונית כתוב בהן אלפא ביתא גמלא אין התורם נכנס לא בפרגוד (חפות) ולא במנעל ולא בסנדל ולא בתפלין ולא בקמיע שמא יעני ויאמרו מעון הלשכה העני או שמא יעשיר ויאמרו מתרומת הלשכה העשיר לפי שאדם צריך לצאת ידי הבריות בדרך שצריך לצאת ידי המקום שנאמר והייתם נקים מיי ומישראל ואומר ומצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם:

ג של בית רבן גמליאל (היה) נכנס ושקלו בין אצבעותיו וזרקו לפני התורם והתורם מתכוין ודוחפו לקפה אין התורם תורם עד שיאמר להם אתרום והן אומרים לו תרום תרום תרום שלשה פעמים:

ד תרום את הראשונה ומחפה בקטבלאות שניה ומחפה בקטבלאות שלישית לא היה מחפה שמא ישבח (ויתרום) מן הדבר התרום תרום את הראשונה לשם ארץ ישראל והשניה לשם פרכים המקפין לה והשלישית לשום בבל ולשום מדי ולשום מדינות הרחוקות:

פרק ד

הַתְּרוּמָה מֵהָהָיו עוֹשִׂין בָּהּ. לֹקַחִין בָּהּ תְּמִידִין
וּמוֹסְפִין וְנִסְכֵּיהֶם. הָעֹמֵר וּשְׁתֵּי הַלֶּחֶם וְלֶחֶם
הַפָּנִים. וְכָל קֶרֶבֶנֹת הַצָּבוֹר. שׁוֹמְרֵי סְפִיחִים בְּשִׁבְעִית.
נוֹטְלִין שְׂכָרָן מִתְּרוּמַת הַלֵּשֶׁכָּה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר (הַרוּצָה)
מִתְנַדֵּב שׁוֹמֵר חֲנָם. אָמְרוּ לוֹ אַף אֶתָּה אוֹמֵר. שְׂאִינָן בָּאֵין
אֱלָא מִשָּׁל צָבוֹר:

ב פָּרָה וְשְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח. וְלִשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית. בָּאֵין
מִתְּרוּמַת הַלֵּשֶׁכָּה. כֶּבֶשׂ פָּרָה. וְכֶבֶשׂ שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח.
וְלִשׁוֹן שֶׁבִין קֶרְנָיו. וְאַמַּת הַמַּיִם. וְחֹמַת הָעִיר וּמִגְדָּלוֹתֶיהָ.
וְכָל צִרְכֵי הָעִיר. בָּאֵין מִשִּׁירֵי הַלֵּשֶׁכָּה. אֲבָא שְׂאוּל אוֹמֵר
כֶּבֶשׂ פָּרָה. כֹּהֲנִים גְּדוֹלִים עוֹשִׂין אוֹתוֹ מִשָּׁל עֶצְמוֹ:

ג מוֹתֵר שִׁירֵי הַלֵּשֶׁכָּה מֵהָהָיו עוֹשִׂין בָּהֶן. לֹקַחִין
בָּהֶן יֵינֹת שְׂמָנִים וְסֻלְתוֹת. וְהַשֹּׁכֵר לְהַקְדֵּשׁ. דְּבָרֵי רַבִּי
יִשְׁמַעֵאל. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אֵין מִשְׁתַּכְּרִין מִשָּׁל הַקְּדֵשׁ.
וְלֹא מִשָּׁל עֲנִיִּים:

ד מוֹתֵר תְּרוּמָה מֵהָהָיו עוֹשִׂין בָּהּ. רַקוּעֵי זֶהָב צְפוּי לְבֵית
קֹדֶשׁ הַקְּדָשִׁים. רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר מוֹתֵר הַפְּרוֹת לְקִיץ
הַמִּזְבֵּחַ. וּמוֹתֵר הַתְּרוּמָה לְכָלִי שְׂרֵת. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר
מוֹתֵר הַתְּרוּמָה לְקִיץ הַמִּזְבֵּחַ וּמוֹתֵר נִסְכִּים לְכָלִי שְׂרֵת.
רַבִּי חֲנַנְיָה סָגַן הַכֹּהֲנִים אוֹמֵר מוֹתֵר נִסְכִּים לְקִיץ הַמִּזְבֵּחַ.
וּמוֹתֵר הַתְּרוּמָה לְכָלִי שְׂרֵת. זֶה וְזֶה לֹא הָיוּ מוֹדִים בַּפְּרוֹת:

ה' מותר הקטרת מה היו עושין בה. מפרישין ממנה שכר האומנין. ומחללין אותה על שכר האומנין. ונותנין אותה לאומנין בשכרן. וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה חדשה. ואם בא החדש בזמנו. לוקחין אותה מתרומה חדשה. ואם לאו מן הישנה:

י המקדיש נכסיו. והיו בהן דברים ראויין לקרבנות הצבור. ינתנו לאומנין בשכרן. דברי רבי עקיבא. אמר לו בן עזאי אינה היא המדה. אלא מפרישין מהן שכר האומנין. ומחללין אותן על מעות האומנין. ונותנין אותן לאומנין בשכרן. וחוזרין ולוקחין אותן מתרומה חדשה:

י המקדיש נכסיו. והיתה בהן בהמה ראויה לגבי המזבח. זכרים ונקבות. רבי אליעזר אומר זכרים ימכרו לצרכי עולות. ונקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים. ודמיהן יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית. רבי יהושע אומר זכרים עצמן יקרבו עולות. ונקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים. ויביא (בדמיהן עולות) ושאר נכסים יפלו לבדק הבית. רבי עקיבא אומר רואה אני את דברי רבי אליעזר מדברי רבי יהושע. שרבי אליעזר השוה את מדתו. ורבי יהושע חלק. אמר רבי פפוס שמעתי כדברי שניהם שהמקדיש בפירוש כדברי רבי אליעזר. והמקדיש סתם כדברי רבי יהושע:

ה המקדיש נכסיו והיו בהן דברים ראויין על גבי המזבח.
 יינות שמנים ועופות רבי אלעזר אומר ימכרו לצרכי
 אותו המין ויביא בדמיהם עולות ושאר נכסים יפלו
 לבדק הבית:

ט אחד לשלשים יום משערין את הלשכה כל המקבל
 עליו לספק סלתות מארבע עמדות משלש יספק מארבע
 משלש ועמדות מארבע יספק מארבע שיד הקדש על
 העליונה ואם התליעה סלת התליעה לו ואם החמיץ
 יין החמיץ לו ואינו מקבל את מעותיו עד שיהא המזבח
 מרצה:

פרק ה

אלו הן הממונין שהיו במקדש יוחנן בן פינחס על
 החותמות אחיה על הנסכים מתתיה בן שמואל
 על הפיסות פתחיה על הקנין פתחיה זה מרדכי למה
 נקרא שמו פתחיה שהיה פותח בדברים ודורשן ויודע
 שבטים לשון בן אחיה על חלי מעים נחניא חופר שיחין
 גביני ברוז בן נבר על געילת שערים בן בבי על הפקיע
 בן ארזה על הצלצל הגרוס בן לוי על השיר בית גרמו
 על מעשה לחם הפנים בית אבטינס על מעשה הקטרת
 אלעזר על הפרוכות ופינחס על המלבוש:

כ אין פוחתין משלשה גזברים ומשבעה אמרכלין ואין
 עושין שררה על הצבור בממון פחות משנים חוץ מן

אַחִיָּה שֶׁעַל חָלִי מַעִים. וְאַלְעָזָר שֶׁעַל הַפְּרוּכּוֹת. שְׁאוֹתָן
קִבְּלוּ (רוב) הַצִּבּוּר עָלֶיהֶן:

^ג אַרְבַּעַה חוֹתְמוֹת הָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ. וְכָתוּב עָלֵיהֶן. עֶגְל. זָכָר.
גְּדִי. חוּטָא. בֶּן עֶזְרָאִי אוֹמֵר. חֲמֹשֶׁה הָיוּ. וְאַרְמִית כְּתוּב
עָלֵיהֶן. עֶגְל. זָכָר. גְּדִי. חוּטָא דָּל. וְחוּטָא עֲשִׂיר. עֶגְל
מִשְׁמֵשׁ עִם נִסְכֵּי בָקָר גְּדוּלִים וְקִטְנִים זָכָרִים וְנִקְבוֹת. גְּדִי
מִשְׁמֵשׁ עִם נִסְכֵּי הַצֹּאן. גְּדוּלִים וְקִטְנִים. זָכָרִים וְנִקְבוֹת.
חוּץ מִשָּׁל אֵלִים. זָכָר מִשְׁמֵשׁ עִם נִסְכֵּי אֵלִים בְּלִבְד. חוּטָא
מִשְׁמֵשׁ עִם נִסְכֵּי שְׁלֹשׁ בְּהֵמוֹת שֶׁל מְצֹרְעִין:

^ד מִי שֶׁהוּא מְבַקֵּשׁ נִסְכִּים. הוֹלִיךְ לוֹ אֶצֶל יוֹחָנָן שֶׁהוּא
מְמוֹנֶה עַל הַחוֹתְמוֹת. נוֹתֵן לוֹ מַעוֹת. וּמִקְבֵּל מִמֶּנּוּ חוֹתָם.
בָּא לוֹ אֶצֶל אַחִיָּה. שֶׁהוּא מְמוֹנֶה עַל הַנִּסְכִּים. וְנוֹתֵן לוֹ
חוֹתָם. וּמִקְבֵּל מִמֶּנּוּ נִסְכִּים. וְלַעֲרֹב בָּאִין זֶה אֶצֶל זֶה.
וְאַחִיָּה מוֹצִיא אֶת הַחוֹתְמוֹת. וּמִקְבֵּל כְּנִגְדָן מַעוֹת. וְאִם
הוֹתִירוּ. הוֹתִירוּ לְהַקְדִּישׁ. וְאִם פָּחְתּוּ. הִיָּה מִשְׁלֵם יוֹחָנָן
מִבֵּיתוֹ. שִׂיד הַקֹּדֶשׁ עַל הָעֲלִיזָה:

^ה מִי שֶׁאֵבֵד מִמֶּנּוּ חוֹתְמוֹ מִמַּתִּינִין לוֹ עַד הָעֶרֶב. אִם מָצָאוּ
לוֹ כִּדִּי חוֹתְמוֹ. נוֹתֵן לוֹ. וְאִם לֹא. לֹא הָיוּ נוֹתְנִין לוֹ. וְשֵׁם
הַיּוֹם כְּתוּב עָלֵיהֶן. מִפְּנֵי הָרַמָּאִין:

^ו שְׁתֵּי לְשָׁכוֹת הָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ. אַחַת לְשִׁכַּת חֲשָׁאִים. וְאַחַת
לְשִׁכַּת הַכֵּלִים. לְשִׁכַּת חֲשָׁאִים יֵרָאִי חֲטָא נוֹתְנִים לְתוֹכָהּ
בְּחֲשָׁאִי. וְעֲנִיִּים בְּנֵי טוֹבִים מִתְּפַרְנְסִין מִתּוֹכָהּ בְּחֲשָׁאִי.

לְשִׁכַּת הַכֵּלִים. כָּל מִי שֶׁהוּא מִתְנַדֵּב כָּלִי זֹרְקוֹ לְתוֹכָהּ.
וְאַחַד לְשָׁלֹשִׁים יוֹם גִּזְבָּרִין פּוֹתְחִין אוֹתָהּ. וְכָל כָּלִי שֶׁמֵּצְאוּ
בּוֹ צֶרֶף לְבַדֵּק הַבֵּית. מִנִּיחִין אוֹתוֹ. וְהַשָּׂאֵר נִמְכָּרִין.
וְדַמִּיהֶן נוֹפְלִין לְלִשְׁכַּת בֶּדֶק הַבֵּית:

פרק ו

שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שׁוּפְרוֹת. שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שְׁלַחֲנוֹת. שְׁלֹשׁ
עָשָׂר הַשְּׁתַּחֲוִיּוֹת. הֵיוּ בַּמִּקְדָּשׁ. שֶׁל בֵּית רֶבֶן
גְּמְלִיאֵל. וְשֶׁל בֵּית רַבִּי חֲנַנְיָה סֵגֵן הַכֹּהֲנִים. הֵיוּ מִשְׁתַּחֲוִין
אַרְבָּעָה עָשָׂר. וְהֵיכָן הָיְתָה יְתִירָה. כְּנֶגֶד דִּיר הָעֵצִים. שָׁכַן
מִסֶּרֶת בֵּידָם מֵאַבוֹתֵיהֶם. שֵׁשׁ הָאָרוֹן נִגְנָז:

^א מֵעֲשֶׂה בִכְהֵן אֶחָד שֶׁהָיָה מִתְעַסֵּק. וְרָאָה הָרֹצֵפָה שֶׁהִיא
מְשׁוֹנָה מִחֲבֵרוֹתֶיהָ. בָּא וְאָמַר לַחֲבִירוֹ. לֹא הִסְפִּיק לְגִמּוֹר
אֶת הַדָּבָר. עַד שֶׁיֵּצֵאתָ נִשְׁמָתוֹ. וַיֵּדְעוּ בִּיחֻד שֵׁשׁ הָאָרוֹן
נִגְנָז:

^א וְהֵיכָן הֵיוּ מִשְׁתַּחֲוִים. אַרְבַּע בַּצָּפוֹן. וְאַרְבַּע בַּדְּרוֹם.
שְׁלֹשׁ בַּמִּזְרָח. וּשְׁתֵּים בַּמַּעֲרָב. כְּנֶגֶד שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שְׁעָרִים.
שְׁעָרִים דְּרוֹמָיִים סְמוּכִין לַמַּעֲרָב. שְׁעַר הָעֲלִיּוֹן. שְׁעַר
הַדֶּלֶק. שְׁעַר הַבְּכוֹרוֹת. שְׁעַר הַמִּים. וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ
שְׁעַר הַמִּים. שֶׁבּוֹ מְכַנִּסִּין צְלוּחִית שֶׁל מִים שֶׁל נְסוּדָּה בְּחָג.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אָמַר. בּוֹ הַמִּים מְפָכִים. וְעַתִּידִין
לְהִיּוֹת יוֹצְאִין מִתַּחַת מִפְתֵּן הַבֵּית. לְעֻמָּתָן בַּצָּפוֹן סְמוּכִין
לַמַּעֲרָב. שְׁעַר יְכִנְיָה. שְׁעַר קָרְבָן. שְׁעַר נָשִׁים. שְׁעַר הַשִּׁיר.

וְלִמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ שֶׁעַר יִכְנִיָּהּ שָׁבוּ יָצָא יִכְנִיָּהּ בְּגִלּוֹתָיו
בְּמִזְרַח שֶׁעַר נִקְנֹר וְשְׁנֵי פִשְׁפָּשִׁין הָיוּ לוֹ אֶחָד בִּימִינוֹ
וְאֶחָד בְּשְׂמאלוֹ וְשְׁנַיִם בְּמַעְרֵב שֶׁלֹא הָיָה לָהֶן שֵׁם:

ד' שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שְׁלַחֲנוֹת הָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ שְׁמוֹנָה שֶׁל שִׁישׁ
בְּבֵית הַמִּטְבָּחִים שְׁעָלִיהֶן מְדִיחִין אֶת הַקֶּרְבִּים וְשְׁנַיִם
בְּמַעְרֵב הַכֶּבֶשׂ אֶחָד שֶׁל שִׁישׁ וְאֶחָד שֶׁל כֶּסֶף עַל שֶׁל
שִׁישׁ הָיוּ נוֹתְנִים אֶת הָאִיבָרִים עַל שֶׁל כֶּסֶף כְּלֵי שֶׁרֶת
וְשְׁנַיִם בָּאוּלָם (מִבִּפְנֵי) עַל פֶּתַח הַבַּיִת אֶחָד שֶׁל שִׁישׁ
וְאֶחָד שֶׁל זָהָב עַל שֶׁל שִׁישׁ נוֹתְנִין לֶחֶם הַפָּנִים בְּכִנְיָסָתוֹ
וְעַל שֶׁל זָהָב בִּיצִיאָתוֹ שְׁמַעְלִין בְּקֹדֶשׁ וְלֹא מוֹרִידִין וְאֶחָד
שֶׁל זָהָב מִבִּפְנֵי שְׁעָלָיו לֶחֶם הַפָּנִים תָּמִיד:

ה' שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שׁוּפְרוֹת הָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ וְכָתוּב עָלֵיהֶן תְּקַלִּין
חֲדָתִין וְתְקַלִּין עֲתִיקִין קִנִּין וְגוֹזְלֵי עוֹלָה עֲצִים וְלְבוֹנָה
זָהָב לְכַפּוֹרוֹת שֶׁשָּׁה לְנִדְבָה תְּקַלִּין חֲדָתִין שְׁבָכָל שְׁנָה
וְשְׁנָה וְעֲתִיקִין מִי שֶׁלֹא שָׁקֵל אֲשֶׁתִּקְדּוּ שׁוֹקֵל לְשְׁנָה
הַבָּאָה קִנִּין הֵן תּוֹרִין וְגוֹזְלֵי עוֹלָה הֵן בְּנֵי יוֹנָה וְכֻלָּן עוֹלוֹת
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה וְחֲכָמִים אוֹמְרִים קִנִּין אֶחָד חֲטָאת וְאֶחָד
עוֹלָה וְגוֹזְלֵי עוֹלָה כֻּלָּן עוֹלוֹת:

ו' הָאוֹמֵר הָרִי עָלֵי עֲצִים לֹא יִפְחוֹת מִשְׁנֵי גִזְרִין לְבוֹנָה לֹא
יִפְחוֹת מִקֶּמֶן זָהָב לֹא יִפְחוֹת מְדִינַר זָהָב שֶׁשָּׁה לְנִדְבָה
נִדְבָה מֵהָ הָיוּ עוֹשִׂין בָּהּ לֹקָחִין בָּהּ עוֹלוֹת הַבֶּשֶׂר לְשֵׁם
וְהָעוֹרוֹת לְכַהֲנִים זֶה מִדֶּרֶשׁ דֶּרֶשׁ יְהוּדָע כְּהֵן גְּדוֹל אֲשֶׁם

הוא אָשׁוּם אָשׁם לַיִי. זֶה הַכֶּלֶל כָּל שֶׁהוּא בָּא מִשׁוּם חֵטָא
וּמִשׁוּם אֲשָׁמָה. יִלְקַח בּוֹ עוֹלוֹת. הַבֶּשֶׁר לְשֵׁם. וְהַעֲזוּרוֹת
לִכְהֻנִּים. נִמְצְאוּ שְׁנֵי כְּתוּבִים קִיּוּמִים. אָשָׁם לַיִי וְאָשָׁם
לִכְהֻנִּים. וְאוֹמֵר כֶּסֶף אָשָׁם וְכֶסֶף חֲטָאוֹת לֹא יוּבֵא בֵּית
יְיָ לִכְהֻנִּים יִהְיוּ:

פרק ז

מַעֲוֹת שֶׁנִּמְצְאוּ בֵּין הַשְּׁקָלִים לְנִדְבָה. קָרוֹב לְשְׁקָלִים.
יִפְלוּ לְשְׁקָלִים. קָרוֹב לְנִדְבָה. יִפְלוּ לְנִדְבָה. מִחֻצָּה
לְמִחֻצָּה. יִפְלוּ לְנִדְבָה. בֵּין עֲצִים לְלִבְוֹנָה. קָרוֹב לְעֲצִים.
יִפְלוּ לְעֲצִים. לְלִבְוֹנָה. יִפְלוּ לְלִבְוֹנָה. מִחֻצָּה לְמִחֻצָּה. יִפְלוּ
לְלִבְוֹנָה. בֵּין קִנְיָן לְגֻזְזָלִי עוֹלָה. קָרוֹב לְקִנְיָן. יִפְלוּ לְקִנְיָן.
לְגֻזְזָלִי עוֹלָה. יִפְלוּ לְגֻזְזָלִי עוֹלָה. מִחֻצָּה לְמִחֻצָּה. יִפְלוּ
לְגֻזְזָלִי עוֹלָה. בֵּין חוֹלִין לְמַעֲשֵׂר שְׁנִי. קָרוֹב לְחוֹלִין. יִפְלוּ
לְחוֹלִין. לְמַעֲשֵׂר שְׁנִי. יִפְלוּ לְמַעֲשֵׂר שְׁנִי. מִחֻצָּה לְמִחֻצָּה.
יִפְלוּ לְמַעֲשֵׂר שְׁנִי. זֶה הַכֶּלֶל. הוֹלֵכִין אַחֵר הַקָּרוֹב (לְהַקֵּל).
מִחֻצָּה לְמִחֻצָּה לְהַחֲמִיר:

^ב מַעֲוֹת שֶׁנִּמְצְאוּ לַפָּנִי סוּחֲרֵי בִּהְמָה. לְעוֹלָם מַעֲשֵׂר. בְּהֵר
הַבַּיִת חוֹלִין. בִּירוּשָׁלַיִם. בְּשַׁעַת הָרָגֶל מַעֲשֵׂר. וּבִשְׂאֵר כָּל
יָמוֹת הַשָּׁנָה חוֹלִין:

^א בֶּשֶׁר שֶׁנִּמְצָא בְּעֶזְרָה. אֵיבָרִין עוֹלוֹת. וַחֲתִיכוֹת חֲטָאוֹת.
בִּירוּשָׁלַיִם זִבְחֵי שְׁלָמִים. זֶה וְזֶה תִּעָבֵר צוּרְתּוֹ וַיֵּצֵא לְבֵית

הַשְּׂרִיפָהּ נִמְצָא בַּגְּבוּלִין אֲבָרִין נְבִלּוֹת חֲתִיכוֹת מוֹתָרוֹת
וּבְשַׁעַת הָרָגֶל שֶׁהַבֶּשֶׂר מְרַבֶּה אִף אֲבָרִין מוֹתָרִין:

י בַּהֶמָּה שֶׁנִּמְצְאָת מִירוּשָׁלַיִם וְעַד מִגְדַּל עֵדֶר וּכְמִדָּתָה
לְכָל רוּחַ זְכָרִים עוֹלוֹת נִקְבוֹת זְבָחֵי שְׁלָמִים רַבִּי יְהוּדָה
אֹמֵר הָרְאוּי לַפֶּסַחִים פֶּסַחִים קֹדֶם לָרָגֶל שְׁלָשִׁים יוֹם:

ה בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ מִמִּשְׁכָּנֵינוּ אֶת מוֹצְאֶיהָ עַד שֶׁהוּא מֵבִיא
נִסְכֶּיהָ חֲזָרוּ לֵהְיוֹת מִנִּיחִין אוֹתָהּ וּבּוֹרְחִין הִתְקִינוּ בֵּית
דִּין שִׁיהוּ נִסְכֶּיהָ בָּאֵין מִשָּׁל צְבוּר:

י אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן שִׁבְעָה דְּבָרִים הִתְקִינוּ בֵּית דִּין זוֹה
אֶחָד מֵהֶן גּוֹי שֶׁשָּׁלַח עוֹלָתוֹ מִמִּדְיַנַּת הַיָּם וְשָׁלַח עִמָּהּ
נִסְכִּים קֶרְבִּין מִשְׁלוֹ וְאִם לֹא קֶרְבִּין מִשָּׁל צְבוּר וְכֵן
גַּר שְׁמֵת וְהִנִּיחַ זְבָחִים אִם יֵשׁ לוֹ נִסְכִּים קֶרְבִּים מִשְׁלוֹ
וְאִם לֹא קֶרְבִּים מִשָּׁל צְבוּר וְתִנָּאֵי בֵּית דִּין הוּא עַל כֵּהֵן
גָּדוֹל שְׁמֵת שֶׁתִּהְיֶה מִנְחָתוֹ קֶרְבָּה מִשָּׁל צְבוּר רַבִּי יְהוּדָה
אֹמֵר מִשָּׁל יוֹרְשֵׁין וּשְׁלֵמָה הֵייתָה קֶרְבָּה:

י עַל הַמֶּלֶח וְעַל הָעֵצִים שִׁיהוּ הַכֹּהֲנִים גְּאוֹתִים בִּהְיוֹן וְעַל
הַפָּרָה שֶׁלֹא יִהְיוּ מוֹעֲלִין בְּאַפְרָהּ וְעַל הַקִּנּוֹן הַפְּסוּלוֹת
שִׁיהוּ בָּאוֹת מִשָּׁל צְבוּר רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר הַמִּסְפֵּק אֶת
הַקִּנּוֹן מִסְפֵּק אֶת הַפְּסוּלוֹת:

פרק ח

כָּל הָרוֹקֵין הַנִּמְצָאִין בִּירוּשָׁלַיִם טְהוֹרִין. חוּץ מִשָּׁל שׁוֹק
הָעֵלְיוֹן. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר בְּשֶׁאֵר
יְמוֹת הַשָּׁנָה. שְׁבָאֲמָצַע טִמְאִין וְשִׁבְצָדָדִין טְהוֹרִין. וּבְשַׁעַת
הָרֶגֶל. שְׁבָאֲמָצַע טְהוֹרִין וְשִׁבְצָדָדִין טִמְאִין. שְׁמִפְנֵי שֶׁהֵן
מוֹעֲטִין. מִסֶּתֶלְקִין לְצַדְדִין:

בְּ כָל הַכֵּלִים הַנִּמְצָאִים בִּירוּשָׁלַיִם דֶּרֶךְ יְרִידָה לְבֵית
הַטְּבִילָה טִמְאִין. דֶּרֶךְ עֲלִיָּה טְהוֹרִין. שְׁלֹא כְּדֶרֶךְ יְרִידָתוֹ
עֲלִיתָן. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר כָּל טְהוֹרִין. חוּץ
מִן הַסֵּל. וְהַמְּגִרִיפָה. וְהַמְּרִיצָה. וְהַמְּיוֹחֲדִין לְקִבְרוֹת:

א סָכִין שֶׁנִּמְצָאָת בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר. שׁוֹחֵט בָּהּ מִיד. בְּשִׁלְשָׁה
עָשָׂר שׁוֹנֶה וּמִטְבִּיל. וְקוֹפִיץ בֵּין בִּזָּה וּבֵין בִּזָּה. שׁוֹנֶה
וּמִטְבִּיל. חֹל אֲרָבָעָה עָשָׂר לְהִיּוֹת בְּשַׁבָּת. שׁוֹחֵט בָּהּ מִיד.
בְּחֻמְשָׁה עָשָׂר שׁוֹחֵט בָּהּ מִיד. נִמְצָאָת קְשׁוּרָה לְסָכִין.
הֲרִי זֶה בְּסָכִין:

ד פֶּרֶכֶת שֶׁנִּטְמָאת בּוֹלֵד הַטְּמָאָה. מִטְבִּילִין אוֹתָהּ בַּפָּנִים.
וּמִכְנִיסִין אוֹתָהּ מִיד. וְאֵת שֶׁנִּטְמָאת בְּאֵב הַטְּמָאָה.
מִטְבִּילִין אוֹתָהּ בַּחוּץ. וְשׁוֹטְחִין אוֹתָהּ בַּחִיל. (מִפְּנֵי
שֶׁצָּרִיכָה הָעֶרֶב שְׁמֶשׁ). וְאִם הָיְתָה חֲדָשָׁה. שׁוֹטְחִין אוֹתָהּ
עַל גַּג הָאֶצְטָבָא. כְּדִי שֶׁיֵּרָאוּ הָעָם אֶת מְלֹאכְתָּהּ שֶׁהִיא
נְאֻה:

ה' רבן שמעון בן גמליאל אומר. משום רבי שמעון בן הסגן. פרכת עביה טפח ועל שבעים ושנים נימין נארגת. ועל כל נימא ונימא. ארבעה ועשרים חוטין. ארבה ארבעים אמה. ורחבה עשרים אמה. ומשמונים ושתים רבוא נעשית. ושתים עושין בכל שנה. ושלוש מאות כהנים מטבילין אותה:

י' בשר קדשי הקדשים שנטמא. בין באב הטמאה. בין בולד הטמאה. בין בפנים. בין בחוץ. בית שמאי אומרים. הכל ישרף בפנים. חוץ משנטמא באב הטמאה בחוץ. ובית הלל אומרים. הכל ישרף בחוץ. חוץ ממי שנטמא בולד הטמאה בפנים:

י' רבי אליעזר אומר את שנטמא באב הטמאה. בין בפנים. בין בחוץ. ישרף בחוץ. ואת שנטמא בולד הטמאה. בין בפנים. ובין בחוץ. ישרף בפנים. רבי עקיבא אומר מקום טמאתו שם שריפתו:

ח' אברי התמיד. נתנין מחצי כבש ולמטה במערב. ושל מוספין נתנין מחצי כבש ולמטה במזרח. ושל ראשי חדשים נתנין על כרכוב המזבח מלמעלה. השקלים והבכורים אין נוהגין אלא בפני הבית. אבל מעשר דגן ומעשר בהמה והבכורות. נוהגין בין בפני הבית. בין שלא בפני הבית. המקדיש שקלים ובכורים. הרי זה קדש. רבי שמעון אומר האומר בכורים קדש. אינן קדש: סליק

מסכת מגילה

פרק א

מגילה נקראת באחד עשר בשנים עשר בשלשה
עשר בארבעה עשר בחמשה עשר לא פחות
ולא יותר. ברכים המוקפין חומה מימות יהושע בן
נון. קורין בחמשה עשר. כפרים ועירות גדולות. קורין
בארבעה עשר. אלא שהכפרים מקדימין ליום הכניסה:

ב כיצד. חל (יום ארבעה עשר) להיות בשני. כפרים
ועירות גדולות. קורין בו ביום. ומקפות חומה למחר.
חל להיות בשלישי או ברביעי. כפרים מקדימין ליום
הכניסה. ועירות גדולות קורין בו ביום. ומקפות חומה
למחר. חל להיות בחמישי. כפרים ועירות גדולות. קורין
בו ביום. ומקפות חומה למחר. חל להיות ערב שבת.
כפרים מקדימין ליום הכניסה. ועירות גדולות ומקפות
חומה. קורין בו ביום. חל להיות בשבת. כפרים ועירות
גדולות. מקדימין וקורין ליום הכניסה. ומקפות חומה
למחר. חל להיות אחר השבת. כפרים מקדימין ליום
הכניסה. ועירות גדולות קורין בו ביום. ומקפות חומה
למחר:

ג אי זו היא עיר גדולה כל שיש בה עשרה בטלנין. פחות
מכאן הרי זה כפר. באלו אמרו מקדימין ולא מאחרין.

אָבֵל זְמַן עֲצֵי כְהָנִים וְתִשְׁעָה בָּאָב חֲגִיגָה וְהִקְהֵל.
מֵאַחֲרָיו וְלֹא מִקְדִּימִין. אֵף עַל פִּי שְׁאֵמְרוּ מִקְדִּימִין וְלֹא
מֵאַחֲרָיו. מִתָּרִין בְּהֶסֶפֶד וּבִתְעֵנִית וּמִתְנֹת לְאַבְיוֹנִים.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אֵימָתִי מָקוֹם שְׁנִכְנָסִין בְּשָׁנִי וּבַחֲמִישִׁי.
אָבֵל מָקוֹם שֶׁאֵין נִכְנָסִין לֹא בְּשָׁנִי וְלֹא בַּחֲמִישִׁי. אֵין קוֹרִין
אוֹתָהּ אֶלָּא בְּזִמְנָה:

ד' קִרְאוּ אֶת הַמְּגִלָּה בְּאֶדְר הָרֵאשׁוֹן וְנִתְעַבְרָה הַשָּׁנָה.
קוֹרִין אוֹתָהּ בְּאֶדְר הַשָּׁנִי. אֵין בֵּין אֶדְר הָרֵאשׁוֹן לְאֶדְר
הַשָּׁנִי אֶלָּא קְרִיאַת הַמְּגִלָּה. וּמִתְנֹת לְאַבְיוֹנִים:

ה' אֵין בֵּין יוֹם טוֹב לְשִׁבְתָּ אֶלָּא אֲכָל נֶפֶשׁ בְּלֶבֶד. אֵין בֵּין
שִׁבְתָּ לְיוֹם הַכַּפּוּרִים אֶלָּא שְׁזָה זְדוּנֹה בִּידֵי אָדָם. וְזֶה זְדוּנֹה
בְּכֶרֶת:

ו' אֵין בֵּין הַמֶּדֶר הַנָּאָה מִחֲבִירוֹ לְמֶדֶר מִמֶּנּוּ מֵאֲכָל. אֶלָּא
דְּרִיסַת הָרֶגֶל וְכָלִים שֶׁאֵין עוֹשִׂין בָּהֶן אֲכָל נֶפֶשׁ. אֵין בֵּין
נְדָרִים לְנִדְבוֹת אֶלָּא שֶׁהַנְּדָרִים חִיב בְּאַחֲרֵיוֹתָן. וְנִדְבוֹת
אֵינוֹ חִיב בְּאַחֲרֵיוֹתָן:

ז' אֵין בֵּין זָב הָרוּאָה שְׁתֵּי רְאוּזֹת לְרוּאָה שְׁלֹשׁ. אֶלָּא
קֶרְבֵּן. אֵין בֵּין מְצוּרַע מְסֻגָּר לְמְצוּרַע מְחֻלָּט. אֶלָּא פְּרִיעָה
וּפְרִימָה. אֵין בֵּין טָהוֹר מִתּוֹךְ הַסִּגְר לְטָהוֹר מִתּוֹךְ הַחֻלָּט.
אֶלָּא תְּגִלַּחַת וְצַפּוּרִים:

ח אין בין ספרים לתפלין ומזוזות אלא שהספרים נכתבין בכל לשון ותפלין ומזוזות אינן נכתבות אלא אשורית רבן שמעון בן גמליאל אומר אף בספרים לא התירו שיכתבו אלא יונית:

ט אין בין כהן משוח בשמן המשחה למרבה בגדים אלא פר הבא על כל המצות אין בין כהן משמש לכהן שעבר אלא פר יום הכפורים ועשירית האיפה:

י אין בין במה גדולה לבמה קטנה אלא פסחים זה הפלל כל שהוא נדר ונדב קרב בבמה וכל שאינו לא נדר ולא נדב אינו קרב בבמה:

יא אין בין שילה לירושלים אלא שבשילה אוכלים קדשים קלים ומעשר שני בכל הרוואה ובירושלים לפנים מן החומה וכאן וכאן קדשי קדשים נאכלים לפנים מן הקלעים קדושת שילה יש אחריה התר קדושת ירושלים אין אחריה התר:

פרק ב

הַקּוֹרֵא אֶת הַמַּגִּלָּה לְמַפְרָע לֹא יֵצֵא. קִרְאָה עַל פֶּה.
קִרְאָה תִּרְגּוּם. בְּכָל לָשׁוֹן לֹא יֵצֵא. אֲבָל קוֹרִין
אוֹתָהּ לְלוֹעֲזוֹת בְּלִעַז. וְהַלּוֹעֵז שִׁשְׁמַע אֲשׁוּרִית יֵצֵא:

ב קִרְאָה סְרוּגִין וּמִתְנַמְנֵם יֵצֵא. הִיָּה כּוֹתְבָהּ. דּוֹרְשָׁהּ.
וּמְגִיָּהּ. אִם כִּיּוֹן לְבוֹ יֵצֵא. וְאִם לֹא לֹא יֵצֵא. הִיָּתָה
כְּתוּבָה בְּסֵם וּבִסְקָרָא וּבְקוּמוֹס וּבְקִנְקִנְתּוֹס. עַל הַנִּיָּר.
וְעַל הַדְּפִתְרָא. לֹא יֵצֵא. עַד שֶׁתֵּהָא כְּתוּבָה אֲשׁוּרִית. עַל
הַסֵּפֶר וּבִדְיוֹ:

ג בֶּן עֵיר שֶׁהֵלֵךְ לְכַרְדֵּי. וּבֶן כַּרְדֵּי שֶׁהֵלֵךְ לְעִיר. אִם עָתִיד
לְחַזֹּר לְמִקְוֹמוֹ. קוֹרֵא כְּמִקְוֹמוֹ. וְאִם לֹא קוֹרֵא עִמָּהוּן.
וּמֵהִיכָן קוֹרֵא אָדָם אֶת הַמַּגִּלָּה. וְיוֹצֵא בָּהּ יְדֵי חוֹבְתּוֹ. רַבִּי
מֵאִיר אֹמֵר כָּלָה. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר מֵאִישׁ יְהוּדִי. רַבִּי יוֹסִי
אֹמֵר מֵאַחֵר הַדִּבְרִים הָאֵלֶּה:

ד הַכֹּל כְּשֶׁרִין לְקִרְוֹת אֶת הַמַּגִּלָּה. חוּץ מִחֶרֶשׁ שׁוֹטָה
וְקִטָּן. רַבִּי יְהוּדָה מְכַשִּׁיר בְּקִטָּן. אִין קוֹרִין אֶת הַמַּגִּלָּה
וְלֹא מְלִין. וְלֹא טוֹבְלִין. וְלֹא מְזִין. וְכֵן שׁוֹמְרֵת יוֹם כְּנֶגֶד
יוֹם. לֹא תִטְבּוֹל עַד שֶׁתִּגָּן הַחֲמָה. וְכֵלָן שֶׁעָשׂוּ מִשְׁעָלָה
עֲמוּד הַשַּׁחַר כְּשֶׁר:

ה כָּל הַיּוֹם כְּשֶׁר לְקִרְיַאת הַמַּגִּלָּה. וְלִקְרִיַּאת הַהִלָּל.
וְלִתְקִיעַת שׁוֹפָר. וְלִגְטִילַת לוּלָב. וְלִתְפִלַּת הַמוֹסָפִין.

וְלַמּוֹסָפִין וְלִדְּוֵי הַפָּרִים וְלִדְּוֵי הַמַּעֲשֹׂר וְלִדְּוֵי יוֹם
הַכַּפּוּרִים לְסִמִּיכָה לְשַׁחֲטָה לְתַנּוּפָה לְהַגְשָׁה לְקַמִּיצָה
וְלַהֲקַטְרָה לְמִלִּיקָה וְלִקְבֻלָּה וְלַהֲזִיָּה וְלַהֲשַׁקּוֹת סוּטָה
לְעִרִיפַת הָעֵגְלָה וְלִטְהַרֵּת הַמִּצּוֹרֶעַ:

י כָּל הַלֵּילָה כָּשֶׁר לְקַצִּירַת הָעֵמֶר וְלַהֲקַטֵּר חֲלָבִים
וְאַבְרִים זֶה הַכֹּלָל כָּל דָּבָר שֶׁמִּצְוָתוֹ בַּיּוֹם כָּשֶׁר כָּל הַיּוֹם
דָּבָר שֶׁמִּצְוָתוֹ בַּלַּיְלָה כָּשֶׁר כָּל הַלֵּילָה:

פרק ג

בְּנֵי הָעִיר שֶׁמָּכְרוּ רְחוּבָה שֶׁל עִיר לֹקָחִין בְּדָמָיו בֵּית
הַכֶּנֶסֶת בֵּית הַכֶּנֶסֶת לֹקָחִין תֵּיבָה תֵּיבָה לֹקָחִין
מִטְפָּחוֹת מִטְפָּחוֹת לֹקָחִין סְפָרִים סְפָרִים לֹקָחִין תּוֹרָה
אַבָּל אִם מָכְרוּ תּוֹרָה לֹא יִקְחוּ סְפָרִים סְפָרִים לֹא יִקְחוּ
מִטְפָּחוֹת מִטְפָּחוֹת לֹא יִקְחוּ תֵּיבָה תֵּיבָה לֹא יִקְחוּ בֵּית
הַכֶּנֶסֶת בֵּית הַכֶּנֶסֶת לֹא יִקְחוּ אֶת הָרְחוּב וְכֵן בְּמוֹתְרֵיהֶן
אֵין מוֹכְרִין אֶת שֶׁל רַבִּים לְיַחֲדִיד מִפְּנֵי שְׁמוּרֵידִין אוֹתוֹ
מִקְדָּשָׁתוֹ דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה אָמְרוּ לוֹ אִם כֵּן אַף לֹא מַעֲרִיר
גְּדוּלָּה לְעִיר קִטְנָה:

ב אֵין מוֹכְרִין בֵּית הַכֶּנֶסֶת אֶלָּא עַל תְּנָאִי שְׂאֵם יִרְצוּ
יַחֲזִירוּהוּ דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר וַחֲכָמִים אוֹמְרִים מוֹכְרִים אוֹתוֹ
מִמֶּכֶר עוֹלָם חוּץ מֵאַרְבָּעָה דְּבָרִים לְמִרְחֵץ וּלְבִרְסָקִי
וְלִטְבִּילָה וּלְבֵית הַמֵּיִם רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר מוֹכְרִין אוֹתָהּ
לְשֵׁם חֲצֵר וְהַלּוֹקָח מֵה שִׁירָצָה יַעֲשֶׂה:

^א וְעוֹד אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בֵּית הַכְּנֶסֶת שֶׁחָרַב אֵין מִסְפִּידִין בְּתוֹכוֹ. וְאֵין מִפְּשִׁילִים בְּתוֹכוֹ חֲבָלִים. וְאֵין פּוֹרְשִׁין לְתוֹכוֹ מְצוּדוֹת. וְאֵין שׁוֹטְחִין עַל גַּגּוֹ פִּירוֹת. וְאֵין עוֹשִׂין אוֹתוֹ קַפְנֵדְרִיא. שֶׁנֶּאֱמַר וְהַשְׁמוּתִי אֶת מִקְדְּשִׁיכֶם. קְדוּשָׁתָן אֶף כְּשֶׁהֵן שׁוּמְמִין. עָלוּ בּוֹ עֹשְׁבִים לֹא יִתְלוֹשׁ מִפְּנֵי עֲגַמַת נַפֶּשׁ:

^ד רֹאשׁ חֹדֶשׁ אֶדָּר שֶׁחַל לֵהְיוֹת בְּשַׁבָּת. קוֹרִין בְּפָרֶשֶׁת שְׁקָלִים. חַל לֵהְיוֹת בְּתוֹךְ הַשַּׁבָּת. מִקְדִּימִין לְשַׁעֲבֵר. וּמִפְּסִיקִין לְשַׁבָּת אַחֲרֶת. בְּשָׁנִיָּה זָכוֹר. בְּשָׁלִישִׁית פָּרָה אֲדוּמָה. בְּרַבִּיעִית הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם. בַּחֲמִישִׁית חוֹזְרִין לְכַסְדָּרֵן. לְכָל מִפְּסִיקִין. בְּרֵאשֵׁי חֲדָשִׁים. בַּחֲנֻכָּה. וּבְפוּרִים. בְּתַעֲנִיּוֹת. וּבְמַעֲמָדוֹת. וּבִיּוֹם הַכְּפוּרִים:

^ה בַּפֶּסַח קוֹרִין בְּפָרֶשֶׁת מוֹעֲדוֹת שֶׁל תּוֹרַת כְּהֲנִים. בְּעֶצֶרֶת שֶׁבָּעָה שְׁבָעוֹת. בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ. בִּיּוֹם הַכְּפוּרִים אַחֲרֵי מוֹת. בִּיּוֹם טוֹב הָרֵאשׁוֹן שֶׁל חֹג קוֹרִין בְּפָרֶשֶׁת מוֹעֲדוֹת שְׁבַת־תּוֹרַת כְּהֲנִים. וּבִשְׁאֵר יְמֵי חֹג בְּקַרְבָּנוֹת הַחֹג:

^ו בַּחֲנֻכָּה בְּנִשְׂאִים. בְּפוּרִים וַיָּבֹא עִמְלָק. בְּרֵאשֵׁי חֲדָשִׁים וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשִׁיכֶם. בְּמַעֲמָדוֹת בְּמַעֲשֵׂי בְּרֵאשִׁית. בְּתַעֲנִיּוֹת בְּרִכּוֹת וּקְלָלוֹת. אֵין מִפְּסִיקִין בְּקְלָלוֹת אֲלָא אֶחָד קוֹרֵא אֶת כָּלֶן. בְּשָׁנִי וּבַחֲמִישִׁי וּבַשַּׁבָּת בְּמִנְחָה קוֹרִין כְּסִדָּרֵן. וְאֵין עוֹלִים לָהֶם מִן הַחֲשֵׁבוֹן. שֶׁנֶּאֱמַר וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת

מוֹעֲדֵי י" אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. מִצּוֹתָן שִׁיהוּ קוֹרִין כָּל אֶחָד
וְאַחַד בְּזִמְנּוֹ:

פרק ד

הַקּוֹרֵא אֶת הַמַּגִּלָּה. עוֹמֵד וְיוֹשֵׁב. קִרְאָה אֶחָד. קִרְאוּהָ
שְׁנַיִם יָצְאוּ. מְקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לְבָרֵךְ יְבָרֵךְ. וְשֵׁלָא
לְבָרֵךְ לֹא יְבָרֵךְ. בְּשָׁנֵי וּבְחֲמִישֵׁי וּבְשִׁבְתָּ בַּמִּנְחָה. קוֹרִין
שְׁלֹשָׁה. אֵין פּוֹחֲתִין מֵהֶן. וְאֵין מוֹסִיפִין עֲלֵיהֶן. וְאֵין
מִפְטִירִין בְּנִבְיָא. הַפּוֹתֵחַ וְהַחוֹתֵם בַּתּוֹרָה. מְבָרֵךְ לִפְנֵיהָ
וּלְאַחֲרֶיהָ:

^ב בְּרֵאשֵׁי הַיָּדָשִׁים. וּבַחֲלוֹל שֶׁל מוֹעֵד קוֹרִין אַרְבָּעָה. אֵין
פּוֹחֲתִין מֵהֶן. וְאֵין מוֹסִיפִין עֲלֵיהֶן. וְאֵין מִפְטִירִין בְּנִבְיָא.
הַפּוֹתֵחַ וְהַחוֹתֵם בַּתּוֹרָה. מְבָרֵךְ לִפְנֵיהָ וּלְאַחֲרֶיהָ. זֶה
הַכָּלֵל. כָּל יוֹם שֶׁיֵּשׁ בוֹ מוֹסָף וְאֵינוֹ יוֹם טוֹב קוֹרִין אַרְבָּעָה.
בְּיוֹם טוֹב חֲמִשָּׁה. בְּיוֹם הַכַּפּוֹרִים שְׁשֶׁה. בְּשִׁבְתָּ שִׁבְעָה.
אֵין פּוֹחֲתִין מֵהֶן. וְאֵין מוֹסִיפִין עֲלֵיהֶן. וּמִפְטִירִין בְּנִבְיָא.
הַפּוֹתֵחַ וְהַחוֹתֵם בַּתּוֹרָה. מְבָרֵךְ לִפְנֵיהָ וּלְאַחֲרֶיהָ:

^ג אֵין פּוֹרְסִין אֶת שְׁמַע. וְאֵין עוֹבְרִין לִפְנֵי הַתִּיבָה. וְאֵין
נוֹשְׂאִין אֶת כַּפֵּיהֶם. וְאֵין קוֹרִין בַּתּוֹרָה. וְאֵין מִפְטִירִין
בְּנִבְיָא. וְאֵין עוֹשִׂין מַעֲמָד וּמוֹשָׁב. וְאֵין אוֹמְרִים בִּרְכַּת
אַבְלִים. (וְתַנְחִמֵי אַבְלִים) וּבִרְכַּת חֲתָנִים. וְאֵין מְזַמְּנִין
בְּשֵׁם פָּחוֹת מֵעֶשְׂרֵה. וּבְקַרְקָעוֹת תִּשְׁעָה וְכֹהֵן וְאָדָם
כִּיּוֹצֵא בָהֶן:

י הקורא בתורה לא יפחות משלשה פסוקים לא יקרא למתרגמן יותר מפסוק אחד ובנביא שלשה היו שלשתן שלש פרשיות קורין אחד אחד מדלגין בנביא ואין מדלגין בתורה ועד כמה הוא מדלג עד כדי שלא יפסוק המתרגמן:

ה המפטיר בנביא הוא פורס על שמע והוא עובר לפני התיבה והוא נושא את כפיו ואם היה קטן אביו או רבו עוברין על ידו:

י קטן קורא בתורה ומתרגם אבל אינו פורס על שמע ואינו עובר לפני התיבה ואינו נושא את כפיו פוחח פורס על שמע ומתרגם אבל אינו קורא בתורה ואינו עובר לפני התיבה ואינו נושא את כפיו סומא פורס על שמע ומתרגם רבי יהודה אומר כל שלא ראה מאורות מימיו אינו פורס על שמע:

י כהן שיש בידיו מומין לא ישא את כפיו רבי יהודה אומר אף מי שהיו ידיו צבועות אסטים ופואה לא ישא את כפיו מפני שהעם מסתכלין בו:

ה האומר איני עובר לפני התיבה בצבועין אף בלבנים לא יעבור בסנדל איני עובר אף יחף לא יעבור העושה תפלתו עגולה סכנה ואין בה מצוה נתנה על מצחו או על פס ידו הרי זו דרך האפיקורוסות צפה זהב ונתנה על בית אנקלי שלו הרי זו דרך החיצונים:

ט האומר יברכוך טובים. הרי זו דרך האפיקורוסות. על
 קן צפור יגיעו רחמים. ועל טוב יזכר שמך. מוידים מוידים
 משתקין אותו. המכנה בעריות משתקין אותו. האומר
 מזרעך לא תתן להעביר למלך ומזרעך לא תתן לאעברה
 בארמיותא. משתקין אותו בגזיפה:

' מעשה ראובן נקרא ולא מתרגם. מעשה תמר נקרא
 ומתרגם. מעשה עגל הראשון נקרא ומתרגם. והשני
 נקרא ולא מתרגם. ברכת כהנים מעשה דוד ואמנון.
 לא נקראין ולא מתרגמין. אין מפטירין במרכבה. ורבי
 יהודה מתיר. רבי אליעזר אומר אין מפטירין בהודע את
 ירושלים: סליק

אחר השלמת כל מסכתא ומסכתא יאמר זה שלש פעמים

ויועיל לשכחה בעזרת השם יתברך.

הִדְרֵן עֲלֵךְ מִסְכָּת (פלוני) וְהִדְרֵךְ עֲלֵן דְּעֵתָן עֲלֵךְ מִסְכָּת (פלוני) וְדַעְתָּךְ
עֲלֵן לֹא נִתְנָשִׁי מִינֵךְ מִסְכָּת (פלוני) וְלֹא תִתְנָשִׁי מִינֵן לֹא בְּעֵלְמָא הִדִּין
וְלֹא בְּעֵלְמָא דְאַתִּי:

ואחר כך יאמר

יְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּהֵא תּוֹרַתְךָ אוֹמְנוֹתָנוּ
בְּעוֹלָם הַזֶּה וְתֵהֵא עִמָּנוּ לְעוֹלָם הַבָּא חֲנֻנִיָּה בְּרַ פֶּפֶא רָמִי בְּרַ פֶּפֶא
נַחֲמֵן בְּרַ פֶּפֶא אֲחֵא בְּרַ פֶּפֶא אֲבֵא מְרִי בְּרַ פֶּפֶא רַפָּרְם בְּרַ פֶּפֶא
רְכִישׁ בְּרַ פֶּפֶא סְרַחַב בְּרַ פֶּפֶא אֲדָא בְּרַ פֶּפֶא דְרוֹ בְּרַ פֶּפֶא:

הָעֶרֶב נָא יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת דְּבָרֵי תּוֹרַתְךָ בְּפִינוּ וּבְפִיפִיּוֹת עַמְּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל וְנִהְיָה אֲנַחְנוּ כְּלָנוּ וְצִאֲצֵאֵינוּ וְצִאֲצֵאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל יִרְאִי
שְׁמֶךָ וְלִזְמַדֵּי תּוֹרַתְךָ:

מֵאִיבֵי תַחֲכֻמֵּי מִצְוֹתֶיךָ כִּי לְעוֹלָם הִיא לִי:

יְהִי לִבִּי תָמִיד בְּחֻקֶּיךָ לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ:

לְעוֹלָם לֹא אֶשְׁכַּח פְּקוּדֶיךָ כִּי בָם חִיֵּיתִנִּי:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה לְמַדְנִי חֻקֶּיךָ:

חתימת חלק שני מהמשנה

להודות להלל לשבח לפאר לרומם להדר ולנצח על כל דברי שירות
ותשבחות דוד בן ישי עבדך משיחך: בעצתך תנחני ואחר כבוד
תקחני: והוא רחום יכפר עון ולא ישחית והרבה להשיב אפו ולא
יעיר כל חמתו: אשרי הגבר אשר תיסרנו יה ומתורתך תלמדנו:
ואני בחסדך בטחתי יגל לבי בישועתך אשרה ליי כי גמל עלי: שוש
אשיש ביי תגל נפשי באלהי כי הלבישני בגדי ישע מעיל צדקה
יעטני כחתן יכהן פאר וכפלה תעדה כליה: ויבטחו בך יודעי שמך
כי לא עזבת דרשיך יהוה: שמחו ביהוה וגילו צדיקים והרנינו כל
ישרי לב: נר לרגלי דברך ואור לנתיבותי: אודך כי עניתני ותהי לי
לישועה:

ואומר השיר שהיו הלויים אומרים על הדוכן בכל יום

ביציאתו מבית המדרש אומר

מוֹדָה אֲנִי לַפָּנֶיךָ יי אֱלֹהֵי שְׁשֹׁמֶת חֲלָקֵי מִיּוֹשְׁבֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ וְלֹא
שֹׁמֶת חֲלָקֵי מִיּוֹשְׁבֵי קִרְנוֹת שְׁאֲנִי מְשֻׁכִּים וְהֵם מְשֻׁכִּימִים אֲנִי מְשֻׁכִּים
לְדַבְּרֵי תוֹרָה וְהֵם מְשֻׁכִּימִים לְדַבְּרִים בְּטָלִים אֲנִי עֹמֵל וְהֵם עֹמְלִים
אֲנִי עֹמֵל וּמִקְבֵּל שָׂכָר וְהֵם עֹמְלִים וְאֵינָם מְקַבְּלִים שָׂכָר אֲנִי רֵץ וְהֵם
רָצִים אֲנִי רֵץ לַחַיִּי הָעוֹלָם הַבֹּא וְהֵם רָצִים לְבֶאֱר שְׁחַת שְׁנֶאֱמַר וְאַתָּה
אֱלֹהִים תּוֹרְדָם לְבֶאֱר שְׁחַת אֲנָשֵׁי דָמִים וּמִרְמָה לֹא יִחַצּוּ יְמֵיהֶם וְאֲנִי
אֶבְטַח בְּךָ:

תם ונשלם ספר שני
שבחי תודה לצור משעני